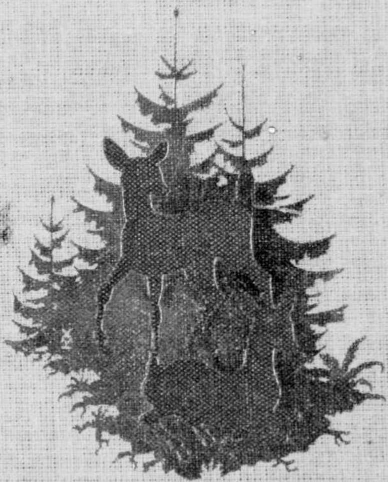

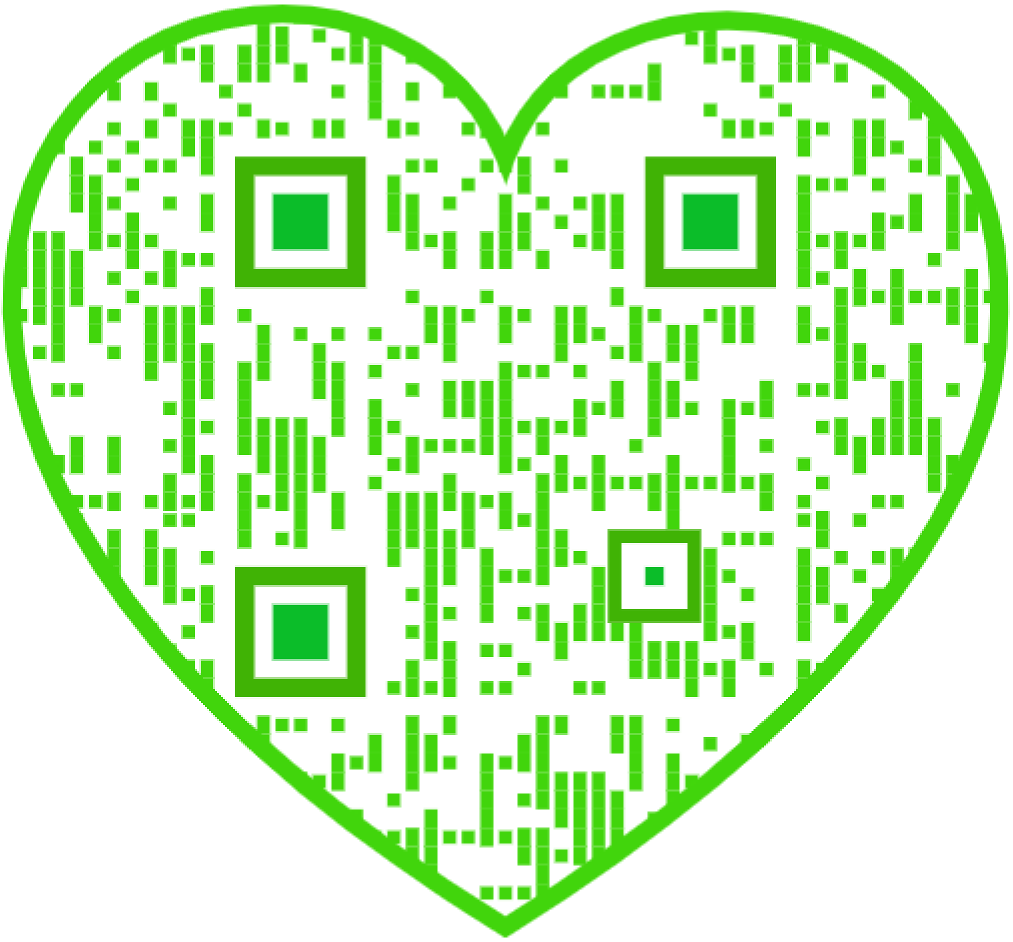

1157

BAMBI'S KINDEREN

Felix Salten

BAMBI'S KINDEREN

In het Nederlandsch overgebracht door
HENK CORNELISSEN

AD. M. C. STOK
ZUID-HOLLANDSCHE UITGEVERSMIJ — DEN HAAG

GEMEENTEBIBLIOTHEEK
ROTTERDAM

Informatiecentrum Jeugdlectuur

Deze uitgave is geïllustreerd
met de originele tekeningen van de Zwitserse kunstenaar
Hans Bertle

★

Het omslag en de band zijn ontworpen door
H. D. Voss

Plechtig was de nachtelijke stilte.

Het bosch sliep, boomen en struiken sluimerden, de vogels hadden hun kopjes onder hun veeren verborgen en het leek wel alsof in dezen warmen voorzomernacht zelfs de lucht ter ruste was gegaan.

Geluidloos en zwaar ademde het bosch, dronken door den droom van zijn bloei.

Wanneer al een enkele maal de weemoedig mooie zang van den uil door het bosch klonk, of de korte, gillende kreten, die de nachtuil van tijd tot tijd uitstiet, doorsnerpten den nacht, — dan werd de stilte daardoor alleen maar des te dieper.

Het wild — herten, reeën en hazen — sedert onheuglijke tijden door den mensch bedwongen om zich overdag te verbergen, zwierf, gedekt door de duisternis, rond over weiden, open plekken en boschwegen en genoot in alle rust en veiligheid van zijn maaltijd.

Vos, marter, bunzing en wezel waren op roof uit. Zij werden echter minder gevreesd dan de mensch, wiens nabijheid zij eveneens vermeden.

Er fonkelden nog sterren aan den hemel, maar zij begonnen reeds te verbleeken.

„Wie loopt daar toch?" schakerde de ekster, die ontwaakte.

Haar gade haalde zijn kop van onder de beschuttende veeren, waar hij gedurende den nacht verborgen was, en antwoordde: „Niemand! Wie zou het ook zijn, zoo vroeg al? De schemering is nog nauwelijks begonnen. En ik hoor niets, geen geluidje!"

Beneden, in het struikgewas, tsjirpten de meezen: „Ja, beslist, er is iemand op pad. Wij zijn er ook door wakker geworden. Merkwaardig! Wie zou dàt zijn?"

Slaapdronken sjilpte de merel: „Ik verwonder me ook! — Zoo vroeg! Zoo vroeg!"

Toen krijschte de Vlaamsche gaai: „Faline! Hsj, Faline en haar kinderen!"

Nu begon de specht te trommelen: „Die brave Faline!" Hij lachte krijschend. „Die domme Faline! Het is toch al te gek!" Hij vond namelijk, behalve zichzelf, iedereen dom. Hij trommelde roffelend — het klonk als een alarm.

De kraaien verlieten hun nesten. „Faline!" krasten zij misprijzend. „Faline doet wat haar kinderen bevelen! Wat een opvoeding! Belachelijk gewoon!" Klapwiekend stoven zij weg.
In de toppen der boomen begonnen de duiven zich te roeren. „Stilzitten!" waarschuwden zij elkander, „blijven zitten tot het licht wordt. De uil loert nog en ook zijn neef de nachtuil is nog op jacht!"
Nu hoorden zij alle opeens zachte, aarzelende schreden.
Langs het smalle pad bogen de takken zich ter zijde. Zij waren zwaar van de dauw en dikke droppen spatten op de vachten der reeën, die hier dagelijks langs kwamen.
„Je bent een rare, Geno," zei Faline tegen haar zoon. „Waarom wil je nu met alle geweld gaan liggen?"
„Omdat ik moe ben!" antwoordde Geno kortaf.
„Hij is heelemaal niet moe," liet Goeri, die steeds dicht tegen Faline aangedrukt liep, zich hooren. „Ik wou nog net zoo graag een poosje op de weide spelen."
„Ga dan naar buiten!" riep Geno, „ga maar! Ik ben moe en heb slaap."
„Nee," sprak zijn zusje tegen, „dat geloof ik niet."
„Dan laat je het," mopperde Geno boos.
„Kinderen ..., kinderen ...," kwam Faline tusschenbeide.
Het tweetal plaagde elkaar. Zij waren nog erg jong en er nog maar nauwelijks aan toe, de witte spikkels te verliezen, die zij bij hun geboorte meegekregen hadden. Hun roode rokjes begonnen een tikje donkerder te worden.
„Boso en Lana zijn beslist nog buiten," beklaagde Goeri zich, „zij wachten tot hun moeder het teeken geeft om naar binnen te gaan. Alleen jij wacht nooit! Maar zoo vroeg als vandaag ..."
Geno zweeg.
„Tante Rolla gaat nu stellig ook met hen naar bed," zei Faline.
„Ach, er is nog tijd genoeg," babbelde Goeri, „en ik mag hen zoo graag, Boso en Lana."
„Ik vind er niets aan," beweerde Geno.
„Zij zijn zoo opgewekt," hield Goeri vol.
„Zij zijn dom!" besliste Geno.
„Natuurlijk, alleen jij bent zoo knap!"
„Ik? Ik ben een kind."
„Wij zijn toch allemaal kinderen. En Boso is vreeselijk aardig."
„Kan me niets schelen!"

„Lana heeft een ... zij ziet er beeldig uit."
„Lana?" Geno wilde er weer den spot mee drijven, doch in plaats daarvan uitte hij een kreet van schrik. „Ba —" Hij sprong met alle vier zijn pootjes tegelijk omhoog.
Er ritselde iets tusschen de varens en de latuwen.
„Wie was dat?" Geno beefde over zijn heele lijfje.
„Alleen maar de bunzing," antwoordde Faline, „die doet niets. Wees maar niet bang."
Maar het viel Geno niet gemakkelijk zijn kalmte te herwinnen. Hij snoof den geur op en stotterde: „Die bunzing ... ruikt afschuwelijk."
Goeri zei: „Geno is altijd bang. Altijd is hij bang. Daarom moeten wij ook zoo vroeg ..."
„Klets niet," viel Geno haar in de rede, „veilig is veilig. Je lichtzinnigheid zal je nog eens in het ongeluk storten. Veiligheid blijft het allerbeste."
„Hij beeft nog," glimlachte Goeri, „op de weide waren we ook veilig."
„Maar hier zijn we veiliger."
„Alsof hier binnen niets gebeuren kan!" Goeri lachte. „Je kunt niet eens kalm blijven als er een bunzing voorbijglipt."
„Ik schrok een beetje," poogde Geno zich te verdedigen, „en die knaap stinkt ontzettend."
„Laat je broer nu maar," zoo mengde Faline zich in hun gebekvecht, „Geno heeft gelijk. Wij moeten voorzichtig zijn. Al is de wereld nog zoo heerlijk, toch bergt zij tallooze gevaren. Wie van ons lang wil leven, wie plezier wil hebben van zijn leven en van de wereld, die mag toch nooit vergeten hoeveel gevaren er dreigen. Onafgebroken moeten wij op onze hoede zijn. Dan is alles mooi. Wij kunnen ons niet direct verdedigen. Onze wapens zijn oppassen, ons verbergen en een tijdige vlucht. Liever te vroeg van de weide dan te laat. Geno is verstandig en hopelijk zal hij lang leven."
De kinderen luisterden.
Geno stapte trots voort, met dien licht wankelenden gang van heel jonge reeën.
Goeri liet de raadgevingen van haar moeder langs zich afglijden. Zij had die al zoo vaak gehoord en nam het niet zoo zwaar. De stem van haar moeder klonk prettig teeder, maar wat zij zei drong niet tot de kleine door en Goeri bleef opgewekt en zorgeloos.

Nu waren zij er.
Een nauwe ruimte, begrensd door dicht struikgewas en overlommerd door hooge, oude esschen, beuken en eiken, was hun woonplaats; zij bood hun zooveel en zoo goede beschutting als men maar eenigszins wenschen kon. Een hooge slanke peppel streefde fier de andere boomen voorbij op hun weg naar omhoog. Hecht als muren stonden hier de hazelstruiken en vlier, groeiden er de kornoeljes en de ligusters en zacht geurig mos bedekte bijna geheel den zwarten boschbodem. Hier had Faline haar kinderen ter wereld gebracht. In dat moeilijke uur was het eekhoorntje menigmaal nieuwsgierig en vol deelneming naderbij gekomen en sedertdien was hij met Faline en haar kinderen door banden van vriendschap verbonden gebleven. Maar beneden in het struikgewas en hoog boven in de boomen woonden nog andere vrienden: de ekster, de Vlaamsche gaai, de specht, de meezenstoet, en allen bewaakten zij de reeën in hun slaap, allemaal gaven zij waarschuwende teekenen als er iemand naderde, die misschien wel booze bedoelingen had.
Behaaglijk ging Faline liggen en Geno en Goeri vlijden zich dicht tegen het warme lichaam. Geno vroeg: „Moeder, vertel ons wat."
„En ik dacht," riep Goeri er doorheen, „en ik dacht dat je zoo'n slaap had."
„Wat moet ik vertellen?" vroeg Faline.
„Vertel maar over uw broer Gobo," stelde Geno voor.
„Ja, ja," viel Goeri bij, „over Gobo, over Gobo!"
„Die geschiedenis hebben jullie toch al zoo vaak gehoord."
„Dat geeft niets," meende Geno, „zij is erg spannend."
En Goeri voegde er vol ijver aan toe: „Ik kan dit verhaal telkens en telkens weer hooren! Ik griezel er zoo gezellig door."
„De arme Gobo," zuchtte Faline, „als kind was hij heel zwak en hij kon niet tegen den winter . . ."
„Wat is dat, winter?" wilde Geno weten.
„Hij vraagt weer," zei Goeri geërgerd, „hoe dikwijls moet Moeder je vertellen wat winter is?"
„Weet jij het dan zoo precies?" antwoordde Geno.
En zij antwoordde: „Winter is als je honger hebt."
„Dan heb ik iederen dag winter," verklaarde Geno en, tegen zijn moeder: „Zeg nu maar wat winter is, dat hoort er bij."
„Ja," zei Faline, „het is waar wat Goeri zegt. Iedereen heeft honger en je vindt maar weinig te eten. Boomen en struiken zijn heelemaal kaal, hun loof verflenst op de aarde; het gras en alle planten verdorren — zij zijn dood en smaken bitter of zuur. Je heeft van de kou en je mag al blij zijn als je voeten niet stuk gaan door de sneeuw."

„Dadelijk vraagt hij nog wat sneeuw is," kondigde Goeri aan.
„Natuurlijk vraag ik dat!" verzekerde Geno, „want dat maakt de geschiedenis zoo verschrikkelijk ernstig en treurig."
„Sneeuw," vertelde Moeder, „valt uit den hemel. Zij is wit en koud en blijft op den bodem liggen, soms zoo hoog dat het ontzettend moeilijk wordt, ja dat het onmogelijk blijkt om een beetje eten te voorschijn te schrapen. Loopen en springen kosten veel moeite en je hebt veel kracht noodig."
„Nu verder over Gobo," vroeg Geno.
Faline vertelde: „Die arme Gobo had geen kracht. Toen de Groote Schrik door het bosch trok, moesten wij allemaal vluchten. Velen werden getroffen door de donderhand, niet alleen reeën. Vele fazanten ook en hazen en zelfs vossen. Jullie vader verloor op dezen ontzettenden dag zijn moeder. Gobo zakte in elkaar in de sneeuw. Vader was toen nog een kind, niet veel ouder dan Gobo, maar gezond en sterk. Hij kwam langs de plaats waar Gobo lag, hij heeft hem gezien en met hem gesproken, hij heeft er bij hem op aangedrongen, hem gesmeekt zijn krachten te verzamelen, maar mijn ongelukkige broer kon niet en zij hebben afscheid van elkaar genomen. Zij dachten dat het voor altijd was. Wij allemaal dachten dat het met Gobo gedaan was."
„En toen?" drongen de kinderen aan.
„Toen is Gobo teruggekomen. Opeens was hij er weer! Groot, gezond en mooi. Moeder was ontzaglijk blij, Gobo was in de wolken en allemaal waren wij verheugd. Alleen de oude vorst zei: „Rampzalige!" Wij waren daarom een beetje boos op hem, maar helaas heeft de oude vorst gelijk gekregen. Daarom was hij dan ook een vorst en verstandiger dan wij anderen. Gobo raakte er niet over uitgepraat hoe Hij hem uit de sneeuw had opgenomen, hoe Hij hem had verzorgd en gevoed. Gobo meende stellig dat Hij zijn vriend was . . ."
Een luide donderslag onderbrak Faline. Zij rilde even, maar haar kinderen sprongen op en stonden te beven.
Eindelijk slaagde Geno er in te stamelen: „Als . . . als nu eens . . . Vader getroffen is!"

Goeri begon zacht te jammeren.
„Weest maar stil, kinderen," kalmeerde Faline hen, „maakt je geen zorgen over Vader; dien krijgt Hij nooit. Vader is nu ginds, in het bosch van den vorst."
Overal rondom heerschte een diepe stilte na het rommelen van den donder.
De kinderen kropen weer dicht tegen Moeder aan en zoo vergaten zij vlug hun vrees.
Het eekhoorntje suisde naderbij en jubelde: „Hij heeft den marter uit zijn boom gehaald. Den marter, dien bloeddorstigen, onbarmhartigen marter!"
Half in slaap reeds hoorden de kinderen het en Faline fluisterde: „Gelukkig dat het niet iemand van onze familie is."
Het werd steeds lichter, het werd klaar licht.
Daar klonk reeds de wilde roep der fazanten, terwijl zij met knetterende vleugels uit hun slaapboomen naar beneden fladderden.
In de uiterste toppen der boomen floten de merels hun trillend ochtendlied. De koekoek riep, van alle kanten klonk zijn zachte roep door het loover.
De duiven hieven hun eentonigen, melodieuzen liefdezang aan.
De wielewaal slingerde zich als een gouden bal van boom tot boom, telkens weer zijn kreet herhalend: „Ik ben zoo vroolijk!"
Tusschen de struiken voerden de meezen hun teer, maar levendig fluistergesprek.
Van tijd tot tijd snerpte de stem van den Vlaamschen gaai luid door alles heen, alsof hij boos was. Eigenlijk was hij dat altijd!
Vroolijk kwetterden de vinken en de roodborstjes.
De specht trommelde tegen de boomstammen en stootte herhaaldelijk zijn gillenden lach uit.
Druk schakerden de eksters.
Dicht tegen den bodem trippelden de muizen hun ritselgang.
Hoog in de lucht weerklonk de moedige roep der valken en eenden repten zich in suizende vaart langs het blauw van den hemel.
Faline en haar kinderen sliepen rustig.
Het bosch was ontwaakt.
Zacht streek de wind door de boomen, die zacht ruischten.
Gloeiend steeg de zon op — een vlam aan den hemel, een weldadig teere vlam.

Tegen het schemeruur gingen de kinderen met hun moeder naar de weide. Goeri wilde vooruitsnellen, maar Faline riep haar terug.
„Ik heb je streng verboden zoo alleen naar buiten te rennen. Je moet wachten tot ik buiten ben. Neem een voorbeeld aan je broer; hij is gehoorzaam en blijft netjes achter mij. Denk toch aan het gevaar."
„Ik heb zoo'n honger," verontschuldigde Goeri zich.
„O, als zij honger heeft, vergeet zij alles," spotte Geno, „dan wordt mijn zus zelfs dapper."
„De eenige dapperheid, die ons past, is waakzame angst," verklaarde Faline.
Zij snoof de lucht op, liet haar blikken overal rond gaan en vroeg de ekster, die naar zijn nest vloog, of er gevaar in aantocht was.
„Niets! Heinde en ver niets," antwoordde de ekster en verdween uit het gezicht.
„Heinde en ver niets," herhaalde het eekhoorntje, dat van de bovenste twijgjes naar beneden gesprongen kwam en daar op een dikken tak plaats nam, zijn staart omhoog en zijn voorpootjes bezwerend tegen zijn witte borst. „Ik heb goed rondgekeken — geen gevaar."
Niettemin bewoog Faline zich niet van haar plaats. Alleen haar ooren bewogen, haar neus snoof elken geur op. Haar gezicht was nauwelijks te zien tusschen het traliewerk van het loover.
De merel beëindigde zijn avondlied. De koekoek liet voor de laatste maal zijn roep hooren en veranderde vervolgens op een opvallende wijze van plaats, om nachtelijke achtervolgers op een dwaalspoor te brengen. Hij vloog van her naar der en bleef eindelijk ergens zitten, dicht tegen een stam gedrukt, om daar den nacht door te brengen.
De specht sliep al. Zelfs de wantrouwende Vlaamsche gaai verborg zijn kop onder een vleugel. De meezen, de duiven . . . langzaamaan verstilden zij allemaal.
Ruischend vloog een troep eenden langs den hemel. Met wijde, klappende wieken, de lange, dunne pooten stram achterwaarts, trok een reiger voort. Hij leek op een zwemmer — voor de menschen eerder een vliegtuig.
Uit het dichtst van het vlierboschje klonk nu de liefelijke zang van den nachtegaal.

„Is tante Rolla al buiten met de kinderen?" informeerde Goeri ongeduldig.
„Nee," zei Faline.
„Ach," zei Goeri weer, „we gaan ook altijd veel te vroeg van de weide weg en we gaan er meestal nog veel te vroeg naar toe ook."
„Jij praat een beetje te veel," snibde Geno.
Stap voor stap ging Faline de weide op. Zij overtuigde zich voor het laatst dat geen gevaar dreigde, wendde zich vervolgens om naar het struikgewas, dat als een groene muur achter haar oprees, en riep zacht: „Komt nu maar!"
De kinderen sprongen naar buiten.
Onmiddellijk begon Geno te grazen.
Maar opeens hief hij den kop op, liep op Moeder toe en vroeg: „Weet u heel zeker dat er geen gevaar is?"
Voor Faline kon antwoorden, kondigde Goeri aan: „Daar zijn ze al! Tante Rolla en Boso en Lana!"
Het drietal wandelde dwars over de weide. Zorgeloos genoot Rolla van haar maaltijd, terwijl de kleintjes met elkander speelden en hier en daar een beetje rondneusden.
Goeri rende hun tegemoet, potsierlijk onbeholpen, maar onbeschrijfelijk lief, gelijk al deze reeënkindertjes.
Wat langzamer volgde Geno haar. Zijn schuchtere sprongen, herhaaldelijk ingehouden, en zijn snelle, ouwelijke, onderzoekende blikken in het rond maakten hem nog grappiger om te zien. Hij had nog zoo alle gratie der onschuld.
Boso en Lana stormden naderbij, zoo heftig, dat zij de fragiele beentjes moesten spreiden om te blijven staan.
„Dat is een rare snuiter," vertelde Boso buiten adem.
„Jullie moeten hem eens zien," voegde Lana er aan toe, „wij zullen jullie naar hem toe brengen."
„Hij zal intusschen wel weg zijn," aarzelde Geno.
Maar Lana verzekerde: „O, die loopt niet zoo hard."
„Is het geen vijand?" wilde Geno weten.
„Nu, het is niet bepaald een vriend ook," zei Boso vroolijk.
En Lana, verzot op avontuur, stelde vast: „Vriend of vijand, dat doet er bij dien kleinen rakker niet in het minst toe."
Goeri drong aan: „Ik wil hem zien."
Het drietal luisterde niet naar Geno's tegenwerping: „Als hij geen vriend is, ben ik heelemaal niet op hem gesteld." Zij liepen eenvoudig weg. Zij waren niet bij machte daarbij een rechte

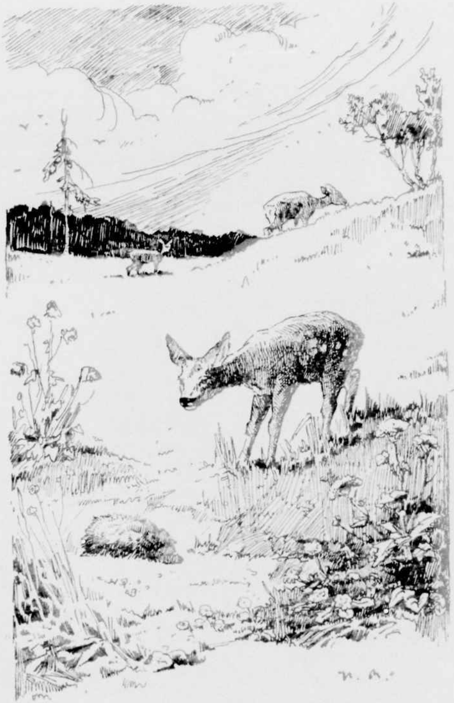

baan te volgen en liepen kris en kras, speelsch en onhandig als zij waren.
Geno volgde hen behoedzaam, maar nieuwsgierig.
„Kom dan toch," riep Boso hem toe.
En Goeri stelde hem gerust: „Je hoeft echt niet bang te zijn!"
Toen stonden zij met zijn vieren rond den egel, die morrend staan bleef en hen met fonkelende pareloogjes aankeek.
Boso wilde hem besnuffelen, maar trok ontsteld zijn snuit terug.
„Hij steekt!" zei hij klaaglijk.
Vertoornd zette de egel zijn stekels op.
Goeri en Lana konden de verleiding niet weerstaan het ook eens te probeeren. Voorzichtig besnuffelden zij het vreemde heerschap en ook zij hieven met een ruk hun kopjes weer op. „Warempel," stelden zij vermaakt vast, „hij steekt heusch!"
„Luister, mijn beste," zei Goeri tegen hem, „het is heel verstandig van je om je zoo goed te wapenen, maar ons hoef je niet te steken. Wij zullen je niets doen."
„Wij doen niemand wat," verklaarde Geno.
De egel mopperde: „Ik laat me niets doen."
„Wat zou het fijn zijn," zuchtte Lana, „als wij zulke wapens hadden! Lang, scherp en spits."
„Over je heele lijf!" zei Goeri droomerig.
Geno zei vol verlangen: „Veel zou gemakkelijker voor ons worden!" Hij vroeg: „Wie ben je eigenlijk?"
De egel knorde: „Het gaat je geen steek aan wie ik ben. Het kan mij ook niet schelen wie jullie zijn."
„Wat een hork van een vent," zei Goeri verontwaardigd.
Het fijne, zwarte snoetje van den egel bewoog even. Hij trok zijn mondhoeken op en lachte spottend: „Ik heb geen reden om beleefd tegen jullie te zijn. Jullie hinderen mij. Ga uit den weg."
„Ja," besliste Geno meegaand. „Laten we gaan."
De anderen waren het met hem eens: „Laten wij gaan."
Zij wendden zich af. Maar Geno draaide zich toch nog eens om.
„Neem ons niet kwalijk," zei hij vriendelijk, en omdat hij geen antwoord kreeg, herhaalde hij, „neem ons niet kwalijk, wij hebben je niet willen beleedigen."
De egel zweeg geringschattend, geërgerd. Hij waggelde, ijverig zoekend en moeizaam, verder.
Een poosje stoeiden de kinderen overmoedig rond! Het gras ritselde zijdeachtig als zij er door liepen.

„Boso kan het hardst loopen," zei Goeri waardeerend. Zij mocht hem heel graag en wilde hem een beetje vroolijk stemmen.
„Gevaar! Gevaar!" riep Lana onverwacht, zoo maar, in een plotselinge inval.
Dadelijk zette Geno het op een loopen. Niemand kon hem inhalen.
„Het was maar gekheid!" riepen zij allemaal.
Hij was buiten adem en deed nog enkele stappen, voor hij er in slaagde stil te blijven staan.
„Toch is Geno de snelste," stelde Lana vast.
Goedmoedig en een beetje hijgend vroeg Geno: „Waarom heb je me zoo laten schrikken?"
„Omdat ik wilde laten zien dat jij van ons vieren het hardst kunt loopen," antwoordde Lana.
Goeri dacht dat zij allemaal wel vlugger geloopen zouden hebben als zij echt aan het gevaar geloofd hadden.
„Kijk eens naar onze moeders," onderbrak Boso haar, „wat loopen zij daar rustig."
Gedurende den maaltijd spraken Faline en Rolla kalm met elkaar.
„Het is moeilijk," klaagde Rolla. „Ik weet niet wat ik doen moet . . ."
„Wat bedoel je dan?" informeerde Faline.
„Weldra komt de tijd, waarin de gekroonden ons zullen zoeken; ze laten je dan niet met rust."
„Nu . . . en . . ."
„Ik weet niet of ik er weer aan een begin . . ."
„Je zult wel moeten," besliste Faline.
„Jou gaat het goed," fluisterde Rolla, „jij bent gelukkig. Jij hebt Bambi."
„Ja," glimlachte Faline, „je hebt gelijk, ik ben gelukkig."
„Is hij al eens bij de kinderen geweest?" wilde Rolla weten.
„Eén keer. Maar zij hebben hem niet gezien."
Eerbiedig fluisterde Rolla: „Het overkomt ons allemaal maar heel zelden dat we den vorst te zien krijgen. Het is altijd weer een feest."
„Ook ik zie hem vaak in heel lang niet," beweerde Faline, „maar steeds voel ik zijn nabijheid."
„Roep je hem dan niet?"
„Nee. Zelfs niet al is mijn verlangen zoo groot dat het me bijna er toe dwingt. Je kent toch den tijd, waarin je verlangen zoo

heel sterk kan zijn, nietwaar? Zelfs dan roep ik hem niet. Eens heeft hij het mij verboden. Ik weet niet waarom, maar ik stel geen vragen, gehoorzaam slechts. Het is nu eenmaal zoo en niet anders, — ik moet Bambi blind gehoorzamen."

Zacht, heel zacht zei Rolla: „Ik zal niemand roepen."

Het was duister geworden. Sterren fonkelden aan den nachtelijken hemel. Grillig beschreven de vleermuizen, op jacht, hun baan, nu eens hoog, dan weer snel lager. Geluidloos zweefde de uil rond en uit de boomen, waarin hij enkele minuten te rusten zat, klonk melancholisch zijn stem, langgerekt en zwaarmoedig, mooi bijna: „Haah — ah hahahaha — haa — ah!"

Aan den rand van het bosch verscheen een sterke reebok, die ijverig begon te grazen, maar zichzelf steeds onderbrak om zijn kop te heffen en de omgeving te verkennen.

De kinderen zagen hem en angst greep hen aan.

Goeri rende op haar moeder toe. „Is dat Vader?" vroeg zij met bonzend hartje.

„Wel nee! Deze behoort tot de minder gekroonde," antwoordde zij vol minachting.

Intusschen vroeg Geno, naar de reebok kijkend: „Is die gekroonde daar jullie vader?"

Treurig antwoordde Boso: „Wij hebben geen vader. Zoolang wij ons kunnen herinneren zijn wij vaderloos."

Lana vertelde gewichtig: „Onze vader is getroffen door de donderhand."

„Wij hebben hem nooit gezien," zei Boso nog. „Moeder heeft ons over hem verteld."

En zakelijk voegde Lana er nog aan toe: „Het gebeurde nog voor wij op de wereld waren."

„Moeder bleef bij Vader staan, toen hij gevallen was," vertelde Boso verder, „hij bloedde hevig en leefde al niet meer. Toch wilde zij hem niet verlaten. Maar," besloot Lana, „zij mocht niet blijven, want Hij heeft haar weggejaagd."

Goeri was intusschen teruggekomen; zij had een gedeelte van de geschiedenis mee aangehoord en zei nu luchtig: „Je kunt ook zonder vader wel leven."

Lana zuchtte een beetje: „Het is toch beter als je een vader hebt."

Glimwormpjes, die zich verlaat hadden, dansten op en neer boven de weide en dwaalden als lichtende punten tusschen de struiken.

„Wat kan dat zijn?" vroegen de kinderen zich verwonderd af en zij renden naar hun moeders toe.

„Kijk toch eens, hoe mooi!" riep Lana en Boso fluisterde opgewonden: „Prachtig."

De doode vader was vergeten.

Goeri begon haar moeder met vragen te bestormen: „Moeder," vroeg zei, „waar komen die lichtjes vandaan?"

„Kijk maar eens naar boven" antwoordde Faline en zij gaf zelf het voorbeeld.

Alle vier de kinderen sloegen de oogen op naar de sterren.

„Daar fonkelen ontelbare lichtjes," sprak Faline, „grootere en heel kleine en alle fonkelen zij levendig. Enkele van hen werden nieuwsgierig hoe het hier beneden toegaat. Ja, zij werden zóó erg nieuwsgierig, dat zij er niet langer mee tevreden waren alles uit de verte te zien. Zij vlogen naar beneden. Maar dat is een groot waagstuk."

„Hoe bedoelt u dat?" vroeg Geno dringend, want het prikkelde hem dat zijn moeder het een waagstuk noemde.

„Nu, het zijn de kleinste en de jongste, die het doen," vervolgde Faline, „het is een vreeselijk groote afstand en bij het terugvliegen raken ze heelemaal uitgeput. Want naar beneden vliegen is gemakkelijk, maar naar boven vliegen is ontzettend vermoeiend."

„Wat gebeurt er dan met hen?" vroeg Goeri.

„Zij dooven uit en sterven."

„Naar is dat!" vond Geno, „dan moeten hun ouders hen waarschuwen, dan moeten zij hun verbieden naar beneden te vliegen."

„Nieuwsgierige, eigenwijze kinderen laten zich niet waarschuwen en dan helpt verbieden nog veel minder," zei Faline.

„Hoor je, Goeri?" waarschuwde Geno.

Maar Goeri viel uit: „Ik bewonder hen juist. Zij zijn dapper."

„Wat helpt dapperheid als je er aan moet sterven?" overwoog Geno hardop.

„Het is mooi!" zei Goeri dwepend, „benijdenswaardig mooi."

„Maar veiligheid en leven," hield Geno vol, „blijven steeds het mooist."

De kinderen renden achter de dansende, zwevende glimwormpjes aan; ieder in een andere richting en geen van hen in de goede.

De moeders bleven weer samen achter.

„Hoe weet je dat?" vroeg Rolla.

„Wat?"

„Nu, dat van die lichtjes."

„Dat heeft mijn moeder mij verteld, toen ik nog klein was," antwoordde Faline, „ik ben er even verwonderd over geweest als nu onze kinderen. En nog steeds treft het me als ik die verloren lichtjes zie."

„Heb je wel eens opgemerkt dat zij maar één keer komen," zei Rolla, „één keer maar, als alles weer groen geworden is, als de planten geuren en de vogels zingen en de koekoek weer roept."

„Zoo?"

„Ja, Faline! En een hele tijd nadat zij weg zijn, deze lichtjes, — ik voel precies hoe lang — grijpt ons het verlangen aan, dat zoo onweerstaanbaar is. En dan worden wij erg verwend door de gekroonden. Die lichtjes zijn voor mij steeds de eerste voorboden."

„Dat is mij nog nooit opgevallen," antwoordde Faline, „maar jij denkt er altijd aan."

Rolla beweerde: „Dezen keer zal ik geen verlangen voelen."

„Wie weet," zei Faline weifelend.

„Ik geloof het niet," zei Rolla voor zich uit, „sinds Hij met zijn donderhand mijn man vermoord heeft — o ! nooit zal ik kunnen vergeten hoe hij bloedend neerlag, niet in staat zich te bewegen — sedert dien morgen ben ik bang voor mijn verlangen."

„Je zegt zelf," wierp Faline tegen, „dat het verlangen onweerstaanbaar is."

„Daarom juist!" bekende Rolla vol schaamte.

Op eenigen afstand riep Geno juichend: „Er is hier een lichtje naar beneden gekomen!"

De anderen snelden naderbij en vormden een geestdriftig kringetje rond het glimwormpje, dat in het gras lag en dof glansde.

„Dat komt er nu van, dom kind," begon Geno, „waarom heb je ook het groote waagstuk ondernomen?"

„Dappere, kleine hemelbode," fluisterde Goeri, „rust uit! Rust maar goed uit! De weg naar huis terug is lang en vermoeiend."

„Hij zal nooit thuiskomen," meende Lana en Boso zei: „Hij is veel te moe."

„Daarom moet hij uitrusten, die arme kleine," hield Goeri vol, „dan komt hij weer op krachten."

Het glimwormpje onderbrak even zijn lokkend schijnsel.

„Hij is uitgedoofd!" zei Goeri ontroerd.

„Uit!" Boso wilde zich afwenden.

„Jammer!" Lana stond op het punt haar broer te volgen.

„Zoo gaat het altijd!" verkondigde Geno, „ja, zoo gaat het altijd. Je mag waarschuwingen niet in den wind slaan." Ook hij draaide zich om — de zaak was voor hem afgedaan.

Alleen Goeri bleef wachtend staan.

Toen begon het glimwormpje weer te pinken en kort daarop gloeide het weer helder.

„Het leeft!" juichte Goeri, „het is er bovenop! Hij leeft!"

Toen Faline weer eens zou gaan slapen met de kinderen, zat op de kleine open vlakte, die tusschen het kreupelhout plekte, de haas.

Hij hield den kop schuin en zijn snorharen trilden zonder ophouden, zoo intens zat hij voortdurend te snuiven. Hij zag er zorgelijk en nadenkend uit.

„Dag, vriend haas," zei Faline, hem aansprekend.

Met een ruk gingen zijn beide lepels de hoogte in. „Goeden dag, goeden dag!" antwoordde hij met geknepen stem. Het was alsof hij zich losrukte van zijn verborgen gedachten en trachtte tot de werkelijkheid terug te keeren.

„Dít zijn dus uw kinderen," vroeg hij onderdanig en op nog steeds zachten toon voegde hij er aan toe: „Mooie, gezonde kinderen."

„Bevallen zij u?" Faline was erg in haar nopjes over dezen lof.

„Zulke kinderen moeten immers bij iedereen in den smaak vallen." De haas liet zijn lepels zinken.

Gen en Goeri stonden er zwijgend bij en bekeken den haas aandachtig.

Deze zei tegen hen: „Pas goed op, beste jongelui, dat jullie niets ergs overkomt. Ook jullie behooren tot de goeden, tot de edelen, tot de onschuldigen, en juist deze worden altijddoor achtervolgd. Pas in de eerste plaats op voor den afschuwelijken vos." De haas was er ontroerd van. „Jullie mogen niet beleedigd zijn omdat ik jullie waarschuw. Ik zie jullie vandaag voor het eerst."

„Ga je nooit naar de wei?" zoo mengde Faline zich in het gesprek.

„Je merkt wel," antwoordde de haas, „dat ik hier heel dicht bij

den rand van het kreupelhout zit. Ik ben zoo verdwenen. De weide heeft voor mij afgedaan. Ik durf het er niet meer op te wagen naar buiten te gaan."
„Daarom heb ik je dus in zoo lang al niet ontmoet."
„Ach," klaagde de haas, „als je eens wist wat ik allemaal heb moeten doorstaan."
Opeens schoten zijn lepels omhoog en hij richtte zich steil op, zoodat zijn beide korte voorpooten in de ruimte tastten en zijn witte borst bloot kwam. „Hoor je niets?" Hij snoof bijna hartstochtelijk den wind op en zijn snorharen trilden heftig.
Faline wierp den kop op. En zette haar ooren uit en onderzocht de geuren, die de wind haar toedroeg. „Alles is rustig. Alles. Je bent een beetje al te angstig, vriend haas."
Geno had evenals zijn moeder geluisterd en ook hij had zijn neusje in den wind gestoken, want hij was geschrokken. Nu merkte hij verlegen op: „Je moet ook niet al te bang zijn."
„Heel verstandig, mijn jonge prins, heel verstandig gesproken," gaf de haas toe. „Ik zal je vertellen, Faline, wat mij is overkomen. Iets vreeselijks. De vos heeft mij overvallen. Werkelijk, je weet tegenwoordig niet meer waar je moet gaan zitten en waar je zal eten, aan den rand van het kreupelhout of midden op de weide. Je kent mij en je weet hoe voorzichtig ik ben; in elk geval was ik niet meer dan twee sprongen van de struiken verwijderd. Toen, opeens, stormt de roover voor den dag, precies op de plaats, waar ik naar buiten gegaan was. Hij had natuurlijk mijn spoor gevolgd."
„Zou het niet beter geweest zijn, wanneer je verder de weide was opgegaan?" vroeg Faline.
„Dat deed ik vroeger altijd," verklaarde de haas, „en daarmee heb ik al even onaangename ervaringen opgedaan. Op een keer, toen het al bijna licht was, viel ik haast in de klauwen van den grooten uil, in zijn moordlustige grijpnagels. Drie kinderen heeft hij voor mijn oogen weggesleurd, drie lieve, kleine kindertjes. Een anderen keer weer was die spitsneuzige gluiper dicht op me toegeslopen, zonder dat ik hem gehoord had. Hemel, wat heb ik gerend, voor den uil en voor den vos! 't Is net zooals ik zeg, je weet niet meer waar je zal gaan zitten en waar je rustig je maal kan doen."
Wederom richtte hij zich met steile ooren hoog op, luisterend, sniffelend.

„Geen gevaar!" stelde Faline hem gerust, nadat zij en ook Geno de lucht hadden onderzocht.
„Vertel verder," vroeg Goeri in groote spanning.
„Wel, toen ik dus dicht bij het struikgewas zat, stormt die roode schurk te voorschijn," vervolgde vriend haas, „stormt te voorschijn met blikkerende, ontbloote tanden. Ik zie zijn grimmige kaken, zijn begeerige oogen; zijn slechte reuk waait me tegen en als eerste reactie maakte zich een verlammende ontzetting van mij meester. Maar ik maakte heelemaal vanzelf een paar radelooze sprongen de weide op. Hij me na, dicht achter mij. Ik meende al dat ik verloren was en zette het op een loopen, voortdurend met den vos op mijn hielen. Op het onverwacht maakte ik een scherpe bocht en daar de vos rechtdoor rende, kreeg ik eindelijk een kleinen voorsprong. Doch dat hielp mij weinig. Hij jaagt achter mij aan, jaagt me op, zoodat mijn adem stokt en mijn hoofd bonst. Driemaal ben ik van richting veranderd, eer ik er in slaag het kreupelhout te bereiken. Alles draait voor mijn oogen. Ren wat je rennen kunt, denk ik, het gaat om je leven! Maar ik voel dat ik niet veel verder zal kunnen. Gelukkig weet ik een greppel, ginds, tusschen de kornoeljeboschjes. Ik onmiddellijk er op af. Ik laat me er in vallen, zoo maar vallen, en blijf uitgeput liggen. Mijn hart klopte als razend en nog hoor ik zijn hijgen achter mij; ik beef en verwacht het einde. Om niets ter wereld zou ik in staat geweest zijn mij te bewegen. Alles laat me onverschillig. Laat hij komen, zeg ik tegen mezelf. Maar hij komt niet! Hij komt niet! Langzaam besef ik het groote geluk dat hij niet komt. Ik ben weerloos en hij is sterk; maar ik kan harder loopen dan hij en ik heb hem moegemaakt! Maar nog steeds beef ik van afschuw, zoo vaak ik er aan denk."
De haas zweeg, zijn lepels dicht tegen zijn rug nu.
„Ik zal je geschiedenis nooit vergeten," verzekerde Geno aarzelend, en vervolgens drong hij bij zijn moeder aan: „Kom, laten wij eindelijk gaan slapen."
Faline nam afscheid: „Tot ziens, vriend haas, bij leven en welzijn."
„Een wensch die voor ons allen geldt," antwoordde de ander somber.
Goeri bleef even achter. Zij boog zich tot den haas over, kuste zijn voorhoofd en fluisterde: „Ik dank je wel voor je verhaal."
Toen sprong zij weg.

„Dat de vos je nooit te pakken mag krijgen, prinsesje," riep de haas haar na.
Moeder en kinderen begaven zich ter ruste.
Doch dezen dag zou er nog meer gebeuren, nog belangrijker dingen.
Het was enkele uren later. De zon zond reeds haar brandende stralen door de boomtoppen; de bladeren, de planten en de rijpende vruchten deed zij geuren en ook de harsachtige damp van het warme hout stroomde doordringend en sterkend door het bosch. De meezen kwebbelden en de wielewaal slingerde zijn juichkreet van boom tot boom, de specht hamerde en lachte, de eksters schaterden, de Vlaamsche gaai krijschte, vinken, roodborstjes en sijsjes zongen hun liederen en daartusschendoor klonk de stem van den koekoek en koerden de duiven.
Toen was Faline opeens klaarwakker. Zij stond op en wekte de kinderen.
„Opstaan, Geno! Opstaan, Goeri!"
„Wat is er aan de hand?" Ontsteld en gereed om te vluchten was Geno meteen op de been.
„Geen gevaar!" zei Faline kalm. „Vader is er."
„Vader!" riep Goeri; zij was nog heelemaal slaapdronken, maar de woorden van haar moeder brachten haar tot de werkelijkheid.
Allebei riepen zij nu vol verlangen: „Vader! Vader!"
„Waar bent u, Vader?" vroeg Goeri innig.
En Geno voegde er aan toe: „Wij zien u niet . . ."
„Stil!" beval moeder, „jullie mogen je vader niet aanspreken! Jullie moeten afwachten of hij tegen jullie spreekt! Wees bescheiden en heel geduldig . . ."
Zij wendde zich naar den kant, waar het struikgewas het minst toegankelijk was: „Goeden dag, Bambi!"
Een diepe stem antwoordde: „Goeden dag, Faline!"
„De kinderen willen zoo heel graag dat je je aan hen zult vertoonen."
„Als zij kunnen, zullen zij me zien."
Omringd door loover en onduidelijk was Bambi's kop verschenen; ernstige trotsche trekken, groote, donker glanzende oogen en een machtige kroon, die, bruin bepareld en met lange, lichte spitsen, zijn kop sierde.
Het duurde enkele oogenblikken, eer Geno heel zacht zei: „Ik zie u, Vader . . ."

„Waar, waar?" vroeg Goeri dringend. „Ik kan u niet vinden, Vader."
De diepe stem zei: „Zoek en kijk." Toen vervolgde de stem: „Zijn de kinderen zooals zij behooren te zijn?"
Faline antwoordde: „Zij zijn zoet en flink. Alleen is Geno een beetje te bang."
„Heel goed, mijn zoon," prees Bambi hem, „zoo blijf je het langst in leven."
„Maar," wierp Faline tegen, „hij bederft daardoor bij voorbaat zijn eigen pleizier, en het maakt hem onvriendelijk."
„Tegenover jou? Of jegens zijn zusje?"
„O nee, niet tegen ons, maar voor anderen."
„Nu zie ik u, Vader!" riep Goeri gelukkig en zonder eenigen schroom, „nu zie ik u."
„Mijn kleine Geno," sprak Bambi, „het is heel goed wanneer je voorzichtig en op je hoede bent. Dat behoort bij ons. Voorloopig ben ik heel tevreden over je. Maar je zult nog moeten leeren je waakzaamheid te paren aan een opgewekt gemoed. Dat zul je later van mij leeren. Dan zal je vrees verminderen, je stemming wordt lichter, vroolijker, en je zult allen die in het bosch wonen zoo vriendelijk bejegenen als voor onze soort betamelijk is."
„Ik ben tegen iedereen in het bosch o zoo aardig," prees Goeri zichzelf in haar onnoozelheid, „ik vertrouw op Moeder en ik ben steeds in een goede stemming."
Bambi gaf haar geen antwoord. „Faline," waarschuwde hij, „dat kleintje is erg oppervlakkig, je moet heel goed op haar letten."
„Vader," vroeg Goeri, „Vader!"
Maar niets bewoog.
„Vader!" smeekte Goeri nog eens, schuw, zacht.
„Hij is weg," zei Faline.
Alle drie, moeder en kinderen, luisterden gespannen en met beweeglijke ooren naar de geluiden tusschen het kreupelhout.
„Weg!" herhaalde Faline na enkele oogenblikken zeer beslist.
„Wanneer komt hij naar ons toe?" wilde Goeri weten.
„Weldra," troostte Moeder, „laten we nu gaan slapen." Zij ging liggen.
Goeri vlijde zich naast haar en verzonk meteen in een diepen sluimer.
Alleen Geno bleef staan, ijverig luisterend. „Onbegrijpelijk!" bewonderde hij den verdwenen Bambi, „onbegrijpelijk! Er was

niets te hooren! Niets! Zoo geluidloos is Vader weggegaan! Van hem zou je wat kunnen leeren, beter dan van wien ook."
Maar Faline en Goeri hoorden Geno niet meer. Toen strekte ook hij zich uit, maar het duurde lang eer hij den slaap kon vatten.

Sedert weken al was de zon meesteres van de luchten. De kinderen hadden nog geen regen meegemaakt. Wanneer zich al een enkelen keer hier of daar wolkjes verzamelden, dan waren zij zoo ijl, zoo schriel, en steeds weer werden zij door de zon uiteengejaagd, vernietigd, weggevaagd.
De lucht trilde van hitte.
Zelfs 's nachts werd het nauwelijks koeler. Tusschen het kreupelhout bleef het dompig zwoel en er was bijna geen dauw meer om de dorstige schepsels van het smachtende bosch een beetje te laven. Het weidegras begon geel te worden. De varens, de latuwen en alle andere gewassen werden welk en verdorden.
Slap hing het loover aan struiken en boomen. Vaak zweefde een bijtende, onaangename geur, die alles doordrong, over het bosch en dreigde het te verstikken.
Tusschen het oeverriet sloop de vos.
De eenden, die traag op het water lagen, vluchtten weg tot diep tusschen het beschermende, ritselende riet, dat hier en daar op de rivier plekte.
„De domooren," gromde de vos, „ik heb geen honger; 't is alleen maar een ontzettende dorst, die mij kwelt."
Dicht bij het riet stond, op hooge, dunne pooten, de reiger, die zich niet bewoog; hij staarde in de troebele, langzaam voorbijglijdende golven.
De vos schrok even, toen hij den reiger zag.
„Ben jij het?" zei de reiger, die zijn kopje even terzijde wendde, „kom maar gerust voor den dag."
„Ik wil alleen maar een beetje drinken," beloofde de vos.
„Als je je netjes gedraagt," antwoordde de reiger geringschattend, „kun je wat mij betreft je gang gaan; ik zal je niet wegjagen."
Deze twee hadden vroeger al eens hun krachten met elkaar gemeten. De reiger was toen heftig te keer gegaan tegen den vos, die hem had willen buitmaken. Hij had met zijn langen, spitsen snavel zoo scherp naar de oogen van zijn vijand gepikt, dat de

vos ontsteld was weggerend. Sindsdien heerschte een gewapende vrede tusschen hen, zoo vaak zij elkander ontmoetten. De reiger verachtte dengeen, dien hij overwonnen had, maar bleef niettemin op zijn hoede voor hem, terwijl de vos zijns ondanks een heilig respect had voor den opvliegenden, weerbaren reiger, hoewel hij tevens een machtelooze woede voelde om zijn vernedering.
Nu dronk de vos gretig; de reiger verloor hem geen seconde uit het oog.
„Belachelijk, dat ik bang voor hem ben," dacht de vos, „hij lust me niet eens, waarom zou ik dan bang zijn voor dat vervelende heerschap?"
De reiger dacht: „Als hij het durft wagen, als hij zoo brutaal is, houdt hij geen oogen over, die roode rakker! Ik geloof best dat ik een lekker hapje voor hem zou zijn, maar ik laat niet met me spotten."
De vos had zijn dorst gelescht; met moeite slechts weerde hij de vrees uit zijn stem, maar hij wilde tot elken prijs een waardigen aftocht houden, dus zei hij: „Het water is troebel en warm. Het wordt zoowaar steeds erger."
„Vind je?" antwoordde de reiger onverschillig, maar zijn oogen fonkelden, „. . . ik kan er niet over klagen."
„Goeden dag," knikte de vos.
Hij kreeg geen antwoord.
Aan den rand van de open plek zat weer de haas, toen Faline met haar kinderen er voorbij kwam. Hij jammerde: „Wat moeten wij beginnen? Hoe moeten we dat uithouden?"
„Maar er staat tegenover dat wij geen last hebben van de muggen," zei Faline.
Maar de haas was er niet gerust op. „Merk je niet hoe slecht het eten smaakt, bitter, saploos, half verdord."
„Maar muggen zijn er niet!" herhaalde Faline.
„En wat vergis je je telkens in den reuk," hield de haas vol, „zoo ruik je niets, en vlak daarop bespeur je de grootste gevaren. Het een is al net zoo erg als het andere." Hij zag er ellendig uit, had in vertwijfeling zijn lepels neergeklapt en zette ze geen enkele maal overeind.
„Je bent ondankbaar, vriend haas," vermaande Faline hem, „er zijn geen muggen en we hebben rust."
„'s Winters zijn die er ook niet," sprak de haas somber tegen,

„laat de muggen mij steken! Ik ben er aan gewend. De hitte, de dorst, de misleidende geuren kwellen mij veel meer. Daardoor kom ik heelemaal niet tot rust. Ik word er ziek van."
„Je bent ongeduldig," vervolgde Faline.
„Ik — ongeduldig?" zei de haas verontwaardigd. „Wie heeft zooveel geduld als ik?"
Geno zei tegen zijn moeder: „U hebt gelijk, ieder moest blij zijn dat die lastposten niet langer om je oogen snorren, dat je geen last hebt van jeuk."
„Maar ook onze arme vriend haas heeft gelijk," vertelde Faline, „het is werkelijk niet aangenaam als het eten slecht smaakt, als je van hitte en dorst te lijden hebt."
„Ik lijd niet onder de hitte," verklaarde Geno, „zij doet mij goed."
„Ja, jou," antwoordde Faline, „maar jij bent nog een kind en voor kinderen is het gezond als zij het warm hebben."
„Waarom zijn er eigenlijk geen muggen, Moeder? Ik ben natuurlijk juist blij, dat zij er niet zijn, maar hoe komt dat?" Het was de weetgierige Goeri, die dit vroeg.
„Omdat zij zoo klein zijn," wilde Geno zijn zusje verklaren, „daardoor sterven zij van hitte."
„O nee, mijn zoon," legde Faline hem uit, „muggen leven altijd maar kort. Hoogstens enkele dagen, dan sterven zij in elk geval, warm of niet. Maar zij leggen hun eitjes in vochtigen, liefst natten grond. Als het dus overal even droog is, kunnen de eitjes niet uitkomen. Daarom zijn er geen muggen."
Eenmaal in hun schuilplaats, hoorde Geno, terwijl zijn moeder en zusje al sliepen, een paar vleermuizen fladderen, hoorde hij hoe de een tegen de ander betoogde: „Ik heb er niet een gesnapt."
De ander jammerde: „Zelfs hier vind je er geen. En anders vliegen zij je gewoonweg voor den mond."
„Zouden de vogels ze allemaal wegvangen?"
„Zooveel kunnen de vogels onmogelijk eten."
„Dan begrijp ik het heelemaal niet."
„Het laat me koud, of ik het begrijp of niet," piepte de tweede, „ik heb honger."
De eerste antwoordde: „Raadselachtig, raadselachtig! Laten wij kevers en vlinders gaan zoeken."
Daar fladderden zij weg in een tuimelende vaart.
Geno wilde nu eveneens gaan slapen, doch opeens hoorde hij een gesprek tusschen boomen en struiken.

„Uit den grond," klaagde de hazelaar, „krijg ik niets meer te eten, mijn noten worden leeg."
„En mijn bessen," jammerde de vlier, „verschrompelen totaal."
De eik zuchtte: „Wat heb ik het slecht naar mijn zin! De punten van mijn twijgen verdorren en ieder zuchtje van den wind rukt hen van mijn lichaam."
„Maar de lucht is juist heelemaal stil," zei de oude esch naast hem spijtig.
„Ik dring met mijn wortels tot diep in den bodem," steunde de hooge beuk, „doch wat ik daar drink is veel te weinig."
„Wij komen om," kreunde de ahorn, „het is gedaan met ons."
Een laag, half dor eikeboompje, dat in de schaduw van de andere stond, huilde zacht: „Als jullie grooten het opgeven, ben ik nog eerder verloren."
De hooge peppel besliste: „Niemand komt om! Niemand mag het opgeven! Het is een zware tijd, maar daar moet men doorheen en men mag den moed niet laten zinken. Denkt er toch eens aan wat een stormen wij hebben doorstaan, welk een groote ontberingen wij geleden hebben, en niettemin zijn wij gegroeid, niettemin zijn we sterk geworden. Houdt op met jammeren! Draagt het leed, dat jullie te dragen hebt, zwijgend maar dapper, met een kalm afwachtend geduld, dan is het niet half zoo zwaar. En voor jullie er aan denken is ook deze nood voorbij."
Allemaal zwegen zij.
Op den bodem fluisterden de latuw, de varen, het look en de andere planten in koor. „Jullie kunt gemakkelijk praten, daarboven. Maar ons rest nog slechts de ondergang. Wij zijn arm en wij kunnen niets verdragen omdat wij arm zijn."
„Stil, jullie daar beneden," gebood de peppel, „juist de armen kunnen het meest verdragen, juist de armen hebben de grootste weerstandskracht. Dat hebben we toch allemaal vaak genoeg ondervonden."
Schuchter, morrend kwam het antwoord: „Dat zegt men steeds, maar wie praat ooit over de ontelbaar velen van ons, die gaan liggen en ellendig omkomen?"
„Wie te gronde gaat, gaat te gronde!" zei de peppel uit de hoogte. „Het is jullie lot in de diepte te moeten leven. Daarmee moet je je verzoenen. We kunnen niet allemaal groot, hoog en edelaardig zijn. Wij hebben dat niet zoo ingesteld, het is vanzelf zoo gekomen."

Een hoonend gichelen weerklonk.
„Zeg," riep de hagedoorn, „zien jullie niets, daar boven? Kijk eens om!"
De sleedoorn overstemde hem met zijn geluid: „Wij versmachten! Misschien kun jij, trotsche peppel, ons een beetje hoop geven, daar hebben wij meer aan dan aan je wijze lessen."
Na enkele oogenblikken antwoordde de peppel: „Boven mij fonkelen de sterren, maar wat verder weg verdwijnen zij; waarschijnlijk zijn het wolken, die hen aan het gezicht onttrekken."
De vlier fluisterde: „Ik hoop maar dat er iets komt."
Alle struiken murmelden door elkaar: „Hoop . . . het kan zijn . . . hoop!"
En de bodemplanten trilden, onmerkbaar bijna: „Ja . . . hoop . . . als die ons, armen, helpen kon, zouden wij gered zijn . . ."
„Ons aller leven is op hoop gegrondvest," wees de peppel hen streng terecht.
Geno sliep in.
Toen hij een paar uur later wakker werd, was het niet langer dag en toch was het nog geen nacht. Hij meende dat hij te lang of te kort geslapen had, voelde zich verward, want moeder en Goeri waren al op de been; maar zij liepen onrustig op de plaats rond. Geno werd bang. „Wat is er aan de hand?"
„Kijk maar eens naar boven!" riep Goeri en in haar stemmetje klonk vrees.
Geno sloeg de oogen op, maar hij begreep nog niets.
Zwart en dreigend hingen de wolken laag aan den hemel, ontstellend laag.
Hij liet verschrikt den kop zinken en ging naar Moeder.
Ook Faline gaf blijk van angst: „Het kan verschrikkelijk worden."
„Moeten wij sterven?" vroeg Geno dringend.
„Wel mogelijk . . .," zei Faline somber.
„Waarom sterven?" vroeg Goeri, die het niet begreep, „hoezoo dan?"
Maar de beide anderen luisterden niet naar haar. Hun adem stokte.
Want in de diepe, geladen stilte, die tot nu toe geheerscht had, brak opeens de storm los.
Als een onzichtbare reus stortte hij zich op het bosch, toornig, verbitterd, wild.
Als de branding van de zee ruischten de toppen, brullend, steu-

nend, jammerend, terwijl zij geslagen werden, dooreen geschud en neergezweept.
Bladeren, losgescheurd van hun zetels, dwarrelden rond alsof zij werden voortgedreven door een vreemde haast of een onverklaarbaren waanzin. Takken versplinterden met luide knallen, of met een zachten, nauw waarneembaren zucht, en stortten neer. Dunnere boompjes sloegen klagend tegen elkaar.
Woedend ging de storm te keer, bruisend alsof hij het bosch wilde vernietigen.
Geen levend wezen was te zien.
Geno dacht dat zij allemaal al dood waren en dat hij nu eveneens zou moeten sterven. Hij voelde een milde bereidheid, die hem zelf verwonderde, om zich in zijn lot te schikken.
Toen stond opeens Bambi voor de zijnen.
„Weest kalm, kinderen," sprak hij, „wees kalm, Faline."
Goeri en Geno staarden hem zwijgend aan.
Hij stond te midden van den razenden orkaan, de gekroonde kop fier opgericht, een heerscher, een beschermer, een vertrooster.
Zoo wonderlijk duidelijk hadden de kinderen hun vader nog nimmer aanschouwd.
Zijn woord, machtiger dan het suizen van den storm, doordrong het ruischen van het bosch rondom hen.
„Thans hebt jullie geen vijand te vreezen," vervolgde hij, „niemand zal jullie eenig leed doen. Zoolang de storm aanhoudt, rooft en moordt vos noch havik, noch iemand anders."
Goeri wilde roepen: „Heb dank, lieve vader!" Maar zij was niet bij machte om een geluid uit te brengen.
„Blijft uit de buurt van de boomen!" gebood Bambi, „mijdt voor alles den peppel. Zoekt beschutting tusschen de lagere struiken."
Hij verdween even plotseling als hij gekomen was.
Faline snelde met haar kinderen weg van de hooge, zwaaiende toppen en verborg zich met haar kinderen tusschen de struiken.
Een helle lichtstraal flitste langs den hemel, onmiddellijk gevolgd door een zoo oorverdoovenden slag, dat de kinderen en zelfs Faline in ontzetting en verblind de oogen sloten. Dicht tegen moeder aan vlijden Geno en Goeri zich neer.
De bliksem had den peppel getroffen, had dien van boven tot onder gespleten.
Uit zijn droog lichaam sloegen de vlammen op, die aan de takken
„Het is gedaan met mij . . ." steunde de enorme boom.

lekten, welke steeds zoo fier omhoog gestreefd hadden en die nu droog en knisterend vlam vatten.
De kinderen wilden in paniek vluchten.
„Kalm blijven waar je bent," gebood Faline.
De kleinen drongen huiverend nog dichter tegen Moeder aan; een ongekende afschuw hield hen in zijn greep.
Maar nu striemde, kletterde, spetterde en ratelde de regen neer, die door de machtigste boomtoppen heendrong, de bodem in minder dan geen tijd overstroomde en weldra den brandenden peppel doofde.
De storm zweeg. Nu was alleen het ontzaglijke ruischen van den regen hoorbaar. Het werd koud.
Maar de eene bliksemflits volgde de andere op; de eene donderslag na den anderen rolde grimmig over het bosch.
Zwijgend lieten alle den vloed, dien de hemel hun zond, over zich gaan; gelaten en angstig luisterden de boomen naar den koninklijken toorn, die zich uitte in bliksem en donder.
Want zij hielden het voor toorn.
Geno en Goeri waren heelemaal nat. Zij hadden het allebei een beetje koud en ook Faline dreef, maar koud had zij het niet.
Onbeweeglijk stonden zij tusschen de boschjes. Na eenigen tijd werd het wat lichter en kort daarop was het weer heelemaal licht.
Faline zei: „Nu komt er geen vuur meer en het brullen heeft opgehouden."
De kinderen antwoordden niet; wat moeder hun zei stelde hen gerust, maar zij sidderden van kou en vocht.
Alle boomen dronken dorstig. Met hun bladeren en met hun twijgen dronken zij het water in, dat deze voedde; hun stammen zogen hetgeen zij noodig hadden op uit de wortels.
De struiken en heesters dronken. De bodemplanten dronken, de ridderspoor, de ontbladerde bloemen, het lieve-vrouwenbedstroo, de weegbree en de anderen, die zich arm genoemd hadden; de varens en de latuwen rolden zich op.
Als een verlossende ademtocht trok een opgefrischt „Ah!" door het bosch. Ook de kinderen voelden zich bevrijd.
„Eindelijk!" zuchtten de boomen.
„Wat een verfrissching," fluisterden de struiken.
Zacht en dankbaar klonk van den bodem het koor van de eertijds zoo angstigen: „Gered!"

Overal stegen de heerlijkste geuren op; geuren van loover en hout, van gelaafde bloempjes; de bitterzoete geur van aarde, machtig en vol van ontluikend leven.
Alleen de peppel wees zwart, misvormd en dood naar den hemel, die nu weer opklaarde.
Allemaal vermeden zij het naar hem te kijken.
„Het zou goed zijn," lispelde de berk, „het zou goed zijn als Hij hem weg haalde . . ."
„Jammer van hem . . .," begon de berk weer, „erg jammer . . ."
Dat was alles wat nog van hem werd gezegd.
Zwijgen.
Opeens vlamde de zon op, brandend als vuur. Zij overstraalde de wereld in een verzoenenden schijn, drong met haar glanzende lichtsperen door de toppen, trof de struiken en teekende hier en daar een gouden traliewerk op den bodem.
Onmiddellijk begon de wielewaal te juichen; de vinken, de roodborstjes en de sijsjes slingerden hun jubeltonen de ruimte in. De koekoek liet zijn roep hooren. De specht trommelde zijn roffel. De duiven vatten zonder uitstel hun teeder gekoer om hun geliefde weer op; de meezen voerden weer hun fluistergesprek.
En hoog in de uiterste takken van de boomen zongen de merels.
Overmoedig maakte Goeri een paar sprongen.
„Stop! Waar ga je heen?" riep Faline, die hevig geschrokken was.
„De weide op," zei Goeri. „In de zon! Kom toch mee, u en Geno, in de zon zijn we zoo droog en kunnen wij ons warmen."
„Geen stap verder!" beval Moeder.
Goeri bleef staan. „Waarom niet. Het is buiten zoo mooi! Zoo mooi als nu was het er nog nooit! En ik heb het koud."
„Dat doet er niet toe!" zei Faline ernstig. „Juist nu is het gevaar grooter dan ooit. Dat heeft jullie vader mij geleerd en die weet een beetje meer dan jij."
„Goeri wil altijd iets doms doen," plaagde Geno.
Tweemaal klonk de kreet van den Vlaamschen gaai.
Waarschuwend schakerde de ekster.
Daar klonk reeds een scherpe knal uit de richting van de weide.
„Dat was Hij!" verkondigde Faline. Zij had den kop gebogen.
„Daar buiten ligt nu een der onzen te verbloeden. Dien heeft Hij met Zijn donderhand neergeslagen."

„Nu zie je, Goeri," zei Geno bevend, „nu zie je eens wat jij in je onnadenkendheid zou aanrichten."
Goeri gaf geen antwoord; zij stond onbeweeglijk, het mooie, jonge kopje in den nek, met licht bewegende ooren te luisteren.
Het zingen, tsjilpen, roepen en fluisteren van de vogels, die enkele oogenblikken ontsteld hadden gezwegen, begon opnieuw, alsof er niets was gebeurd.
Zwak waarneembaar, in de verte, knalde het voor den tweeden keer.
„Dat was Hij weer!" stelde Faline vast.
„Ik heb honger," klaagde Goeri.
Maar dit keer moest zij wachten.
Pas toen het heelemaal donker was, heelemaal nacht, stapte Faline met haar kinderen de weide op.
Er verliepen enkele weken.
De rokjes van Geno en Goeri vertoonden niet langer lichtgrijze spikkels, zooals den eersten tijd na hun geboorte. Zij waren thans egaal en diep rood.
Op een nacht — Geno stond tamelijk dicht bij het struikgewas op de weide, want hij was het liefst op plaatsen, waar hij met één sprong in veiligheid kon zijn — op zoo'n nacht gilde onverwacht de nachtuil boven hem: „Ie-jj! Oe-jj!"
Geno dook geschrokken ineen.
De nachtuil zweefde omlaag en ging op een lagen tak zitten.
„Goeden nacht! Heb ik u laten schrikken?"
Geno voelde zich geërgerd en antwoordde niet.
„Ik vroeg of ik u heb laten schrikken?" wilde de nachtuil weten.
„Niet in het minst!" loog Geno. En norsch voegde hij er aan toe: „Onzin, waarom zou ik schrikken van uw gepiep?"
„Ik piep niet!" zei de nachtuil verontwaardigd.
„Het laat me volkomen koud wat u doet," antwoordde Geno. Hij schepte er nu behagen in den nachtuil te ergeren.
Het was hem gelukt ook.
„U bent een brutale jongen!" raasde de nachtuil, „een brutale kleine jongen."
„U ook!" antwoordde Geno, „en u bent veel kleiner dan ik."
„Uw vader," vervolgde de nachtuil, die als teeken van zijn woede zijn veeren heelemaal plat legde, „uw vader was veel aardiger. Hij schrok altijd zoo leuk."
Geno mopperde beleedigd: „Dat geloof ik niet."

„Nu," vervolgde de nachtuil, een beetje inbindend, „misschien schrok hij ook niet echt, maar in elk geval zei hij het altijd en had ik er toch plezier van, maar u hebt mijn heele grap bedorven."

„Als u geen andere grapjes weet, spijt het me, oude heer. Laat u in het vervolg zulke dingen tegenover mij achterwege."

Faline kwam naderbij. „Wat is hier aan de hand?"

„Ach," de nachtuil jammerde bijna, „die jeugd ... die jeugd ..."

„Die jeugd," viel Geno hem in de rede, „die jeugd — die kunt u niet eens begrijpen. Daar bent u veel te oud voor." Hij liep weg.

„Nee!" riep de nachtuil hem na, „deze jeugd, deze nieuwe jeugd begrijp ik niet! Die wil ik niet eens begrijpen! Deze jeugd begrijpt niet eens zichzelf, mijn beste!"

Hij zàt als weggedoken in zijn eigen veerenkleed en was zeer gekwetst. Zijn ernstige gezicht, dat soms door een schalksche uitdrukking zoo vriendelijk kon zijn, vertoonde nu den pijnlijken trek van den veronachtzaamde. De kromme snavel boorde zich als een dolk in de korte kin, alsof hij zich tegen zijn eigen borst richtte. Maar de groote, verstandige oogen hadden een somberen glans van beleedigde woede.

„Ik moet u wel zeggen," siste hij tegen Faline, „dat u weinig reden hebt om trotsch te zijn op uw zoon."

„Ik ben toch niet trotsch," verdedigde Faline zich.

„Ah! Ah," viel hij haar in de rede, „ieder, die trotsch is beweert altijd het tegendeel. Dat ken ik!"

„Heeft mijn Geno u iets misdaan, dat u zoo boos bent?"

„Boos? Ik ben niet boos!" protesteerde de nachtuil woedend. „Dat is die jongen niet eens waard!"

Vroolijk antwoordde Faline: „Ieder, die boos is, beweert altijd het tegendeel."

„Wat heb ik met uw zoontje te maken?" keef de nachtuil, „nog niet dàt!" Hij klapte met zijn snavel en dat maakte een geluid alsof twee stukjes hout op elkaar geslagen werden. „Uw zoontje! Ha! Hij is alleen een voorbeeld voor me hoe de jeugd van tegenwoordig eigenlijk is! Een fraaie jeugd, dat moet ik zeggen! Een jeugd zonder eenig respect, die geen rekening houdt met een ander, zonder manieren ... onbeleefd ... aanmatigend ... brutaal!" Hij raakte er door buiten adem.

„Ik geloof dat u zich vergist," beweerde Faline geduldigd, „u bent een beetje onrechtvaardig. De jeugd van tegenwoordig is niet slecht. Beslist niet. Ook wij hadden onze gebreken, toen wij

klein waren, ook wij hadden onze zwakke zijden. Vandaag den dag zijn zij niet slechter en niet beter dan wij toen. Ze zijn alleen anders; dat geef ik toe."

„Anders! Zeer waar, heel anders!" gaf de nachtuil ironisch toe, „als ik er aan denk wat een bijzonder aardige jonge prins uw echtgenoot vroeger was."

„Ja, Bambi!" fluisterde Faline.

„Hoe beleefd hij steeds was," vervolgde de nachtuil, „hoe vriendelijk en hoe prettig in den omgang, en zoo verstandig! Hij had natuurlijk een betere opvoeding genoten dan die brutale jongen, die Geno ..."

„Moet ik dat als een verwijt opvatten?" vroeg Faline.

„Neen ... n ... neen!" stotterde de nachtuil.

„Opvoeding!" sprak Faline rustig, „hecht u zooveel waarde aan de opvoeding? Je waarschuwt de kinderen voor gevaren, die zij niet kennen, omdat zij er nog nimmer aan hebben blootgestaan. Je beschermt hen, hebt je zorgen om hen. Meer heeft men ook vroeger niet kunnen doen, en meer te doen is ook tegenwoordig onmogelijk. Overigens wordt toch een ieder, zooals hij innerlijk van het begin af is. Hoogstens kan het voorbeeld van invloed zijn, maar zelden is dat het geval. Gewoonlijk blijkt het tegendeel."

„Ja, het tegendeel! Daar hebt u gelijk aan! Neem nu uw zoon. Wanneer ik Bambi vroeg of ik hem aan het schrikken gemaakt had, antwoordde hij altijd heel beleefd: „Ja!" en daar had ik plezier in, dat was gezellig." De nachtuil draaide sentimenteel met zijn oogen; maar dadelijk daarop liet hij ze grimmig door de kassen rollen. „U zoon heeft op mijn vraag brutaalweg „Nee" gezegd en mij bovendien schaamteloos bespot."

„O, maar dan is hij beslist hevig geschrokken," vergoelijkte Faline.

„Waarom ontkent hij het dan?"

„Omdat hij zich er voor schaamde."

De nachtuil was met dit resultaat tevredener dan hij liet merken. „Ik heb hem verteld hoe grappig zijn vader altijd schrok. Maar toen beschimpte hij mij."

„Geno heeft zijn vader willen verdedigen," antwoordde Faline zacht.

„Nu, laten wij er maar over ophouden. Het was in elk geval pijnlijk," bromde de nachtuil, „... die jeugd ..."

„Jeugd is altijd een groot voorrecht," verklaarde Faline.
„Een groot voorrecht," hoonde de nachtuil, „een voorrecht, dat met den dag kleiner wordt. Eenmaal worden we allemaal oud, tenzij we van te voren sterven."
Hij zag een dikken nachtvlinder, spreidde zijn vleugels en zweefde weg.
Toen zij bij het eerste bleeke schijnsel van den ochtend zich naar hun slaapplaats haastten, kwam Bambi hun tegemoet.
Goeri sprong opgewekt op hem toe. „Vader! Vader!"
Zwijgend legde Geno zijn kop tegen Vaders flank.
En Faline zei deemoedig: „Dag Bambi!"
„Luister, kinderen," begon Bambi bijna plechtig, „heel spoedig zal ik jullie moeder bij mij roepen. Zij moet lang bij me blijven. Begrijpen jullie mij?"
„Wij komen met moeder mee naar u toe!" riep Goeri voorbarig.
„Dat verbied ik," wees Bambi haar gemoedelijk terecht.
„Waarom?" Hoewel verlegen door haar vaders woorden waagde Goeri het toch nog deze vraag te stellen.
„Geen vragen!" gebood Vader rustig, „ik kan jullie niet gebruiken."
„Kan Moeder ons dan ook niet gebruiken?" Nieuwsgierigheid dreef Goeri tot deze vraag.
Het antwoord, dat volgde, klonk vriendelijk: „Nee, ook Moeder niet, mijn kind."
Het tweetal keek naar Moeder, maar omdat Falines blik liefdevol op Bambi rustte, greep een zeldzame ontroering en een gevoel van vrees hen aan.
Bambi vervolgde: „Jullie zullen alleen zijn."
Goeri beefde. „Heelemaal alleen?"
„Alleen met elkaar," zei Vader, „jullie zijn er beter aan toe dan andere kinderen, die geen broertje of zusje hebben. Blijf vooral bij elkaar."
Hortend vroeg Geno: „Zullen wij lang . . . alleen . . ."
„Dat weet ik niet precies, mijn zoon."
Faline zweeg nog steeds en keek Bambi teeder in het gelaat. De kinderen vonden haar opeens veranderd.
„Pas goed op," sprak Vader, „als jullie alleen zijn, zonder de hoede van Moeder, moeten jullie dubbel waakzaam zijn en tien maal zoo voorzichtig. Jullie moeten je gedragen alsof je al groot bent, zonder echter te vergeten dat jullie als kinderen nog geen

ervaring hebt. Luister zoo goed je kunt. Loop steeds zoo dat de wind je tegemoet waait. Veronachtzaam de waarschuwingen van jullie wachters niet. Wie zijn jullie wachters?"
Geno somde hen op: „De ekster . . . de Vlaamsche gaai . . ."
„De kraaien," vervolgde Goeri de reeks, „het eekhoorntje, de merel . . ."
Bambi knikte: „Vaak ook de merel, ja. Het is goed. Denk er aan dat je dadelijk, op het eerste teeken, tusschen de struiken gaat, en dan daar, waar deze het allerdichtst zijn. Zul je niet te veel aan spelen denken, Goeri, en te zorgeloos zijn?"
„Ik zal wel op haar passen, Vader," zei Geno flink.
En Goeri beloofde eerlijk: „Ik zal erg zoet zijn . . ."
„Kennen jullie den geur, dien Hij uitstroomt?" informeerde Bambi.
Zwijgend schudden de kinderen den kop.
„Als jullie den reuk krijgt van iets, dat vreeselijker is dan de vos en den bunzing, dreigender dan de hond . . ."
„Dien van den hond kennen we ook nog niet," onderbrak Goeri.
„Jullie zijn onervaren kinderen," antwoordde Bambi, „maar zoodra Zijn lucht maar even in jullie neus komt, zullen jullie een opwinding voelen, even sterk als een storm, die je innerlijk omwoelt. Alle krachten heb je dan noodig om jezelf te blijven. Dan is er nog maar één ding, waaraan je denken moet: Weg! Weg! Weg! Zoo snel en zoo ver mogelijk!"
„Weg . . . Weg . . . Weg . . .!" stamelde Geno ontsteld.
„En nog iets," vervolgde Bambi, „nog iets heel belangrijks. Andere kinderen, die alleen zijn, hebben de slechte gewoonte om hun moeder te roepen. Uit angst, uit verlangen, uit verveling; wie weet waarom zulke domme kinderen nog meer hun moeder storen en hun ouders in verwarring brengen. Jullie zullen nooit roepen. Prent dat goed in je geheugen. Nooit mogen jullie om haar roepen! Onder geen omstandigheden! Zij komt in elk geval weer terug — zoodra ik het haar toesta; dan zal zij jullie vinden, waar je ook bent. Maar roep niet om haar. En nu . . . vaarwel!"
Hij wendde zich af en schreed majestueus heen, geluidloos, met hoogopgerichten kop, waarop een prachtige kroon zijn takken spreidde. Als een schaduw gleed hij weg tusschen het dichtst van het kreupelhout, zonder dat een takje tikkelde, zonder dat een blad zich bewoog.

De kinderen meenden dat zij hun vader nog nooit van zoo dicht bij gezien hadden, dat zij zijn goedige heerschersstem nog nooit zoo lang achtereen hadden gehoord. Zij staarden hem na, betooverd en tegelijk geschrokken.

„Ik weet heelemaal niet wat hij allemaal gezegd heeft." Goeri was een beetje in de war, want zij wist alles.

Geno verklaarde: „Ik heb ieder woord in mijn gedachte."

Zwijgend was Faline blijven staan waar zij stond; haar blikken hechtten zich aan de plaats, waar Bambi verdwenen was.

Van dezen dag af werd Faline door haar kinderen bewaakt. Zij drongen dichter tegen haar aan en verloren haar geen oogenblik uit het oog. Midden in hun slaap schrokken zij op om zich er van te overtuigen dat Moeder nog bij hen was.

Maar in gedachten was Faline al ver weg. Zij hoorde de vragen der kinderen dikwijls heelemaal niet en gaf vaak verkeerde antwoorden. Zij deelde geen terechtwijzingen uit en geen raadgevingen. Als in een droom sloop zij rond.

Op een ochtend, dat de zonnestralen brandden, ontwaakten de kinderen door het ritselen van het loover.

Dat was Faline, die door de struiken snelde.

„Moeder! Moeder!" smeekte Goeri.

„Niet roepen," herinnerde Geno haar, „je mag haar immers niet roepen."

„Nu zijn we alleen . . .," zuchtte Goeri.

„We moeten het volhouden . . ., zei Geno vastberaden. Maar ook hij zuchtte.

„Laten wij gaan slapen," stelde hij voor.

De kinderen gingen weer liggen en terwijl de vogels zongen slaagden zij er in den slaap te hervatten.

In het begin verliep alles buitengewoon.

Geno en Goeri speelden dat zij al groot waren en vonden zichzelf en elkaar heel gewichtig.

Voorzichtig betraden zij tegen het vallen van het duister de weide en keerden pas huiswaarts, wanneer het eerste vale ochtendschijnsel door de toppen gloorde.

De nachtuil schreeuwde enkele malen zijn Oe-jj! Oe-jj!, snerpender en luider nog dan anders. Zij hadden hem niet hooren aankomen en de kinderen schrokken, vooral Geno.

Maar de nachtuil vroeg hun nooit iets. Hij deed alsof hij zich niet om kleine reeën bekommerde. Hij lachte alleen maar duidelijk hoorbaar en vol leedvermaak; dik en rond zat hij op zijn tak, een witgevlekte, wollige bal, waarin twee groote oogen geamuseerd naar alle richtingen rolden. Toch lette hij op de beide kinderen.

„Er is iemand anders noodig," dacht hij, „iemand anders dan jij, brutaal ventje, om mijn plezier te bederven."

Daarentegen betoonden de wachters: de ekster, de Vlaamsche gaai en de anderen, zich dubbel oplettend.

Het zelfstandige, voorbeeldige gedrag van Geno en Goeri duurde drie dagen en drie nachten. Langer niet.

Het bosch dampte van hitte en heele muggenzwermen dansten weer door de lucht. Als dronken fladderden vlinders rond en hommels en bijen zwierden gonzend door het bosch, alsof het er groot feest was.

Toen ontwaakten de kinderen.

Dicht boven hen zat het eekhoorntje op een tak van den jongen beuk. Het riep: „Ik heb zooeven jullie ouders gezien!"

Goeri sprong op: „Waar? Zeg eens vlug waar!"

„Niet ver hier vandaan. Nog geen honderd stappen."

„Hoe maken zij het?" wilde Geno weten.

„Ik geloof uitstekend," gaf het eekhoorntje te kennen. „Vader ligt te slapen en Moeder staat bij hem; zij knabbelt aan de blaadjes van een zilverpopulier."

Toen Goeri over haar moeder hoorde spreken, overweldigde haar opeens een hevig verlangen en zij riep uit: „Moeder! Moeder!"

Ook Geno verlangde hevig naar Faline, maar hij beheerschte zich, stootte zijn zusje aan en fluisterde: „Stil."

En toen Goeri opnieuw wilde roepen, voegde hij er snel aan toe: „Denk aan Vader! Als Vader je hoort!"

Goeri hield stil en schaamde zich. „Wanneer komt Moeder terug?" fluisterde zij. „Wanneer dan toch? Zij is nu al zoo lang van ons weg. Ik verlang zoo naar haar."

„Zij zal nog een heele poos wegblijven," meende Geno, „nog veel langer! Vader heeft het vooruit gezegd."

„Vreeselijk voor ons," zei Goeri weer, „'t is zoo moeilijk. Ik houd zoo heel veel van haar."

„Nu zij niet meer bij ons is," antwoordde Geno, „voel ik hoezeer

N. B.

ik haar liefheb, hoe erg ik haar mis. Wij moeten wachten, wij moeten!"

„Wachten is het ergste dat ik ken!" Goeri deed opeens erg ouwelijk.

Het eekhoorntje luisterde ontroerd toe. Hij had zijn ruigen staart opgezet, stak zijn kopje met de fijne, sierlijk gepluimde oortjes naar voren en probeerde hen te troosten: „Ik zal jullie zoo vaak ik kan vertellen hoe je ouders het maken en waar zij zijn, lieve kinderen. Weest maar stil. Dat verkort het wachten voor jullie."

Een wild geraas klonk opeens tusschen de struiken, het beschreef een kring en verwijderde zich weer.

Het eekhoorntje was tegen den stam opgerend, had even rondgekeken en kwam nu weer snel naar omlaag, waar hij vertelde: „Zij zijn het, jullie ouders."

„Wat doen zij dan?" wilde Goeri weten.

„Zij spelen krijgertje," zei het eekhoorntje.

„Anders," zei Geno verwonderd, „maakt Vader nooit zoo'n lawaai als hij door het kreupelhout loopt."

„Het is ook niet Vader, die het lawaai veroorzaakt," verduidelijkte het eekhoorntje, „maar Moeder, die vooroploopt, heel hard en speelsch."

Eens op een dag had het eekhoorntje zich niet laten zien; 's nachts sliep hij altijd in zijn woning.

Goeri kon het niet uithouden. „Moeder! Moeder!"

„Je moet stil zijn!" berispte Geno dadelijk, „je weet dat het niet mag."

„Ik heb toch niet geroepen," beweerde Goeri onnoozel.

„Zoo?" zei Geno weer, „maar ik heb het toch duidelijk gehoord."

„Ik heb niet geroepen," hield Goeri vol, „hoe kan ik nou roepen als het streng verboden is."

„Maar," zei Geno verwonderd, „als ik het toch zelf gehoord heb . . ."

„Nu," gaf Goeri eindelijk toe, maar dat was dan ook alles wat zij wilde bekennen: „Ik heb gewoon Moeder gezegd, tegen mijzelf alleen maar, omdat ik steeds aan haar moet denken. Heel zacht mag ik het toch wel zeggen?"

„Zoo zacht," antwoordde Geno, „dat het tot ver in den omtrek te hooren was. Houd je gedachten voor je! Ik denk hetzelfde als jij, maar ik kan zwijgen."

„Jij, jij bent bang om te praten," mokte Goeri, „maar ik ben niet zoo bang als jij."
„Ik wilde dat je het maar wel was," sprak Geno zorglijk.
Het was alsof hij een voorgevoel had van het ongeluk, dat Goeri treffen zou.
De avond begon te vallen. Van de hoogste takken klonk het merellied. Hier en daar kwam een vleermuis te voorschijn, die zijn fladdertocht begon. Kwakend vlogen de eenden naar het veld; de reiger vloog langs, zijn uitgespreide vlerken maakten hem mooi om te zien. En nog steeds hamerde de specht.
Goeri wilde naar de weide.
„Het is nog te vroeg," waarschuwde Geno. „Nog veel te vroeg."
„Ik heb zoo'n honger," antwoordde zij, om haar haast te rechtvaardigen.
„Je moet blijven," waarschuwde hij, „er kan gevaar zijn."
„Ach," verdedigde Goeri. „Nu Moeder niet hier is — en dan nog honger ook en wie weet hoe lang we nog hier moeten blijven. Jij ook! Met je gevaar altijd!"
„Daar moeten we voortdurend aan denken!" riep Geno.
Maar Goeri werd ongeduldig. „Er is nu geen gevaar."
Zij rende weg.
Aarzelend volgde Geno.
Op dit oogenblik zwegen de merels.
De Vlaamsche gaai krijschte luid.
De ekster schakerde heftig.
In de verte, over de weide, rende de haas, alsof hij werd opgejaagd.
„Hoor je, Goeri, hoor je?" smeekte Geno en hij verborg zich tusschen de struiken.
Maar Goeri was al buiten.
„Terug!" schreeuwde het eekhoorntje, „terug!"
Maar daar sprong als een roode flits de vos op Goeri's rug. Zij knikte ineen onder zijn gewicht. De ontzetting en de scherpe geur van den vos verdoofden haar bijna.
Goeri zou het bewustzijn verloren hebben, indien niet een vlijmende pijn haar gewekt had. Die werd veroorzaakt door den eersten beet, dien de vos toebracht.
Zij uitte een zwakken klaagtoon.
De vos kwam niet aan den tweeden doodelijken beet toe.
Een korte donderslag kraakte.

Als door een sterke vuist getroffen, sloeg de vos ter aarde, rolde opzij, trok nog even met zijn pooten en stierf.
Hij lag vlak voor Goeri's van angst en pijn vertrokken gezicht.
Zij bewoog zich niet, zij had haar bezinning verloren.
Bloed stroomde van Goeri's rug, vloeide ineen met het bloed van den vos en kleurde het gras.
Nu onderging Geno, die bevend van afschuw tusschen de struiken stond, de verschrikking, die van Hem uitging.
Nu ademde Geno den verstikkenden en tegelijk opwindenden geur, dien hij verbreidde.
Nu zag Geno hoe Hij naderbij schreed, hoorde hij Hem zelfs spreken.
Als verstard stond Geno daar, zonder zich te bewegen.
„Arm ding," zei Hij zacht, terwijl Hij zich over Goeri heenboog en haar wonde onderzocht. Toen nam Hij de gewonde in Zijn armen. „Nu, dat wordt wel weer beter. Arm kleintje, ik zal je meenemen. Als ik een seconde later geschoten had zou het met je gedaan geweest zijn."
Met een beweging van Zijn voet slingerde Hij den vos tusschen de struiken, toen droeg Hij Goeri weg.
Geno ontsnapte, vluchtte weg voor den gedooden vos, vluchtte voor Hem, ontsteld, radeloos, verdwaasd bijna.
Hij kon zich niet over het verlies van zijn zusje heenzetten.
„Moeder! Moeder!" riep hij in grooten nood.
Hij riep zonder na te denken. Hij moest roepen: „Moeder! Moeder!"
Struikelend ging hij door het struikgewas. Het was hem onmogelijk alleen te blijven na wat hij beleefd had. „Moeder! Moeder!"
Daar kraakten en knisterden de takken.
Faline dook voor hem op, maar in zijn verwarring ontdekte hij haar niet dadelijk en huilde vlak voor haar: „Moeder! Moeder!"
„Daar ben ik al," zei Faline. „Wat is er toch aan de hand?"
Achter haar klonk de verwonderde stem van Bambi: „Jij, Geno? Heb ik jullie niet verboden . . .?"
Geno stootte uit: „Goeri . . . Goeri!"
„Waar is Goeri?" drong Faline opeens aan en vertwijfeling maakte zich van haar meester, toen Geno, telkens onderbroken door zijn snikken, vertelde: „De vos. . . . haar . . . besprongen . . . Bloed . . . en . . . en toen Hij . . . met de donderhand . . . haar gedood . . ."

„En Goeri?" schreeuwde Faline.
„Wat gebeurde er met Goeri?" vroeg Bambi opgewonden.
„Die . . .," stotterde Geno, „ . . . die heeft Hij meegenomen, . . . weg is Hij . . . met haar . . . Hij is weg met haar . . . Ik weet niet waar . . ."
Bambi en Faline zwegen alsof de ramp hen stom gemaakt had.
Toen zei Bambi zacht: „Mijn mooie kindje . . ."
Deze woorden maakten een diepen indruk op Geno. Diep in hem en onbewust had nog steeds de geringe hoop geleefd dat alles in orde zou komen als zijn ouders er maar weer waren. Nu doofde dit vonkje: zelfs zijn ouders konden niet helpen.
Faline huilde zacht voor zich uit: „Ik had de kinderen niet alleen mogen laten. — Dat had ik nooit mogen doen. Mijn Goeri, mijn arme, lieve Goeri . . ."
Geno gaf haar gelijk: zij had zijn zusje en hem niet alleen moeten laten . . . als zij bij hen gebleven was zou dit nooit hebben kunnen gebeuren; hij zag echter het verdriet van Moeder, haar berouw, en hij zag het verdriet van Vader en zei geen woord.
Hij verzweeg ook hoe lichtzinnig, hoe achteloos Goeri zich, ondanks alle waarschuwingen, aan het gevaar had blootgesteld. Dat wilde hij zijn ouders besparen.
„Is zij . . .," Bambi aarzelde, „ . . . is zij . . . dood?"
„Ik weet het niet," antwoordde Geno bevend, „werkelijk . . . dat weet ik niet . . ."
Gedrieën liepen zij langzaam tot aan den zoom van het kreupelhout, stonden daar vol afkeer bij den gedooden vos, die met opengescheurde flank tusschen het onderhout lag uitgestrekt.
„Ellendige moordenaar," stootte Faline uit.
„Soms," zei Bambi, „soms is Hij rechtvaardig . . . niet altijd . . . maar soms is Hij het . . ."
„Misschien," sprak Faline aarzelend, „misschien . . . is Hij een redder geweest . . ."
Allebei dachten zij nu aan Gobo, dien Hij ook behoed en verzorgd had; doch het was een trieste herinnering.
Zij gingen de weide op, waar Goeri's bloed samen met dat van den vos nog bezig was in den grond weg te sijpelen.
„Daar heeft zij liggen lijden," snikte Faline, „mijn Goeri . . . mijn lieve Goeri . . . zoo jong, zoo vroolijk . . ."
Met den neus tegen den grond verwijderde Bambi zich dwars over de nachtdonkere weide, het spoor volgend, dat Hij had

achtergelaten. Den volgenden morgen was de vos verdwenen, maar Hij liet nog duidelijker sporen na.
Bambi verborg zich in de omgeving.

Faline bleef voortaan altijd bij Geno.
Hun echtgenoot en Vader kregen zij nooit te zien.
Zoo nu en dan kwam het eekhoorntje vertellen dat Bambi hier of daar geweest was.
Hij bewandelde wonderlijke paden, werd in streken gezien, waar men voorheen nimmer vermoed had dat hij komen zou.
Het eekhoorntje gaf blijk van groote deelneming met het verlies van Goeri. „Ach, ik viel juist in slaap, toen ik den donder hoorde. Den vos gun ik dat Hij hem heeft neergeslagen ... maar het prinsesje ... het is al te erg ... al te verschrikkelijk ..."
Het eekhoorntje zat rechtovereind, geleund tegen zijn wuivenden staart en beide voorpootjes tegen zijn witte borstje gedrukt, ten einde op die manier zijn meeleven te bewijzen. Maar zijn puntoortjes met de grappige pluimpjes, en zijn glinsterende oogjes maakten dat hij er juist vroolijk uitzag.
Van de ekster en van den Vlaamschen gaai vernam Faline wat Geno verzwegen had.
„Mij treft geen schuld," verdedigde de ekster zich, „ik had den vos al lang gezien en wist ook waar Hij op de loer stond. Maar hoe ik ook riep en waarschuwde, het was vergeefsch. Het prinsesje hoorde mij niet."
„Zij wilde niet luisteren," verbeterde de Vlaamsche gaai, „zooals ik geschreeuwd en weer geschreeuwd heb! Tevergeefs! 't Is jammer van het jonge ding, heel jammer."
„Het zou best te vermijden geweest zijn," schakerde de ekster, „want Hij wachtte alleen maar op den vos."
Faline kreunde en Geno vlijde zich zuchtend tegen haar aan.
Het eenige goede bericht kwam van den nachtuil.
Hij krijschte niet en was niet er op uit iemand te laten schrikken. Onhoorbaar vloog hij naderbij, zette zich op den ondersten tak, liep daar even heen en weer, ordende zijn veeren en begon op zachten toon:
„Troost u, prinses Faline ... Het is het noodlot en dat ontloopt niemand."

„Maar het noodlot, zooals u het noemt, hoeft toch niet zoo afschuwelijk te zijn," antwoordde Faline.
„Wat zou u dan willen?" bracht de nachtuil er tegenin, „het noodlot was genadig!"
„Vindt u? Mijn ongelukkig kind ... zoo jong ... zoo dapper ... en nu — weg!"
„Maar! Maar!" De nachtuil lachte zijn welluidenden lach. „Uw dochter leeft!"
Faline schoot overeind, een groote vreugde maakte zich van haar meester: „Goeri ... leeft?"
Geno luisterde opgelucht en in groote verrukking.
„Het is zoo gegaan," vertelde de nachtuil. „Hij kwam onder mijn nest voorbij. Ik kan niet beweren dat ik van Hem houd. O nee. Maar ik zie dat Hij een van u draagt. Hij draagt die op een andere manier, dan wanneer Hij hem met Zijn donderhand vermoord heeft. Zooals u weet ben ik nogal nieuwsgierig uitgevallen en dus vlieg ik hem snel na en ... en herken Goeri. Weliswaar zijn uw kinderen niet bijzonder aardig voor mij geweest, maar dat vergeet ik. Eigenlijk heb ik Goeri ook niets te verwijten, alleen die jongen was brutaal tegen mij."
„Vergeef mij!" viel Geno hem stormachtig in de rede, „toe, vergeef het."
De nachtuil gaf hem geen antwoord, maar vervolgde: „Ik zie dat Goeri bloedt. Ik heb medelijden met haar en ik denk aan u, prinses Faline, aan uw zorgen, aan uw verdriet, ik denk aan Bambi ... Terwijl Hij voortgaat, strijk ik heel dicht over Hem heen en ik bemerk dat Goeri zich beweegt; steeds heftiger beweegt zij zich, steeds levendiger wordt zij. Zij wil zich bevrijden, worstelt om op den grond te komen. Maar Hij laat haar niet los; het komt mij voor dat Hij haar liefkoost. Ik wil Goeri graag helpen en schreeuw dicht bij Zijn oor, schreeuw zoo hard ik kan. Misschien schrikt Hij en laat Hij Goeri vallen. Maar nee, Hij vreest niemand hier in het bosch en van mijn kreten schrikt hij niet. Dat heb ik Bambi al allemaal verteld. U kunt volkomen gerust zijn; het is niet zo erg, uw Goeri wordt gezond, stellig ... en heel gauw."
„Als zij maar leeft," mompelde Faline somber, „als zij maar leeft. In elk geval dank ik u voor uw bericht. Ik zal u nooit genoeg kunnen danken."
Voor de nachtuil iets heeft kunnen antwoorden, smeekt Geno

hartstochtelijk: „Toe, alstublieft, vergeeft u mij! Vergeeft u mij! Ik heb spijt van mijn brutaliteit! Ik heb veel eerbied voor u ... en gelooft u me maar: ik ben iederen keer geschrokken. Ik schaamde mij alleen om het toe te geven. Toe, alstublieft, vergeeft u mij!"

„Stil maar! Het is al goed!"

De nachtuil werd kogelrond van louter genoegen. Hij lachte voldaan: „U ziet, kleine prins, dat ik nog wel ergens goed voor ben. Ook wij ouderen kunnen nog wel eens iets groots verrichten. Je hoeft hen niet te verachten omdat je toevallig zelf jong bent."

„Ik heb u nooit veracht."

„Laat het u tot een les zijn," verkondigde de nachtuil, „jullie jongeren weten zooveel als niets, hoewel jullie je verbeelden dat je alles beter weet. U bent van een edele familie en het is netjes van je om mij om vergiffenis te vragen. Ik vergeef u alles, ja, ik zal uw vriend zijn."

Ja, hij hield van een groots gebaar, de nachtuil.

Gedurende de volgende weken bleef Bambi onzichtbaar.

„Waar is Vader?" vroeg Geno vaak.

„Ik heb er geen idee van," antwoordde Moeder steeds.

„Moeder," zei Geno, „Moeder, waarom bent u niet blij? Goeri leeft immers."

„Zij leeft," knikte Faline, „ik hoop dat zij leeft ... maar zij is niet hier, niet bij ons ... maar ergens anders ... ver weg ..."

„Denkt u dat zij het niet goed heeft?"

„O ja! Ik ben alleen maar bang dat zij het veel tè goed heeft."

„Wat bedoelt u, Moeder ... Legt u dat eens uit ... ik begrijp het niet."

Nu vertelde Faline haar zoon haarfijn alles over het lot van Gobo; zij beschreef hem hoe Hij den zwakken kleinen Gobo gered had, toen deze krachteloos in de sneeuw lag, en naar Zijn huis gedragen had, hoe Gobo bij Hem opgroeide en sterk werd en gezond. Heel het relaas, dat vroeger alleen maar een spannend en mooi verhaaltje was geweest voor de kinderen, kreeg nu donkere en dreigende schaduwen. Faline verhaalde van het verrassende en gelukkige weerzien van den verloren gewaande. Zij sprak van den ouden vorst, die het woord „rampzalige" had uitgesproken.

„Gobo was de wereld ontwend, hij behandelde ons en het bosch

met geringschatting en verbeelde zich meer te begrijpen dan wij allen met elkaar, verbeeldde zich dat Hij zijn vriend was ... Daaraan stierf Gobo ... neergeslagen door de donderhand ..."

„Verschrikkelijk ...," fluisterde Geno.

„Begrijp je nu, mijn zoon, waarom ik niet vroolijk zijn kan? Nu is Goeri net zoo iets overkomen en nu ben ik bevreesd om je arme zusje."

Geno begreep.

Bij het leven, dat Moeder en zoon nu leidden, waagden zij zich zelfs des nachts nauwelijks op de weide, doch gleden liever maar voort tusschen de struiken en over kleine open plekken.

Twee-, driemaal hadden zij op de weide met Rolla en haar kinderen gesproken. Sedertdien vermeden zij, zonder er over te praten, deze ontmoetingen en trouwens ook de weide zelf.

Faline was diep ontroerd toen zij Rolla met haar kinderen zag. En om dezelfde reden werd ook Geno bedroefd.

Bovendien kletste Rolla zonder ophouden over Goeri, waardoor Faline haar zelfbeheersching verloor.

„Ik begrijp niet hoe dat ongeluk heeft kunnen gebeuren," herhaalde Rolla telkens opnieuw.

„Wat baat begrijpen of niet begrijpen?" dacht Faline hardop, „er is niets aan te veranderen; helaas ..."

Boso en Lana drongen er bij Geno op aan dat hij hun de geschiedenis zou vertellen.

Geno had haar al twee keer verteld en beide keeren had hij er onder geleden. Maar toch was het Boso en Lana nog niet genoeg. Zij wilden het telkens weer hooren.

„Wat heeft de vos gedaan?" vroeg Boso.

En Lana vroeg, alsof zij het nu voor het eerst te hooren kreeg: „Heeft Hij leelijk gedaan? Hij?"

„Jij hebt Hem toch gezien?" drong Boso aan. „Vertel dan toch eindelijk eens!"

Geno zei afwerend: „Ik heb jullie alles al verteld ..."

„Dat geeft niets!" riep Lana uit.

En Boso verlangde zakelijk: „Vertel het nog één keer, van het begin af."

Geno draaide zich om en liep weg.

Hij noch Faline kon het aanhooren als Rolla over den tijd sprak, toen Boso en Lana alleen waren. Zij schepten alle drie een beetje op.

Rolla zweeg over het feit dat zij nu toch een nieuwen echtgenoot had.
Faline en Geno gingen niet meer naar de weide. Maar zij vonden iets dat deze kon vervangen. Een groote kale plek bracht Faline in verbazing.
„Eens hebben hier machtige eiken gestaan," zei ze. „De eene boom naast den anderen. Moet Hij dan alles vernietigen?"
Geno trok er zich niet veel van aan, hij nam alles zooals het kwam, gelijk het kind dat hij was, als iets, dat er niet toe deed, en hij slenterde rond over het kapveld, aangelokt door prikkelende geuren. Moeder volgde hem.
Overal woekerden hazelstruikjes, jonge zilverpopulieren, vlierstruikjes, sleedoorns, ligusters, en veelbelovende grassen en lekkere kruiden wenkten en lokten.
Daartusschen glansden als groote lichte schijven de stompen der gevelde stammen.
De wortels van de oude eiken hadden nog van de oude oerkracht in zich en uit de schors van de geschonden resten persten zij een warreling van nieuwe loten. Deze waren bitterzoet en gezwollen van sap.
Geno meende dat hij nog nooit zoo iets heerlijks gegeten had. Ook Faline, die iets dergelijks nog van vroeger kende, deed zich te goed aan het kostelijk voedsel.
De gerooide plek werd de liefste weideplaats voor de herten. Van alle kanten kwamen zij er op af, zochten zij hem op, heel stil, midden in den nacht, bij voorkeur wanneer geen maan aan den hemel stond of als de wolken die aan het oog onttrokken. Dan bleven de herten uren achtereen hier.
Vannacht gaf de smalle manesikkel slechts een mat schemerlicht. In zulk vaal licht maakten de herten een nog grooteren indruk. Het was nu de tijd, waarin zij het best doorvoed waren; zij hadden hun geweien nieuw geschuurd en boden een imposanten aanblik, zooals zij daar de een na den ander uit het bosch stapten.
Geno had nog nimmer een hert gezien.
Toen het eerste vaag zichtbaar werd, heel langzaam, bijna sluipend, reusachtig, dreigend bijna, begon Geno te beven en hij staarde onbeweeglijk naar de spookachtige verschijning.
Het tweede, het derde gleed te voorschijn, reusachtige schimmen, maar levend, zonder twijfel.
Nu had ook Faline de herten ontdekt. Haar greep de ontzetting

aan, die zich bij iedere ontmoeting met groot wild van reeën meester maakt. Zij uitte een kreet van schrik: „Bah-oh!" In paniek bijna vluchtte zij weg van het veld, het kreupelhout in, en voortdurend klonken haar angstkreten: „Bah-oh! Bah-oh! Bah-oh!"
Zij kon er niet mee ophouden.
Geno verloor zijn zelfbeheersching; hij wilde weg, wilde naar Moeder, maar in het eerst was hij niet in staat van zijn plaats weg te komen. Als in een ban hechtten zijn blikken zich aan de enorme gestalten, die langzaam voortschreden over de vlakte.
Van uit het struikgewas klonken Falines kreten: „Bah-oh! Bah-oh!" Zij rukten Geno plotseling los uit zijn verstarring.
Als een dolle ijlde hij zijn moeder achterna, in hooge, woeste sprongen. Er kwam geen geluid uit zijn jonge, bijna dichtgesnoerde keel, hoezeer hij ook zijn best deed om evenals zijn moeder te roepen.

Eindelijk bereikte hij Faline.
„Moeder ... Moeder ...!" Zijn stem was bijna verstikt, „wie zijn dat?"
Maar Faline kreet met korte tusschenpoozen: „Bah-oh! Bah-oh! Bah-oh!"
Zij liet zich niet ophouden, maar stapte met stijve pooten dieper het bosch in.
„Is er nog gevaar, Moeder?" Geno was heel bang.
„Nee, mijn zoon," antwoordde zij eindelijk, „ik hoop van niet ..." Zij eindigde in een laatste, opgewonden „Bah-oh!"
Aarzelend stelde Geno de vraag: „Wie waren dat?"
„Dat waren de koningen!"
Vol ontzag herhaalde hij: „De koningen ... Zijn de koningen slecht?"
„Dat weet niemand precies. Soms kunnen zij verschrikkelijk zijn. Er heeft een vreeselijk verhaal daarover de ronde gedaan."
„Wat voor een verhaal, Moeder? Toe, vertel het mij."
„Ach, dat is al lang geleden ... al heel, heel lang."
„Toe, Moeder, alstublieft, vertel ..."
„Nu, een van de koningen, zoo werd verteld, heeft een van onze prinsen doorstoken."
„Was de prins dood?"
„Dat kan ik niet zeggen. Trouwens, je hoort het immers ... het gebeurde lang geleden. Geen van hen, die het gezien hebben, is

nog in leven. Ook de koning zelf niet. Enkele dagen later is hij door de donderhand om het leven gekomen. Niemand weet nu nog wat er is voorgevallen tusschen den koning en den prins. Overigens bekommeren de koningen zich niet om ons."

„Lijken wij niet op hen, Moeder?"

„Absoluut niet! Weliswaar zijn er onder ons die beweren dat wij aan de koningen verwant zijn, maar ik deel die meening niet. Hun groote, plompe figuren hebben iets afstootelijk vreemds. Verschrikkelijk."

Geno huiverde.

Intusschen deden de herten vredig hun maal op de gerooide plek. Bijna onzichtbaar. Alleen het geluid van bladeren en gras, die werden afgerukt, was hoorbaar.

Goeri, die uit haar machteloosheid ontwaakte, toen de jager haar naar huis droeg, wilde zich bevrijden. Maar Hij hield haar vast en zij was te zwak om weerstand te bieden en hield ten laatste op met trappelen.

De jager praatte medelijdend tegen haar, om haar gerust te stellen doch Goeri voelde alleen maar een razenden angst. Haar wond deed haar pijn en de geur, die van den jager uitging, die gewoonweg afschuwelijke lucht, omhulde haar volkomen en verdoofde haar zinnen . . . Willoos gaf zij zich over.

De stem van den jager, hoe zacht en teeder hij ook sprak, klonk haar als een dreiging in de ooren.

Zoodra Hij thuis was, wies de jager Goeri's wonde.

Het deed heel erg pijn, maar Goeri waagde het niet zich te bewegen.

Terwijl hij een verband legde, zei hij: „Nu, Goddank heeft hij je maar licht gebeten, alleen de huid en niet diep. Een beetje in het vleesch, maar dat is wel weer gauw genoeg in orde."

Het verband, dat om haar borst lag, benauwde Goeri. Het verblijf in de kamer, die zij als een nog nooit geziene verschrikking aan alle kanten om zich zag, het lamplicht, dat zich als een gevaarlijk wonder over haar uitstortte, — dit alles benam haar den adem.

Vertwijfeld zocht zij zich te herstellen en zij wankelde naar de opening, waardoor de jager haar had binnengebracht.

„Wat beef je, arm klein ding?" vroeg de jager hulpeloos.

Toen lichtte hij de klink van de deur: „Ach natuurlijk, je hoort in de vrije natuur."

Goeri strompelde de enkele treden af.

„Kom, kom maar hierheen," sprak de jager weer en hij duwde en drong haar naar een omheinde plaats.

Onderweg schrok zij opnieuw.

De hond sprong op haar toe en besnuffelde haar nieuwsgierig, luid, opdringerig. Hij zag er nog machtiger en nog vreeselijker uit dan de vos.

Goeri viel neer en meende dat nu alles was afgeloopen.

„Marsch, weg, Hector!" gebood de jager, „dat is niets voor jou. Vooruit!"

Onmiddellijk verdween de hond, zonder dat Goeri het evenwel bemerkte.

De jager richtte haar op. „Wees maar niet bang, Hector is braaf! Zoet maar, hij doet je niets."

Maar Goeri was bang. Zij was bijna zinneloos van angst.

De jager droeg het sidderende ree door het hek, dat hij opende, en het grasveldje op. Daar zette hij haar neer en zei: „Ga nu maar slapen, dan heb je rust." Toen ging hij heen.

„Oe-hoe!" klonk het, wild, beklemmend, woest.

Dat was Goeri's tweede groote schrik sinds zij de kamer van den jager verlaten had.

Het overweldigde haar.

Achter een net van gaas, in de hoek van de omheining, zat op een dwarsstang de oehoe. Het was een vreeselijk gezicht voor Goeri.

Maar de geur, die rond hem hing, was het griezeligst.

Goeri rook moord!

„Alstublieft, toe, laat mij leven . . .," smeekte zij heel zacht. Nauwelijks had zij nog kracht om te spreken.

„Ik kan je niet eens iets doen," antwoordde de oehoe, „zelfs al zou ik willen, dan nog zou het niet gaan. Ik ben slechts een gevangene."

Toen zei hij: „Ook jou heeft Hij gevangen, nietwaar?"

Goeri kon zich niet van haar verwarring bevrijden, maar langzaamaan verminderde haar vrees.

Uitgeput ging zij liggen en keek rond.

Aan één kant strekte zich een onmetelijke vlakte uit. Althans gedurende den nacht kon Goeri deze vlakte niet overzien. Aan

de andere zijde doemde donker en heel dichtbij het bosch op.
Het bosch! Het bosch! Haar verloren tehuis.
Zacht begon Goeri te huilen.
Maar in haar uitputting was de slaap weldra barmhartig.
Enkele uren later ontwaakte zij. Het was nog donker.
Van groote hoogte, uit de lucht en schijnbaar van den sterrenbezaaiden hemel af, klonk een gejubel, een voortdurend, onafgebroken gejubel. Het was vreemd, maar heerlijk, werkelijk in staat iemand gelukkig te maken.
Dat was de leeuwerik, dat kleine schepseltje, dat vóór alle andere dieren als eerste den dag begroet.
Goeri, die anders nimmer sliep gedurende den nacht, luisterde aandachtig.
Zoo iets had zij nog nooit eerder vernomen.
Het leeuwerikenlied, met zijn jubelklanken en de lang aangehouden trillers, met zijn welluidende fluittonen en zijn teedere, dankbare overgave aan het leven, gaf Goeri troost en verkwikte haar.
Zij wist niet wat haar overkwam.
Hier lag zij, gewond, gevangen, ver van Moeder en haar broertje, ver van het geliefde bosch, ongelukkig en zonder eenige hoop. Maar door het hartstochtelijke, vreugdetintelende lied van den leeuwerik voelde zij haar ongeluk niet en ontwaakte ondanks alles een vage hoop in haar.
Eindelijk fluisterde zij: „Wie zingt daar boven?"
De oehoe wist het: „Een heel klein dwazinnetje."
Goeri vroeg: „Woont zij in den hemel?"
„Nee," antwoordde de oehoe, „zij heeft haar nest dicht op den bodem. Zij is weerloos, dat kleintje, weerloos en heel armzalig; je kunt je niet indenken hoe beklagenswaardig zij is. Maar zij stijgt op naar den hemel en heft zich boven haar aardschen nood uit, verheft zich boven alles en zingt. Gek! Gewoon gek!"
„Ik houd van haar," fluisterde Goeri.
„Ook ik mag dat gekkinnetje graag," gichelde de oehoe.
De leeuwerik tierelierde zonder ophouden en Goeri luisterde.
„Je went er aan," zei de oehoe weer, „vaak hoor ik haar niet eens, zoo ben ik aan dat gezang gewend. Het is net als het sjirpen van de krekeltjes en als het gekwaak van kikvorschen."
„Krekels," dacht Goeri, „gekwaak van kikvorschen? Dat is toch geen vergelijking!" Maar zij wilde niet tegenspreken.

Vaal begon de ochtendschemering.
„Kikeriki!" kraaide de haan.
Een tweede antwoordde en nog een derde, ver weg.
Goeri sprong op, opeens herinnerd aan het toomelooze klokgeluid van de fazanten, als deze uit hun slaapboomen omlaag fladderen.
„Wie zijn dat toch?" informeerde zij.
„Dat zijn druktemakers," verklaarde de oehoe geringschattend, „ingebeelde sukkels, praalhanzen, opgeblazen en brutaal. Wij hebben hier ook zoo'n knaap. Hij loopt vrij rond met al zijn vrouwen. Als ik die nog eens te pakken kon krijgen, wat zou ik hem toetakelen. Een genot zou ik het vinden."
De oehoe schudde zijn veeren en zag er opeens dubbel afschrikwekkend uit, hij kneep zijn groote, barnsteenkleurige fonkeloogen toe en klapte luid met zijn snavel.
Het werd lichter. Goeri zag de vlakte der velden. Daar stond de maïs hoog en zwaar wiegde er het koren. Wat verder woekerde het loof der aardappelen. En boven dat alles zweefde de leeuwerik, nauwelijks zichtbaar, een zingende punt aan het firmament.
Daar ruischte opeens wild het koren en een paar reeën slopen te voorschijn en schoten weg naar het bosch, waarin zij verdwenen.
„Dat zijn de mijnen!" riep Goeri, „die zijn van mijn familie — maar ik ken hen niet!"
„Zij komen hier iederen nacht," vertelde de oehoe, „en dikwijls loert Hij op hen. Maar Hij heeft er nog nooit een te pakken kunnen krijgen, steeds zijn zij bijtijds weg."
„Ik weet heelemaal niets van zulke uitstapjes," bekende Goeri, want alles was hier even nieuw voor haar.
De oehoe sprak medelijdend: „Wat weet je eigenlijk wel, kind dat je bent ..."
Tusschen de maïs renden fazanten.
„Dat heb ik ook nog nooit gezien," riep Goeri uit.
„De maïskolven smaken hun heel goed," antwoordde de oehoe, „maar vaak moeten zij met hun leven er voor betalen. Zoo gaat het nu eenmaal in de wereld. De meesten zetten hun leven op het spel om te eten."
Een hen kakelde.
„Daar zullen we het hebben!" riep de oehoe nijdig, „die vrouwen, die dien druktemaker aanbidden, zijn nog onuitstaan-

baarder dan hij. Zoo'n drukte als die maken, zooals die te keer gaan als ze een eitje leggen — afschuwelijk gewoon! Zegt een andere vogel wat als zij een ei legt? Allemaal houden ze hun snavel. Dit is een minderwaardig slavenvolkje, vervelende druktemakers zijn het, akelige opscheppers."

Er verschenen een paar boeren, die het koren begonnen te maaien.

Van hen schrok Goeri, zij strompelde rond, op zoek naar een schuilplaats zonder die te vinden.

„Zij zijn ongevaarlijk," stelde de oehoe haar gerust, „die dragen geen donderhand. Zij hebben alleen maar een scherpen tand, maar daarvoor hoef je niet bang te zijn."

De zeisen suisden door de halmen en in lange rijen vlijde het koren zich neer.

„Als alles is afgesneden," sprak de oehoe, „kom ik er aan te pas."

„Hoe dan, hoe kom je er aan te pas?"

„Later . . . later vertel ik je van mijn lijden."

Hij boog den kop, zijn oogen vielen dicht nog voor hij het gelaat onder zijn vleugel verborgen had. Hij sliep.

Het gejubel van den leeuwerik vulde de ruimte tusschen hemel en aarde en geen andere stem was in staat het te verstoren. In harmonie met deze klanken mengden zich zoo nu en dan het slaan van de vinken en het zingen van de merels.

Het betooverde Goeri.

Al den tijd dat zij de stem van den leeuwerik hoorde, beteekende deze een opwekking voor haar, een voortdurende vertroosting in haar pijn, een vertroosting, die haar in slaap suste, zij het dan maar even, en haar een droomerige rust verschafte.

Hier en daar en overal zag Goeri den kleinen vogel, en zij was verbluft over zijn zeldzame teerheid, verwonderde zich over de onuitputtelijke kracht, die in het fragiele keeltje en in dat smalle borstje woonde. Verbluft zag zij hoe de leeuwerik als een steen neerstortte van de hoogte, waar hij zich bevond, en na eenig gefladder in de aarde van den akker verdween.

Een keer beefde zij voor het leven van het lieve kleine vogeltje. Want trots beschreef de buizerd zijn cirkels tegen den hemelkoepel.

De leeuwerik had den bodem bereikt en ook de buizerd stortte neer, tot heel dicht bij de plaats, waar de hemelsche zanger zich moest bevinden.

Toen zeilde hij weer weg in de richting van het bosch, zijn prooi tusschen zijn klauwen.

Goeri was vertwijfeld. Zou zij het gezang niet meer hooren?

Maar daar vloog reeds de leeuwerik weer op en begon, nauwelijks los van den grond, te trilleren.

Goeri haalde verlicht adem.

De buizerd had alleen maar een muis gegrepen.

Nu begon Goeri langzaam haar gewoonten te veranderen. Zij waakte overdag en sliep 's nachts. Zij laafde zich aan de brandende zon. De jager, die haar klaverhooi bracht om te eten, boezemde haar geen vrees meer in. Zij was niet langer bang voor den hond, die aan den anderen kant van het traliehek stond. Deze draden beschermden haar, begreep Goeri al gauw.

Vol minachting keek zij naar den haan, die als een ijdele kwast midden tusschen de, naar het Goeri voorkwam, van elk gevoel van waardigheid gespeende hennen paradeerde. Zij vond den rooden, vleezigen kam afschuwelijk en zijn goudgele staart met de gebogen pronkveeren imponeerde haar niet in het minst.

Dan waren de fazanten toch heel anders. Vrije, heerlijk wilde wezens.

Hoe konden zij door de lucht suizen, als zij aan een gevaar moesten ontkomen.

Die erbarmelijke haan zette al een hooge borst op als hij zijn vleugels spreidde en weer toevouwde. Hij was tot niets meer in staat dan om met veel moeite een schutting te bereiken en dat vond hij al iets geweldigs.

De heele hoenderschare beschouwde zij als ontaarde familieleden van de fazanten, nederige dienaressen, die Hij Zijn eigendom noemde en die gehoorzaam toesnelden als Hij hen lokte en voer voor hen uitstrooide. Klaploopers, die alleen aan eten dachten.

Goeri diende Hem op geen enkele manier en zou Hem ook nimmer dienen. Steeds zou zij schuw blijven en Hem vreemd.

Soms gevoelde zij een smartelijk verlangen naar de vrijheid, een niet te onderdrukken heimwee naar het bosch.

De wonde op haar rug was nu genezen en het verband was verwijderd. Twee schrammen bleven zichtbaar en lieten de huid bloot, maar langzaamaan begonnen de haren deze leelijke litteekens te overwoekeren.

Op een avond werd de oehoe vroeger dan gewoonlijk wakker en hij scheen bijzonder goed gehumeurd.

Voorzichtig stapte Goeri naar zijn kooi. „Hoe is het, als u er aan te pas komt?"
„Moet je mij daaraan herinneren?" vroeg de oehoe met rollende oogen.
„U hebt het me toch beloofd," antwoordde Goeri op bescheiden toon, „ik wacht nu al zoo lang . . ."
„Ben je nieuwsgierig?"
„Ja," bekende zij, „ik ben al lang nieuwsgierig."
„Nu, als ik het je beloofd heb," lachte de oehoe, „wij zijn tenslotte vrienden, wij tweetjes . . ."
Goeri bekende onomwonden: „In het begin was het moeilijk met u. Toen was ik zoo bang voor u en . . ." — zij aarzelde — „ik griezelde van u . . ."
De oehoe dofte zich op, zijn snavel klapte luid en zijn oogen glansden monter: „Griezelde je? Zoozoo! Dat staat vriendschap in den weg. Waaròm griezelde je?"
„Omdat u zoo'n nare lucht bij u hebt," bekende Goeri onschuldig en openhartig.
„Nu nog?" wilde hij weten.
„Zeker, nog steeds."
„Dat wist ik heelemaal niet," zei de oehoe en hij schertste: „Ik dacht nog wel dat ik lekker rook."
„O nee," glimlachte Goeri, „maar nu hindert het mij niet meer." Vlug voegde zij er aan toe: „Nu mag ik u zelfs graag lijden."
„Dat kan ook wel niet anders. Wij zijn immers lotgenooten."
„Gaat u dus nu vertellen?" vroeg Goeri weer.
„Een pretje is het niet," sprak de oehoe, „ik zit op een stok en Hij verbergt zich in den grond en laat voortdurend zijn donderhand ratelen."
„Maar u leeft toch."
„O, maar mij spaart Hij. Mij gebruikt Hij om de anderen naderbij te lokken."
„Welke anderen?"
„Meestal kraaien en verder voornamelijk eksters, Vlaamsche gaaien, een paar valken, verscheidene sperwers en buizerden . . . wie maar komen wil om mij smadelijk te hoonen of te trachten mij aan te vallen."
„Slingert Hij die omlaag?" opperde Goeri.
„Ja, Hij haalt ze bijna allemaal neer met Zijn donderhand en dan liggen zij voor mij ter aarde, dood. Zij hebben hun verdiende

loon, want wat heb ik hun misdaan dat zij zoo woedend tegen mij te keer gaan?"
„Hoe komt u op dien stok?"
„Hij draagt mij er heen."
„En vliegt u dan niet weg?"
„Ach, hoe graag zou ik dat doen, maar ik ben geboeid. Ik weet al precies wat er gaat gebeuren als Hij mijn kooi binnenkomt. Iederen keer weer probeer ik Hem te laten schrikken; ik klap hevig met mijn snavel, hef dreigend mijn klauwen op en zet mijn veeren uit. Tevergeefs. Geen spoor van angst vertoont Hij. Hij neemt een deel van Zijn hoofd. — Je hebt zeker al gemerkt dat Hij Zijn hoofd in tweeën kan splijten, nietwaar. Nu, het beweeglijke gedeelte zet Hij over mijn oogen, zoodat ik blind word en bijna verdoofd door Zijn geur. Hij grijpt mij bij m'n pooten en legt mij boeien aan, die zoo nauw zijn dat ik mij maar weinig kan bewegen. Het is afschuwelijk."
„Arme oehoe."
„Wat een pijn moet ik doorstaan, als Hij mij in het kleine houten kistje stopt, dat Hij met een zwaai op Zijn rug legt. Hup! Door den ruk stoot ik mijn schedel tegen den wand en bij iederen stap, dien Hij doet, val ik heen en weer. Pas als Hij het kistje neerzet en mij in de frissche lucht laat, kom ik tot mezelf. Maar voor het zoover is heeft Hij me al met een lang touw aan den stok gebonden. Ik ken den stok en ik weet ook wat er nu gebeuren gaat. Ik ben een beetje bang, maar een beetje ook geniet ik van de vrijheid, die zoo dichtbij is, van de lucht van veldmuizen en van mollen, van alle lekkere hapjes, die ik buit zou kunnen maken, als Hij mij niet gevangen hield. Intusschen kruipt Hij weg in Zijn hol in den grond en ik ga met een zwaai op den stok zitten. Dan wachten wij tot het dag wordt."
„En dan?"
„Dan komen als eersten de kraaien. Zij schreeuwen en gaan zoo te keer dat ik hen al van verre hoor. Zij zijn gewoonlijk verstandig, de kraaien, en heel oplettend, en meestal kan Hij hen niet dan met moeite te pakken krijgen. Maar in hun haat tegen mij gedragen zij zich toch zóó dom! „Daar is hij, die nachtsluiper, die nestroover, die moordenaar!" schreeuwen zij. 't Is eigenlijk al te dwaas! Alsof zij nog nooit zelf een nest geplunderd hebben, alsof zij nog nooit zelf gemoord hebben! Dreigend vliegen zij over mij heen, heel dicht bij me. Je zou verwachten dat zij

mijn oogen zouden uitpikken en mijn hersenpan zouden inhakken, maar geen van hen waagt het mij aan te raken.
Pang! daar knalt de donderhand, en nog eens: Bang! En weer: Boem! Ik krimp ineen, hoewel ik al aan den donder gewend ben en ofschoon ik weet dat Hij mij geen kwaad zal doen.
Maar de kraaien, die verstandige kraaien, die anders altijd zoo'n ontzag hebben voor de donderhand en die gewoonlijk precies weten wanneer Hij met de donderhand op pad is, trekken zich nu niets er van aan dat zooveel van hun kameraden dood neerstorten. Zij zien alleen maar mij en zijn gewoonweg waanzinnig van woede."
„Wie komt er dan nog meer?"
„Zoo ik je al zei laten vele eksters hun woede op mij den vrijen teugel. En Vlaamsche gaaien willen mij kwaad doen. Dat willen zij alleen, want zij durven het niet, de stumperds, en liggen al ter aarde voor zij er erg in hebben. Zij doen allemaal even onschuldig, zijn allemaal even verontwaardigd en hebben allemaal precies hetzelfde gedaan als zij mij verwijten. Alleen de roovers komen, alleen de roovers willen den roover straffen. Voor de rest komt er niemand, maar dan ook geen een. Ja, de valken, de sperwers, de buizerds . . . die zie ik al van verre, ik zie hen als zij nog maar kleine stipjes zijn. Zij zwieren over mij heen en als zij den tijd hadden zouden zij me misschien mishandelen. Maar Hij knalt hen allemaal neer. Een paar keer kwamen er zelfs visch-adelaars. Toen ben ik van mijn stok gesprongen, heb mij op mijn rug gedraaid en was voornemens mij met snavel en klauwen te verdedigen . . . Maar Hij gaf mij daartoe niet de kans. Pang! En zij vielen met een plof ter aarde."
„Moet u vaak op den stok zitten?"
„Nee, niet vaak. In den naherfst ongeveer drie of vier keer en gedurende den winter of in het begin van de lente ook een paar maal. Ik geef toe dat Hij geen misbruik van mij maakt. Hij zorgt dat ik te eten krijg en Hij zorgt voor mijn bad. Maar ik verveel mij ontzettend. Gevangen te zijn en je dan nog te vervelen is een vreeselijk bestaan; eigenlijk is het een langzame dood."
„Zegt u dat niet," riep Goeri uit. „U bent zoo gezond en zoo krachtig."
„Wat heb ik aan gezondheid en kracht?" vroeg de oehoe gelaten.
Goeri had medelijden met hem, had opeens groot medelijden met zichzelf.

Zij zette het van zich af en vroeg: „Maar vindt u het niet prettig soms, op dien stok?"
„Prettig?" de oehoe sloot weemoedig zijn oogen.
„Ik bedoel," verklaarde Goeri, „verheugt u zich niet er over als uw vijanden te gronde gaan?"
„Mij verheugen . . .?" De oehoe zuchtte. „. . . Ik benijd hen stuk voor stuk. Zij allen hebben in vrijheid geleefd en zijn, hoewel uit vergissing, uit domheid of door welke oorzaak dan ook . . . zij zijn in de kracht van hun leven gemakkelijk en snel gestorven. Zij waren gelukkig en ik benijd hen allen."
Goeri en de oehoe werden treurig.
Doch dat was voor Goeri heelemaal geen reden om later niet vaak om een herhaling van de geschiedenis te vragen.
Soms weigerde de oehoe stug.
Maar als zij dan een beejte aandrong, kwam hij toch dicht bij haar zitten en vertelde.
Goeri wilde steeds meer bijzonderheden hooren. Nooit werd zij het moe. Tenslotte was de oehoe een tijdverdrijf voor haar.
Overdag zong de leeuwerik en 's avonds vertelde de oehoe.
Goeri begon zich een beetje met haar gevangenschap te verzoenen.

Bambi ging zonderlinge paden, die hij vroeger nimmer betreden had.
Tevergeefs vroeg Geno naar zijn Vader; Faline kon hem geen antwoord geven.
Faline wist niet waar Bambi was; zij was niet in staat te begrijpen waarom hij van hen wegbleef en nog veel minder kon zij het haar zoon verklaren.
Ook in andere tijden bleef Bambi steeds een tijdje onzichtbaar. Geno en Faline kenden deze gewoonte. Maar zoo lang, zoo heel lang was tot nu toe nimmer voorgekomen.
Op een keer zei Geno tegen moeder: „Sinds Goeri weg is zijn wij ook Vader kwijt."
Faline schrok. Vader kwijt? Zou hij hen verlaten hebben? Voor goed? Nee! Nee! Dat zou zij nooit kunnen gelooven.
Toen weer eens knallen door het bosch ratelden, opperde Geno terneergeslagen: „Misschien is Vader wel door de donderhand getroffen! Wie zal het zeggen . . ."

Met groote beslistheid antwoordde Faline: „Onmogelijk! Het bestaat niet dat Hij Vader te slim af is."
Bij alle wachters van het bosch informeerden Faline en Geno naar Bambi, bij de eksters, bij het eekhoorntje en zelfs bij de kraaien. Maar tevergeefs. Niemand kon antwoord geven, niemand had Bambi gezien.
„Sinds Goeri weg is . . .," dit gezegde liet Faline niet meer met rust en het knaagde aan haar hart.
„Goeri," dacht zij verdrietig, „geliefd kind . . . waar ben je toch? Hoe maak je het toch? Zul je aan je moeder, aan je broertje en aan je edelen vader denken? Zul je ons niet allemaal vergeten?"
Vol verlangen dacht zij: „Bambi . . . Bambi . . . wat heb je toch? Wil je mij verlaten omdat Goeri weg is? Ik heb geen schuld . . . mijn leed is grooter dan het jouwe! Toe, Bambi, kom voor den dag, laat je even zien, één keertje maar! Zonder jou zijn wij zoo ontzettend alleen."
Maar in al zijn argeloosheid had Geno toch goed geraden.
Bambi's verdwijnen stond in verband met het ongeluk, dat Goeri was overkomen.
Trots en verbeten hechtte hij zich aan het voornemen Goeri te vinden.
De smadelijke herinnering aan Gobo's ongelukkig lot brandde in hem. Nooit, nooit mocht Goeri worden zooals Hij den armen Gobo had toegetakeld. Nooit.
Voortgedreven door deze vrees, aangezet door zijn liefde voor Goeri was Bambi vastbesloten om alles te wagen.
O, niet blindelings, niet zonder overleg en niet driest! In geen geval! Nee, hij zou volgens vast plan te werk gaan, listig, behoedzaam en op de verstandige wijze, die hij van den ouden vorst en door zijn eigen ervaring geleerd had.
Op den avond, waarop Hij Goeri had weggedragen, was Bambi Zijn spoor een heel eind gevolgd.
Van toen af ondergingen Bambi's gewoonten een volkomen verandering. Hij vermeed de geheime paden, die hij anders bewandelde! Hij koos nieuwe rustplaatsen in stede van de huidige, die hem de grootst mogelijke veiligheid boden.
Zorgvuldig koos hij de eene rustplaats na de andere, oogenschijnlijk uitdagend en onbeschermd. Maar het kwam niet in Hem op om op dergelijke plaatsen de legerstede van een kapitalen reebok te zoeken.

Dagen lang hechtte Bambi zich aan Zijn spoor; wanneer Hij ook in het bosch kwam, steeds volgde Bambi Hem, zoodra hij Hem zag of zoodra hij Zijn lucht opving. Hij stond dicht achter Hem, den afschuw bedwingend, die Zijn geur in hem wakker maakte.
O, hoe dikwijls was Bambi er bij als Hij de donderhand hief om een van de prinsen of een der boschroovers neer te vellen. Bambi schrok niet langer wanneer de donder knalde. Deze schrik had hij evengoed weten te overwinnen als zijn afkeer van Zijn lucht.
Wanneer Hij met Zijn buit het bosch verliet, dan was Bambi gedwongen om achter te blijven, want op de open weide, die Hij kruiste, was het onmogelijk Hem na te sluipen.
Maar Bambi moest te weten komen waar Hij Zijn woonplaats had. Tot elken prijs moest Bambi dat weten, dat onderzoeken. Bambi had er geen idee van waar Hij zich verborg, waar en hoe Hij den nacht doorbracht, waarheen Hij de buitgemaakte reeën en het andere wild sleepte en wat Hij er mee deed.
Nu moest Bambi deze raadselen tot oplossing brengen, nu moest hij dit geheim doorgronden.
Dat was zijn nieuwe, moeilijke taak. Doch zijn besluit kwam geen oogenblik tot wankelen; hij bleef onvermoeid en liet niet los.
Want daar was zij . . . Goeri.
Bambi wilde naar Goeri, naar hâar werd hij toegedreven door een hevig verlangen.
Hij zou haar het bosch in gedachten brengen, de herinnering aan Moeder en Geno wakker houden, haar waarschuwen tegen alle verleiding, waarmee Hij zou trachten haar nader te komen. Vol ijver zou hij haar zin voor vrijheid, indien deze aan het insluimeren was, weer wakker maken. Vrijheid! Vrijheid! Het dierbaarste bezit van ieder, die vrijgeboren is.
Rusteloos zwierf Bambi door het bosch. Het kwam niet in hem op het bosch te verlaten, doch vaak kwam hij wel aan den zoom.
Eens ontdekte hij het weggetje, dat naar het jachthuis leidde.
Getroffen stond hij stil. Daar was Zijn geur! Daar waren Zijn sporen! Hij snuffelde; met zijn neus langs den grond ging hij vooruit, hij begon harder te loopen en eer hij het wist lag het bosch achter hem.
Heel dicht voor hem verhief zich het huis, waarin Hij woonde.
Met hoogopgeheven pooten kwam Bambi naderbij.
Het doel zijner wenschen . . . van zijn droomen . . . van al zijn moeite en inspanning?

Ja! Hij had zijn doel bereikt . . .
Toen hij bij het tuinhek kwam, sloeg in het huis de hond aan.
Bambi staat als aan den grond genageld; hij is gereed om te vluchten, iedere zenuw gespannen. Hij overlegt wat hem te doen staat, hij onderzoekt den wind, die uit de richting van het huis tot hem komt.
De hond zwijgt, blaft nog een keer na en is dan heelemaal stil.
Wat Bambi ruikt is verschrikkelijk. Duidelijk speurt hij er uit dat daar, waar de hond is, ook Hij woont; een scherpe, leelijke lucht dringt hem in den neus, maar toch, door alles heen, ruikt hij zijn kind . . . Goeri.
Hij kan die weerzinwekkende lucht niet verdragen en niet begrijpen.
Maar hier ademt Goeri.
Met een sprong is hij over de schutting, licht als een veer.
„Goeri!"
Zij slaapt.
Terzijde van dien afschuwelijken stank ligt zij heerlijk in elkaar gerold.
Ontroerd kijkt Bambi naar haar.
„Goeri!!!"
Zij hoort hem niet.
Nu gaat hij dicht op haar toe en stoot haar zacht in haar flank.
Daardoor wordt zij wakker, zij is verward en meent een verschijning voor zich te zien, een drogbeeld, zoodat zij het niet waagt zich te bewegen.
„Ik ben het, mijn kind, ik!"
Dan vliegt zij overeind.
„Vader! Vader!"
In het eerst kan zij bijna geen woord uitbrengen. Dan springt zij om hem heen, alsof er geen zorgen meer bestaan, alsof die er nooit geweest zijn.
Hij stapt in een kringetje rond om haar te volgen, maar als verdwaasd snelt zij weg en rent als dolgeworden over het veldje rond.
Twee groote, glanzende oogen zien hem aan; een geluid van hout dat op elkaar geslagen wordt klinkt en een diepe keelstem zegt:
„Oehoe!"
„Wie is dat?" vraagt Bambi ontzet, „geef antwoord!"

Goeri komt wiegend naderbij: „Dat is mijn vriend, Vader!"
„Een fraaie vriend . . ."
„Hij is steeds goed voor mij geweest," houdt zij vol.
„Nou, erg goed lijkt hij me anders niet," zegt Bambi afkeurend.
„Voor mij is hij goed," herhaalt zij, „en hij is arm; gevangen is hij, net als ik!"
„Ben je al zoo gewend aan je gevangenschap?" zegt Bambi ernstig, „dat je slaapt op een uur, waarin wij allen wakker zijn. Vind je, dat het je goed gaat?"
„Neem mij mee, Vader," smeekt Goeri, „laat mij niet hier! Neem mij mee!"
„Daarvoor ben ik hier," antwoordt Bambi, „daarom heb ik mij geen rust gegund, daarom heb ik je gezocht . . ."
„Laten wij dan gaan, Vader, laten wij vlug gaan! Ik wil naar Moeder toe! Naar Geno! Naar het bosch . . . naar huis!" Goeri had opeens geweldige haast.
„Je moet er overheen springen," antwoordt Vader, „anders is het onmogelijk."
„Dat zal zij niet kunnen," laat de oehoe zich hooren.
„O!" ging Goeri er tegenin, „ik zal het wel kunnen. En dan zal ik vrij zijn."
„Ik hoop het voor je, kleintje," zegt de oehoe, „maar dat ding is te hoog voor je."
Goeri neemt een aanloop, maar haar sprong is niet meer dan een machteloos gehuppel. Zij komt nauwelijks halverwegen de hoogte van het hek.
Telkens probeert zij het.
Tevergeefs.
„Ja, als ik je mijn vleugels zou kunnen leenen . . . zou ik het dadelijk doen . . ."
De oehoe spreidt zijn vlerken uit.
Vermoeid staat Goeri voor het hek, beschaamd en angstig. Zij hijgt.
„Je moet het leeren," troost Bambi haar, hoewel hij zelf ontmoedigd is.
„Leeren . . .," zegt de oehoe, „leeren . . . zij moet groeien en daarvoor is tijd noodig . . . als het haar al ooit gelukken zal . . ."
Onmiddellijk krijgt Goeri weer hoop: „Waarom zal het niet gelukken?"
„Het is niet moeilijk," zegt Bambi om haar wat op te monteren.

Zonder een aanloop te nemen springt hij de vrijheid in.
„Vader!" roept Goeri angstig. „Vader, blijf nog even bij me."
„Ik zal iederen nacht naar je toekomen," stelt Bambi haar gerust, „wij zullen samen oefenen, iederen nacht . . ."
Hij rent weg, door een plotselingen angst aangegrepen.
Hij rent voort langs het pad, dat hem zoo vreemd is, totdat hij het bosch weer om zich weet.
Dan sluipt hij geruischloos verder door de struiken.
De zorgen om Goeri drukken hem.
Opgewonden en diepbedroefd blijft Goeri achter. Opnieuw ontwaakt in haar een vurig verlangen naar het bosch, naar de vrijheid, naar Moeder en naar haar broertjes.
„Wees blij," berispt de oehoe haar, „je hebt je vader gezien! Wees blij, hij zal je elken nacht bezoeken."
Maar thans is Goeri heelemaal niet blij, zij luistert niet naar den oehoe, zij kan den slaap niet meer vatten en loopt onrustig rond.
Vroeg in den morgen reeds stapt Hij de omheinde plaats binnen. Dadelijk bespeurt Hij Goeri's onrust.
„Wat is er toch met je aan de hand?" mompelt Hij, wanneer Goeri in hulpeloozen angst voor Hem vlucht, even vreesachtig als in de eerste dagen. Dan richt Zijn blik zich op den grond.
„Allemachtig," laat Hij zich ontvallen, als Hij Bambi's spoor ontdekt, „allemachtig!"
Nauwkeurig onderzoekt hij het grasveld. „Een enorme bok," fluistert Hij, „een geweldig groote! Zoo een heb ik er nog nooit gezien, van mijn levensdagen niet!"
Hij loopt nu langs het hek. „Aha!" roept Hij uit, „Aha! Hier is hij er in gesprongen!" en even later vindt Hij de plaats, waar Bambi de ruimte weer verlaten heeft.
„Nee! Is dat wat!' zegt Hij verbaasd. Hij kijkt naar Goeri en schudt het hoofd.
„Die is nog veel te jong. Bovendien is het nu niet de tijd! Ach, ik begrijp er ook niets van!"
Opeens wendt hij zich tot Goeri en glimlacht tegen haar. „Zij willen je komen halen! En jij zou wel naar hen toe willen, nietwaar? Arm ding, ik zal je heus niet tegenhouden. Een ree moet men de vrijheid laten! Nu, ga dan maar!"
Hij opent wijd het hekje van de afrastering, zet de poort van het erf open, gaat het huis binnen en mompelt: „Het is niet

anders. Je kunt ze niet grootbrengen. Een bok wordt stooterig en een geit verkommert. Zij zijn kinderen van het bosch, daar hooren zij thuis en de rest is allemaal onnatuurlijk."

Verbluft staat Goeri op het grasveld.

„Maak dan toch dat je weg komt," dringt de oehoe aan, „ren dan, geluksvogel! En denk nog eens aan mij, als je weer vrij bent."

„Vaarwel!" antwoordt Goeri vluchtig, nauwelijks hoorbaar en zonder er eigenlijk bij na te denken.

Dan snelt zij naar buiten. Zij is als verdoofd, is zoo volkomen buiten zichzelf dat zij den leeuwerik niet hoort zingen. Rennend, niet gewend zoo lang achtereen te loopen, struikelt zij het bosch binnen.

Nu is het lispelen van het gebladerte weer rond haar, zwaar vallen de dauwdroppen op haar en vertrouwde geuren waaien haar tegemoet, oude bekende vogelstemmen klinken haar in de verrukt gespitste ooren.

Een onuitputtelijke vreugde maakt zich van haar meester. Maar zij kent deze streek niet en zij weet niet waarheen zich te wenden.

„Goeri!!"

Zij schrikt hevig! Dat is Vader.

Sprakeloos van verbazing kijken zij elkaar aan.

„Hoe heb je dat klaargespeeld?" vraagt Bambi tenslotte, „die sprong . . ."

„Ik ben er niet uit gesprongen," antwoordt Goeri lachend.

Vlug en in korte bewoordingen vertelt zij hem alles.

Ook Bambi lacht. Hij begrijpt niets van hetgeen gebeurd is, maar hij voelt zich eindeloos opgelucht.

Het lachen van haar vader betoovert Goeri.

„Waar is Moeder?" vraagt zij gelukkig en onbezorgd.

„Kom mee!" zegt hij.

Nu trekken zij langen tijd langs vreemde paden.

Dan begint Goeri struiken en bomen te herkenen en opeens zou zij vooruitgesneld zijn, als haar vader haar niet weerhouden had; eindelijk bereiken zij Falines schuilplaats.

Faline is al wakker en staat meteen overeind.

„Daar zijn we dan," zegt Bambi, „allemaal!"

„Goeri . . .!" zegt Moeder zacht.

„Moeder . . .! zegt Goeri.

Nu wekken zij ook Geno.

„O, zusje!" roept hij.
Juist zwiert daar de wielewaal door de lucht en hij juicht: „Ik ben zoo vroooooolijk!"
Dat doet hij zoo maar, zonder aan het wel en wee van de reeënfamilie te denken. Hij beleeft zijn eigen feesten, die iederen dag opnieuw beginnen. Het zijn de feesten die leven heeten.

Plechtig stapt Faline met haar beide kinderen de weide op, plechtig en trots.
Bekoorlijk, alsof zij danst, heft zij de slanke pooten.
Zij draagt het hoofd als een dame van adel.
Ieder spoor van verdriet, van vernedering, van zorg is van haar afgevallen. Zij schijnt geheel veranderd en heeft haar oude argeloosheid hervonden, haar rustig gevoel van moeder te zijn.
Nu mag en wil zij zich weer vertoonen; nu hoeft zij zich voor niemand meer te verbergen, hoeft zij zich niet langer te schamen en niet te laten beklagen.
Ook de kinderen loopen anders dan vroeger, bijna trots.
Uit hun houding spreekt de ontwakende volwassenheid, die zich op bekoorlijke wijze mengt met hun nog duidelijk zichtbare kindzijn.
Een zekere blijde ernst heeft zich van Geno meester gemaakt, alsof hij het was, die het leed en het avontuur van zijn zusje heeft doorleefd.
Alleen Goeri was oogenschijnlijk onveranderd en even achteloos vroolijk als altijd.
Zij had de gratie van een klein, kinderlijk danseresje, het onschuldig meesleepende temperament van een gelukkige fee, die slechts tot haar eigen geluk geboren werd, en die zich om niets ter wereld bekommerde.
Moeder en het broertje vertroetelden haar en zij aanvaardde dit als iets, dat vanzelf spreekt, als iets dat haar eenvoudig toekwam.
Bambi bleef weer onzichtbaar.
Rolla, Boso en Lana konden hun oogen niet gelooven, toen Faline met haar beide kinderen op de weide verscheen.
Faline gedroeg zich, afgezien van den natuurlijken ernst in haar houding, precies zooals altijd.
Geno eveneens, maar het meest van alle drie deed Goeri het.

Er was niets gebeurd. Alles was in orde, zou niet eens anders kunnen zijn.
„Goeri! — Goeri! — Goeri!"
Verbluft riepen zij alle drie door elkaar.
„Ben je er weer?"
„Leef je?"
„Dat is een wonder!"
„Ik leef, natuurlijk leef ik! Wat is daar voor wonderlijks aan?"
„Nee, hoor nou eens . . .!" Rolla wist niet wat te antwoorden.
„De vos . . .? Had dat soms niets te beteekenen?" riep Lana.
„En Hij . . ., die je heeft weggesleept . . .?" herinnerde Boso haar.
Goeri maakte een afwerend gebaar: „Ach, kleinigheden slechts, meer niet!"
„Dat zijn geen kleinigheden," riep Lana vol vuur.
„Vertel!" drong Boso aan, „vertel alles!"
Rolla zei op bevelenden toon: „Je moet alles van begin tot eind vertellen."
„Zeggen jullie dan toch wat," zoo richtten Boso en Lana zich tot Faline en Gobo.
Maar Goeri nam het woord: „Er valt niets te vertellen; Vader heeft mij bevrijd! Nu weten jullie het! Verder is er niets."
Zij sprong weg. Overmoedig ijlde zij door het gras, laafde zich er aan gelijk een dorstige aan een koelen dronk, genoot van de wijde ruimte, van de mogelijkheid zich vrij te bewegen, zonder door een hek daarin belemmerd te worden.
De anderen renden achter haar aan.
Boso en Lana trachtten haar in te halen, haar tegen te houden.
Maar Goeri gaf hun daartoe niet de gelegenheid.
Opgewekt sprong Geno er achteraan.
Rolla bleef bij Faline.
„Hoe is het gegaan?" begon zij.
„Je hoort immers dat het Bambi was die ons dochtertje bevrijdde . . .," antwoordde Faline.
„Ik heb het gehoord . . . natuurlijk . . . maar al het andere . . .! Het moet toch wel een spannende geschiedenis zijn."
„Vraag het Goeri."
„Maar die zegt niets . . ."
„En ik weet er zelf niet veel meer van," beweerde Faline naar waarheid.
„Hoe moet ik het dan te weten komen . . .?"

„Nu," raadde Faline haar aan, „vraag het aan Bambi."
Rolla schrok. „Aan Bambi! Zie ik hem dan wel eens? En al zou ik hem eens in het oog krijgen, mag ik mezelf dan veroorloven hem aan te spreken? Wie zou dat durven?"
„Waarom niet . . .?" vroeg Faline argeloos.
Rolla voelde zich verongelijkt, maar sterker dan het gevoel gekrenkt te zijn was haar nieuwsgierigheid.
Zij probeerde nu de zaak op een andere manier aan te pakken: „Je bent in lang niet op de weide geweest . . ."
„Vind je?" Het scheen alsof Faline verbaasd was: „Ik heb een gevoel alsof ik hier elken dag geweest ben."
„Wij hebben je nooit gezien, jou niet en Geno ook niet."
„Dat is toevallig geweest!" deed Faline onnoozel.
Zoodra de eerste glans van schemering het donker van den nacht trachtte te verdrijven, zochten de zes reeën hun slaapplaatsen tusschen het kreupelhout op. Zoo verschillend de richtingen waren, die zij insloegen, zoo verschillend was ook de stemming, waarin zij verkeerden.
Rolla voelde zich beleedigd. Boso en Lana gaven aan hun ontevredenheid lucht.
„Ik begrijp die Goeri niet," barstte Boso los, „je kunt geen woord uit haar krijgen."
„Zij is maar aan het rennen en aan het dollen," zei Lana verwijtend, „ze is vroolijker dan ooit en zegt geen verstandig woord."
„Zij maakt zich vroolijk over ons," mopperde Boso.
„Net als haar moeder," liet Rolla zich ontvallen.
„Zoo? Is het werkelijk?" Boso wilde meer weten: „Zegt Faline ook al niets?"
Lana spotte: „Wat moet je daar nu van denken? „Vader heeft mij bevrijd!" . . . meer krijg je niet te hooren."
Rolla herhaalde: „Bambi heeft onze dochter bevrijd" . . . „Af! Verder zeggen zij niets meer. Bambi! Nou ja, hij is de vorst, allemaal goed en wel, maar daarom hoeft de rest van zijn gezin toch nog niet zoo onuitstaanbaar verwaand te zijn."
Zij waren nog steeds verontwaardigd toen zij eindelijk in slaap vielen, nadat zij voortdurend over hetzelfde gesproken hadden.
Ook Faline en haar kinderen konden in langen tijd den slaap niet vatten. Maar toch waren zij in een betere stemming.
Er kwamen telkens weer bezoekers om Goeri te begroeten en haar geluk te wenschen.

Alle wachters zaten laag op de struiken rondom en hadden hun vrienden meegebracht, zoodat er heel wat bijeen waren: een groote groep eksters, verscheidene Vlaamsche gaaien, zelfs een paar kraaien en bovendien drie eekhoorntjes, die tegen hun opstaande staarten leunden.
Heel deze respectabele vergadering luisterde opgewonden, gespannen en verbaasd naar wat Goeri over haar schokkend avontuur vertelde.
Zij beschreef hun de kamer van den jager.
Het bracht allen in ontzetting.
Zij vertelde over de kleine omheinde plek, waarin zij gedurenden den langen tijd van haar gevangenschap was opgesloten geweest. Geen van de toehoorders kon zich zoo iets voorstellen en allemaal bewonderden zij Goeri.
Zij sprak ook over den oehoe.
Onmiddellijk hieven de kraaien en de eksters een toornig geschreeuw aan.
„Jullie moeten hem niet zoo haten," zei Goeri vergoelijkend.
Opgewonden vielen zij haar in de rede: „Wat? Hem niet haten? Dien dief! Dien nestroover! Dien moordenaar!"
Goeri zei maar niet dat zij, die het hardst schreeuwden, zich aan dezelfde misdaad schuldig hadden gemaakt, waarvan zij nu den oehoe beschuldigden. Daarom zei ze alleen maar: „Jullie doen hem onrecht. Hij is alleen maar een arme gevangene."
„Hij krijgt wat hem toekomt!" antwoordde een koor van nog wel opgewonden, maar toch reeds gekalmeerde stemmen. „Laat hij maar altijd gevangen blijven, dat is zijn verdiende loon!"
„Maar," begon het eekhoorntje en daarmee raakte hij het punt aan, waarom eigenlijk alles draaide. „Maar hoe ben je nu eigenlijk uit gevangenschap geraakt, Goeri?"
„Ja! Ja!" riepen zij nu allemaal. „Hoe is je dat gelukt? Zeg toch wat!"
„Vader," begon Goeri en zei stond op toen zij zijn naam noemde — „Vader heeft mij bevrijd."
Ook Faline en Geno waren gaan staan, ten teeken van hun eerbied.
Staande vertelde Goeri het gebeurde. Hoe Vader 's nachts bij haar gekomen was; hoe hij over het hooge hek gesprongen was. Toen moest zij een heeleboed zeggen eer haar toehoorders maar half begrepen wat een hek eigenlijk was.

Zij zweeg over haar schamele pogingen om zelf over het hek te springen.
Daarentegen beschreef zij hun uitvoerig hoe haar vader met een enkelen sprong de vrijheid tegemoet gevlogen was.
Toen kwam het laatste.
Hoe Hij bij het schemerige ochtendlicht door Bambi's sporen zijn bezoek ontdekt had en Hij, blijkbaar bang geworden, haar onmiddellijk had losgelaten.
Dat was zoo'n beetje de gang van zaken zooals Goeri dien begreep.
Allen hadden vol aandacht naar haar relaas geluisterd.
Nu gingen Goeri, Moeder en het broertje liggen om te slapen.
„Ik had nooit gedacht dat ik je nog eens zou terugzien," zei het eekhoorntje, „maar ik ben erg blij dat je gered bent."
„Bambi," schakerde de ekster, „zet alles door."
De anderen vielen hem bij: „Zoo iets speelt alleen maar Bambi klaar."
„Zelfs Hij is bang voor Bambi."
„Zelfs Hij!"
„Niemand anders zou tot zoo iets in staat zijn."
Bambi's aanzien, dat zonder deze gebeurtenis reeds zoo groot was, nam nu nog toe.
Allen die bijeen waren geweest bij Goeri's verslag droegen het bericht van Bambi's daden verder het bosch in.
Zoo kwam het na eenigen tijd ook Rolla en haar kinderen ter oore.
Zij werden nog nieuwsgieriger en kregen nog meer spijt.
„Waarom?" vroeg Geno zijn zusje eens, „waarom heb je hun eigenlijk niets verteld? Je praat toch juist zoo graag."
Goeri glimlachte vergenoegd. „Ik kijk wel uit! Als ik hun vertel wat ik heb meegemaakt en wat ik gezien heb, dan willen ze het steeds en steeds weer hooren. Er zou geen eind aan komen. Ik ken dat. Wij tweetjes zouden ons waarschijnlijk net zoo gedragen."
„Zou het dan zoo erg zijn als zij er vaker om zouden vragen?"
„Ja," antwoordde Goeri kortaf, „dat zou heel, heel erg zijn."
„Hemel," verwonderde Geno zich hardop, „ben je dan verstandig geworden?"
„Beste Geno," zei Goeri weer, „of ik verstandig ben weet ik niet. Maar één ding weet ik wel. De gevaren, waaraan ik ben ontkomen, en alles wat ik heb meegemaakt, zijn veel te ernstig en

liggen mij veel te na aan het hart. Ik zou mijn wonderbare redding niet waardig zijn, zou mijn Vader niet waardig zijn, als ik mij er toe liet verleiden er onophoudelijk over te kletsen."
Aarzelend vroeg Geno: „En mij . . . zul je mij ook niets vertellen?"
„Jou?" Goeri lachte en opeens was zij weer even vroolijk als altijd. „Je moet toch begrijpen dat het op de weide, tegenover de anderen, die me steeds opnieuw alles zouden laten vertellen, opschepperig zou staan en daarvoor zou ik me schamen. Maar jij? Jij bent mijn broer en jou vertel ik alles."
„En als ik je nu eens vraag . . . ik bedoel later . . . ik bedoel naderhand . . . als ik je zou vragen om nog eens . . .?"
„Ik zal je alles zoo vaak je maar wilt vertellen."
Geno huppelde van genoegen, wat maar zelden gebeurde.
„Begin dan maar!" Hij was nog nooit zoo vroolijk geweest.
„Begin . . .! Begin! Begin . . .!"
Zij vertelde hem over den hond . . . over het verband, dat Hij had aangelegd, . . . over de pijn die zij gehad had en over haar angst.
En zij beschreef hem den haan en zijn hoenders.
Geno huiverde, eerst van verontwaardiging, toen van louter genoegen.
„Ik geloof geen woord van wat je zegt," schertste hij.
Goeri vertelde hem hoe de oehoe er uit zag; over haar ontzetting, over zijn uiterlijk en den stank, dien hij verspreidde. En hoe zij tenslotte vrienden werden. Dan vertelde zij van de kwellingen, die de oehoe doorstaan moest.
„Dat is vreeselijk," riep Geno uit.
Maar toen Goeri het over de uitgestrekte velden had, over de reeën, die tusschen het koren gingen en over de fazanten tusschen de maïs, toen kende zijn verwondering geen grenzen.
En toen zij hem over het lied van den leeuwerik vertelde en dezen vogel dwepend prees, raakte hij diep onder den indruk.
„Ik bewonder je," bekende hij tenslotte, „jij weet meer, veel meer dan alle anderen hier in het bosch bij elkaar."
Goeri glimlachte: „Misschien heb je gelijk. Maar vergeet één ding niet! Alles wat ik je verteld heb is alleen voor jou bestemd! Alleen voor jou! Vertel het niet verder!"
„Wat dacht je!" riep hij uit en hij deed erg zijn best om ernstig te kijken. „Wat dacht je? Zulke dingen moet iedereen weten en ik zal iedereen vertellen hoe de haan ten hemel stijgt en zingt."

Zij lachten allebei.
Goeri was er van overtuigd dat de weinig spraakzame Geno met geen woord van haar avonturen zou reppen.
En Geno zweeg dan ook trouw.
De geschiedenis van Goeri's belevenissen, die zij nu samen als een geheim bij zich hadden, maakte den band tusschen broer en zus nog inniger.

Toen Augustus ten einde liep, begon de zomersche hitte af te nemen. Maar begin September laaide zij nog eenmaal vlammend op.
Het leek den jongen reeën dat deze aangename, weldadige warmte eeuwig zou duren.
Sedert lang hingen de lijsterbessen zwaar van hun roode vruchten. En zooveel konden de vogels er niet van eten dat de voorraad bessen zichtbaar afnam.
In de hazelaars keken — piep! — de noten uit hun gebarsten groengele bolsters, die nu langzaam verdroogden en heelemaal geel werden.
De eekhoorntjes waren ijverig bezig noten te kraken en zij knabbelden dat het een lieve lust was, ja, zij aten veel meer dan zij eigenlijk op konden. Hetgeen zij onmogelijk nog er bij konden verzwelgen, verstopten zij voor hun wintervoorraad. Alleen konden zij zich later gewoonlijk niet herinneren waar zij het voedsel hadden opgeborgen. Dan zochten zij er vertwijfeld naar.
Ook de eiken droegen overvloedig vrucht. Ontelbare eikels vielen neer en 's nachts kwamen de herten om er hun maal mee te doen.
Bij deze gelegenheid ontmoette Goeri voor den eersten keer de herten en hun wijfjes, die de jager eenvoudig hinden noemt.
Het eerste oogenblik schrok Goeri wel van deze reusachtige gestalten.
Maar al gauw herstelde zij zich en zij maakte zich vroolijk over Rolla en Faline, die moord en brand schreeuwden.
„Ba-oh! Ba-oh!" er kwam geen eind aan. En zij lachte om het hooge, ijle geblèr van Geno, Boso en Lana.
Alleen maar voor de grap blèrde zij ook zelf een beetje.
Maar zij bleef staan, terwijl de andere wegstoven.
„Kom toch mee!" riep Geno haar toe, terwijl hij haar voorbijvluchtte, „dat zijn de koningen! Kom vlug."

„Laat me eens naar de koningen kijken," antwoordde Goeri.
Later, weer tusschen de struiken, waarschuwde Geno haar. „De koningen zijn gevaarlijk. Je moet uit hun buurt blijven."
„Maar Geno, bij jou is alles gevaarlijk."
„Het meeste beteekent ook gevaar voor ons! Dat moest jij toch zeker weten, Goeri!"
„Ben je niet bang geweest, mijn kind?" vroeg Faline.
„Voor de koningen? Nee, Moeder . . ."
„Ik geloof," zei Faline bezorgd, „ik geloof dat je nog steeds lichtzinnig bent."
„Misschien wel, Moeder . . . wat kan ik er aan doen?"
„Als je je rug maar eens kon zien . . ." Faline bedoelde de litteekens, die, ofschoon zij vrijwel door haren bedekt waren, zich toch nog steeds als twee scherpe strepen op Goeri's schouder afteekenden.
„Ik mag de koningen wel," zei Goeri, om het gesprek een andere wending te geven.
Faline was hevig ontsteld: „Mag ze wel? Die monsters?"
„Ik vind hen mooi," verklaarde Goeri.
„Je bent niet lekker," weerstreefde haar moeder. „Wat is er nu voor moois aan? Wat dan? Zij zijn log, onbehouwen — afschuwelijk zijn ze!"
„Het spijt mij, Moeder, dat wij er niet precies eender over denken. De koningen hebben een diepen indruk op mij gemaakt. Wij mogen er trotsch op zijn zulke deftige verwanten te hebben . . ."
„Praat me er niet van," viel Faline haar in de rede, „nog familie van ons ook! Wie heeft je dien onzin wijsgemaakt?"
„Niemand, Moeder; werkelijk niemand. Dat komt zoo maar in mij op."
Zooals steeds volkomen onverwacht, klonk opeens Bambi's stem:
„Ik heb al dien tijd geluisterd."
„O, Vader," fluisterde Goeri.
„Vader! Vader!" riep Geno opgetogen.
Faline fluisterde nauwelijks hoorbaar: „Dag Bambi . . ."
„Zij heeft gelijk, onze kleine meid," sprak Bambi, „haar intuïtie helpt haar de waarheid te doorgronden. De koningen zijn familie van ons."
„Maar Bambi . . .," Faline waagde het hem op zachten toon tegen te spreken.
Hij vervolgde: „Maar is er iets dat ons scheidt, iets, dat welis-

waar niemand kent en waarvan niemand de oorzaak weet, maar dat, helaas, niettemin bestaat. Onoverkomelijk, zooals de angst voor de koningen niet te overwinnen is. Tevergeefs zal men daartegen vechten."

„Ja, ik ben bang voor hen," gaf Faline zacht toe. „En ik verafschuw hen."

„Verafschuwen is overdreven. Waarom zou je dat doen? Zij zijn immers werkelijk heel mooi, de koningen."

„Mooi?" Falines haren gingen overeind staan alsof iemand haar wilde doen gelooven dat Hij mooi was. „Toe, vertel me nu alsjeblieft niet dat die leelijke monsters mooi zijn... Alleen aan hun kracht hebben zij het te danken dat men hen als koningen eert... Alleen omdat zij sterker zijn dan ieder ander hier in het bosch."

Faline had nog nooit zoo lang achtereen tegen Bambi gesproken. Deze echter bleef kalm.

„Je hebt hen stellig nog nooit goed bekeken, Faline. Je afkeer is een gevolg van je vrees, zoo is het bij jou en zoo is het bij het meerendeel van ons. Maar vrees maakt blind. Kijk hen maar eens goed aan, de koningen, bekijk hen goed... dan zul je niet langer ontkennen dat zij schoon zijn. Zij zijn veel mooier, veel, veel mooier dan wij..."

„Maar... Bambi!"

„Ja, Faline, dat is de waarheid. En wanneer je hen eenmaal goed gezien hebt, zul je ook moeten toegeven dat wij aan hen verwant zijn, dat tusschen hen en ons een band bestaat, waarop wij een beetje trotsch moeten zijn."

„Trotsch... op die afstootelijke..."

„Geen woord meer," voorkwam hij vriendelijk, maar bevelend, „wat dit kind met haar simpel gevoel bij den eersten aanblik ontdekte, moet jouw rijper inzicht bevestigen."

Goeri zweeg en deed juist alsof er heelemaal niet van haar, maar van een ander kind sprake was.

Sedert Bambi's nachtelijke verschijnen, sedert dien morgen, waarop Goeri haar vrijheid herwonnen had, was er een band tusschen Bambi en haar, een merkwaardige, maar heel hechte band.

Bambi gedroeg zich tegenover zijn dochter precies als vroeger. Maar Goeri durfde haar vader nooit op dezelfde manier als vroeger aan te spreken.

Toch bestond er tusschen vader en kind, tusschen dochter en vader een grootere innigheid dan ooit te voren.

En beiden waren zich hiervan bewust, maar zij schaamden zich hun gevoelens te uiten.

Nooit dacht Bambi, niet eens wanneer hij alleen was, aan de eindelooze moeite, die het hem gekost had om Goeri te vinden. Tegen Goeri noch tegenover Faline repte hij er van.

Goeri zoomin als hij zelf sprak ooit over de gebeurtenissen van den beslissenden nacht, van den bevrijdenden morgen en over hun ontmoeting in het bosch.

Doch het avontuur bleef met alle bijzonderheden in hun geheugen gegrift. Zij droegen hun herinneringen zwijgend in zich, beiden.

Op de weide, op de open plekken en tusschen de struiken kwamen de herfsttijloozen voor den dag, bleekzuchtige stengels met vaalviolette kelken, die aan bekers deden denken, doch nutteloos en niets verwachtend.

Geno en Goeri versmaadden deze armetierige bloemen — Faline hoefde hen niet eens te waarschuwen.

Zij zei alleen: „Dat zijn de voorboden van een tijd vol lijden."

„Hoe bedoelt u, Moeder?" wilde Geno dadelijk weten.

„Wel, mijn zoon, zij zijn de laatsten, die bloeien..."

„Kun je bij deze eigenaardige bloemen eigenlijk wel van bloeien spreken?" zoo wierp Goeri tegen.

„Zij doen wat zij kunnen," antwoordde Faline, „de aarde heeft niet langer de kracht om iets beters voort te brengen. Na deze laatste onaanzienlijke bloemen is er geen bloesem meer, mijn kind... niet voor de lente."

„Duurt het lang eer de lente komt?" vroeg Geno.

„Heel, heel lang, mijn zoon. Intusschen moeten wij veel kou verdragen, moeten wij vreeselijk honger lijden en groote nooden doorstaan."

„Zullen wij dat volhouden?" Geno was bezorgd.

„Ik hoop het," antwoordde Faline, „als jullie gezond blijven."

„Ach, ik ben niet bang voor kou," zoo liet Goeri zich hooren.

„Omdat je niet weet wat het is," berispte Moeder haar.

Maar Goeri ging voort: „Honger schrikt mij niet af en nood boezemt mij geen angst in..."

„Het is dom zoo iets te zeggen," wees Moeder haar terecht.

In zijn hart was Geno het met Moeder eens, maar hij gevoelde

thans een te groot respect voor zijn zusje om haar in zijn oordeel af te vallen.

„Waarom dan?" vroeg Goeri verwonderd, „ik begrijp u niet, Moeder, het gaat ons toch uitstekend. Laten wij daar toch blij om zijn. Wat heeft het voor zin zich al van te voren bezorgd te maken?"

„Je moet aan alles denken, Goeri, aan alles, vooral aan de toekomst."

„Waarom?" lachte Goeri, „kome wat komen moet! Of zijn wij in staat door bang te zijn de kou te verhinderen koud te zijn? Beschermt onze vrees ons tegen den honger? Zullen wij doorvoed worden en geen ontbering lijden als wij nu al bang zijn? Ja, dan zal ik met alle genoegen . . ."

Weer viel Faline haar in de rede: „Je praat naar je verstand hebt, je bent nog even onnadenkend als vroeger."

Goeri verloor haar opgewektheid niet. „Waarom zou ik anders zijn? Zoo ben ik nu eenmaal. Waarschijnlijk praat ieder naar hij geaard is."

„Je moet niet zoo ingenomen zijn met jezelf."

Opnieuw lachte Goeri. „Ingenomen met mijzelf? Maar Moeder. Ik ben ingenomen met het bosch! Ik ben er mee ingenomen dat ik bij jullie ben! Ik ben gelukkig door mijn vrijheid, want alleen die gevangen geweest is weet wat vrijheid beteekent. Maar ingenomen met mijzelf? Daar snap ik niets van. Ik heb nog nooit aan mezelf gedacht."

Faline zei: „De winter is een tijd van onophoudelijk gevaar."

Geno werd bang en hij noemde op: „Ja, kou, honger, ontbering — u hebt alles al opgenoemd, Moeder."

„Ach dat zou het minste zijn," Faline zuchtte, „maar in den winter achtervolgt Hij ons allemaal. Niemand is veilig voor de donderhand. Wij kunnen ons nergens verbergen."

„En de struiken dan . . .?" Geno hoopte dat Faline hem gerust zou stellen en het stelde hem teleur toen zij antwoordde: „In den winter is er geen struik, die je kan beschermen. Alle boschjes en alle heesters zijn kaal. Overal kan Hij tusschendoor kijken . . ."

„Maar u hebt toch den winter overleefd," riep Goeri uit, „ondanks dat alles hebt u hem overleefd . . . niet waar? Een heeleboel winters."

„Dat is zoo," moest Faline toegeven, „daar heb je wel gelijk in, vele winters, . . . maar ten koste van wat!"

„Nu!" Goeri bleef vroolijk, „nu, als het eenmaal zoover is zullen we alles wat komt wel op den koop toenemen, dan zullen wij een beetje bang zijn en dien naren winter verder rustig doorstaan. Uit!"

Geno beefde. Hij kon het zich allemaal niet voorstellen.

„Beef niet zoo, broertje! Denk toch aan onzen Vader . . . hij biedt ons voldoende bescherming."

Daarmee werd het debat gesloten.

Op de weide speelden de kinderen van Faline en Rolla weer vredig met elkaar.

En ook de beide moeders verdroegen elkander.

Toch heerschte er, hoewel nauwelijks merkbaar, een zekere spanning tusschen de twee gezinnen.

Rolla kon Falines terughoudendheid niet verkroppen.

„Je hoeft niet zoo'n geheim van Goeri's avonturen te maken," begon ze op een keer, toen zij niet langer haar mond wilde houden.

„Sedert wanneer heb ik een geheim . . .?"

„Ik heb ook zonder jou een heeleboel gehoord," zei Rolla voldaan.

„Zoo? En van wie dan?"

„Van de wachters. Tegen hen heeft je dochter gepraat. Tegen ons niet."

„Tegen mij evenmin," verzekerde Faline.

„Eigenaardig! Nu, aardig vind ik het niet."

„Waarom zou dat niet aardig zijn?"

„Wel, tegen de wachters vertelt die kletskous wat zij heeft meegemaakt en tegen ons zwijgt ze alsof we vreemden zijn."

„Is Goeri zoo'n kletskous? Dan mag zij jullie niet meer lastig vallen . . ."

„Ik heb je niet willen beleedigen, dus doe maar niet zoo nijdig. Goeri is steeds een vroolijk ding! Dat bedoelde ik — anders niets."

„Zij is toch nog net zoo vroolijk als vroeger tot op heden . . ."

„Maar verteld heeft zij niets . . . tot op heden . . . jou niet en ons niet . . . alleen aan de wachters . . ."

„Dat neem je haar nu steeds kwalijk, van de wachters. Je moet toch begrijpen, Rolla, dat de wachters, die jou en ons allemaal zoo dikwijls voor gevaar hebben behoed . . . zij was immers wel verplicht hun alles te vertellen wat zij had meegemaakt."

„Voor mijn part . . . maar waarom blijft zij tegenover ons, haar

„Wat moet ik haar vertellen ...?" Rolla was volkomen van streek en dat was aan haar verhaal goed te merken: „Wij zijn ... zooals gewoonlijk ... o, Goeri, ik dank je dat je ons helpen wilt ... Boso maakt meestal ... meestal maakt hij kleine ommetjes door de struiken ... Je moet hem tenslotte iets gunnen ... weet je ... kleine zwerftochten ..."

„Waar ontdekte u dat hij weg was?" vroeg Goeri. Zij vreesde het ergste en was bereid te helpen.

„Waar ik ...? Waar ...? Dat ... weet ik niet ... niet precies tenminste ... Dat herinner ik me niet ... Opeens was hij er niet meer! Niet meer bij ons! Mijn Boso, mijn arme Boso!"

„Hebben jullie niets gehoord?" vroeg Goeri verder, terwijl zij zich nu ook tot Lana wendde, „geen sprong, zooals van een vos ... geen lawaai tusschen de struiken?"

„O, Boso ...!" snikte Rolla.

„Er was niets te hooren ...," zei Lana.

„Kom mee!" Goeri's stemmetje klonk helder toen zij dit zei, „kom mee naar de plaatsen waar jullie geweest zijn! Wij zullen hem gaan zoeken! Wij zullen hem vinden! Hij moet er nog zijn."

„Hij moet er nog zijn ..." herhaalde Rolla mechanisch.

Goeri was vooruitgeloopen, maar later gingen Rolla en Faline voorop.

„Twijfel niet," troostte Faline, „ik weet wat een verdriet je voelt en wat een zorg je nu hebt ... ik heb het nog veel erger te kwaad gehad ... ik voel met je mee! Maar twijfel niet — er is nog hoop!"

„Hoop is er," jammerde Rolla, „maar ook niet meer dan hoop!"

„Dat is al heel wat, weet je," zei Faline, „en Goeri denkt dat hij er nog is. Goeri is erg verstandig."

Zij volgden het pad, waarlangs Rolla en haar kinderen, op weg naar hun slaapplaats, geloopen hadden.

Dicht woekerde er het struikgewas, slechts hier en daar doorkruist door een wissel [1]).

„Was hij hier nog bij jullie?" vroeg Goeri van tijd tot tijd.

En Rolla of Lana antwoordde: „Ja!"

Doch eens, toen Goeri weer haar vraag stelde, aarzelde Rolla: „Ja ... nee ... nee ..."

En Lana meende stellig van nee.

[1]) Wissel = weg, waarlangs de reeën plegen te gaan.

„Laten wij dan nu uiteen gaan," zei Goeri, die de leiding op zich genomen had, „nu moeten we elk een ander pad afzoeken."

Zij verspreidden zich, langzaam verder gaand, terwijl zij ingespannen luisterden, voorbereid op een ongeluk.

Daar hoorde Goeri iets.

Zij bleef staan, één poot geheven, en luisterde aandachtig.

Daar was het weer, een geluid alsof er hevig aan de takken gerukt werd.

Het hield even op, toen was het er weer, een woest, hevig schudden en het ruischen van bladeren.

Goeri kende nu de richting, waaruit het geluid kwam, en zij snelde er heen.

Daar liep een oude, bijna weer overwoekerde wissel.

Toen zag Goeri Boso, gevangen in een strik.

Toen hij Goeri gewaar werd, trok en trappelde en rukte hij als een bezetene.

Zijn oogen puilden uit zijn kop en zijn adem ging hijgend en piepend.

Want hoe heftiger hij zich bewoog, hoe meer de strik zijn adem smoorde.

„Boso," begon Goeri, „arme, lieve Boso ... beweeg je niet."

Maar ondanks deze woorden zette Boso zijn wanhopige pogingen voort. Hij kon geen woord uitbrengen.

„Houd je kalm, beste Boso," drong Goeri aan, „houd je nu heel rustig, anders wordt het alleen maar erger ...!"

Toen Boso ophield, vervolgde zij: „Ik zal je moeder halen."

Op Goeri's geroep kwamen Rolla en de anderen aanrennen. Star van ontzetting staarden zij naar den half gewurgden Boso.

Het was ontzettend om hem te zien.

Doodmoe, zoo goed als uitgeput, kon hij geen lid meer verroeren. Zijn tong hing uit zijn bek, zijn oogen staarden maar zonder iets te zien. Hij scheen ten doode opgeschreven.

Nu trad Rolla op hem toe. Zij wies zijn gezicht met haar tong en fluisterde teedere woordjes van troost en bemoediging.

Het maakte echter geen indruk op Boso.

„Wat is dat?" vroeg Faline beangst.

„Ik weet het niet," antwoordde Goeri.

Geno stootte zijn zusje aan: „Heeft Hij er mee te maken?"

„Dat kan ik haast niet gelooven," was haar antwoord, „het is allemaal tamelijk raadselachtig."

Lana huilde: „Moet Boso sterven?"
„Ik hoop van niet!" Goeri's woorden beurden de anderen weer wat op. Zelf was zij echter heel opgewonden. „Hij doodt alleen met Zijn donderhand! Dit hier lijkt me lang zoo gevaarlijk niet!" Zij zei dit slechts uit medelijden, want in haar hart was zij bang dat Boso ieder moment zou kunnen sterven.
Geen van hen wist hoe verraderlijk een strik was, geen van hen kende den langzamen marteldood door verstikking. En allemaal geloofden zij in Goeri's woorden.
Boso rukte weer.
De tak, waaraan de strik bevestigd was, boog mee en heftig ruischten de bladeren.
„Je moet stil zijn," gebood Goeri.
„Stil zijn, Boso."
„Stil, mijn kind."
„Heb geduld."
Zij praatten allemaal door elkaar, maar Boso hoorde hen niet meer.
Toen wolkte opeens die scherpe, opwindende geur om hun neuzen, een geur, die zelfs Boso uit zijn verdooving wekte.
Dus toch Hij.
Zij hoorden het geluid van brekende takken, toen Hij achteloos door de struiken drong. Zij vluchtten.
„Mijn Boso is verloren!" jammerde Rolla, „mijn ongelukkig kind."
„Boso blijft leven," zei Goeri, hoewel zij zelf heel bezorgd was, „vergeet toch niet, tante Rolla, dat Hij de donderhand gebruikt om te dooden."
Maar Rolla bleef jammeren.
Het troepje bleef na korten tijd staan en groepte treurig bijeen. Geen van hen dacht aan slaap. Niemand sprak een woord.
Alleen Rolla weeklaagde onafgebroken om haar zoon. Maar Goeri wist geen antwoord meer . . .

Op zijn tocht door het jachtgebied, waarbij hij toevallig dicht langs de plek kwam, waar Boso in den strik worstelde, had de jager het lawaai in de struiken, veroorzaakt door het schudden en rukken, vernomen.
Dadelijk dacht hij: „Daar hangt een stuk wild."

Hij drong door het kreupelhout, eerst voorzichtig rondloerend, maar toen nonchalant en energiek.
Toen hij de plaats bereikt had, lag Boso krachteloos en bijna gestikt ter aarde.
„Dan heb ik het toch wel goed gehoord," mompelde de jager, „die vervloekte stroopers."
Hij bukte zich: „Een armzalig bokje! Stakker! Het zou jammer van je zijn. Als je nog te helpen bent zal ik het niet laten! Je hebt al genoeg uitgestaan."
Voorzichtig maakte hij den draad los en verwijderde hem behoedzaam van den hals van het slachtoffer. Medelijdend keek hij naar Boso.
„Het heeft niet veel gescheeld of je was er geweest."
Boso begon de lucht op te zuigen. In steeds langere teugen dronk hij haar in, hoewel hij nog steeds bleef liggen, niet bij machte zich op te richten. Hij staarde verward voor zich uit.
Eindelijk begon de scherpe geur van den jager tot hem door te dringen.
Hij verzamelde zijn krachten en sprong op, wankelend nog.
Lachend stond de jager bij hem.
Boso, hem ziende, maakte een verschrikten sprong, struikelde en begon onbeholpen te vluchten.
„Ga, maar jochie," lachte de jager, achter hem. „Ga maar gauw!"
Boso begon steeds harder te rennen, zonder doel, maar genietend van de lucht, die hij weer vrij kon inademen.
De jager mompelde: „Dien schooier, die deze strik heeft uitgezet, zal ik leeren... maar goed! De ellendelingen, die met strikken werken, zijn de gemeenste van allemaal."
Hij verborg zich achter een vlierstruik en wachtte.
Hij hoefde niet lang geduld te hebben. Daar sloop hij al aan, een landlooper, hoewel hij tamelijk ordentelijk gekleed was. Hij zag er brutaal uit en leek zoo tusschen de dertig en veertig jaar oud. Op zijn gelaat lag te lezen dat hij tot alles in staat was.
Een leege zak bungelde op zijn rug.
Nog voor hij de strik bereikt had, sprong de jager te voorschijn.
„Halt!" riep hij. „Halt, ploert!"
De ander schrok en stond als aan den grond genageld.
„Daar heb ik je nu betrapt hè, schoft! Strikken uitzetten, he!"
„Je hebt me nerregens op betrapt...," antwoordde de ander brutaal, „en ik zou niet zoo schelden..."

„Zoo? Niet schelden!" brulde de jager. „Je zoekt toch naar je strik, schooier, ellendige..."
„Ik zoek niks... heelemaal niks..."
„O nee? En wat doe je dan hier in het bosch?"
„Wandelen! Dat kan toch niemand mij verbieden?"
„Wandelen?" De jager lachte hoonend. „Op een plaats, die voor iedereen verboden is, ga jij wandelen? En als het nog maar nauwelijks licht is? Daar naast je ligt een draad. Er zat een bokje in, maar ik heb het weer losgelaten."
Opeens maakte een groote woede zich van den landlooper meester. „Ellendige hond," knarsetandde hij.
Op een afstand van tien pas stonden de beide mannen tegenover elkaar.
„Je bevindt je onder arrest," zei de jager kalm, maar heel beslist, „geen woord meer, begrepen."
„Ja heel goed!" De landlooper schuimbekte van woede. En opeens glansde een pistool in zijn hand.
Maar bliksemsnel had de jager zijn geweer geschouderd. Hij vuurde en de opgeheven arm van den ander viel slap neer.
„Nou, mijn waarde," sprak de jager, „dat schieten zullen we je wel afleeren. Geef op dat ding."
Onzacht nam hij den landlooper diens pistool af.
„Au!" De man bleek nogal kleinzeerig. „U doet me pijn."
Er vloeide bloed uit zijn arm.
„Moet ik je soms nog vertroetelen?" bromde de jager, „je zou me als een dollen hond hebben neergeschoten. Je bent een gevaarlijk heerschap." En hij beval: „Schiet op, raap dien draad op en geef hem mij."
„Ik kan niet," zei de man. „Ik ben gewond."
„Niks mee te maken," antwoordde de jager onverbiddelijk. „Je hebt twee handen. Doe wat je gezegd wordt en vlug!"
Zwijgend gehoorzaamde de landlooper.
„Die is van jou!" stelde de jager vast, „ontken het maar niet. Je hebt me willen neerschieten. Of is dat soms ook niet waar?"
De man zweeg.
„En nu — vooruit!" gebood de jager.
De landlooper deed wat hem gezegd werd, doch na enkele schreden reeds bleef hij staan.
„Ik heb pijn, ik kan niet verder..."
„Geen comedie; opschieten. Thuis zal ik je wel helpen. Daar

zal ik je verbinden en dan zal ik je nog wat te eten geven ook, voor ik je aan den veldwachter aflever. Ik ben geen onmensch, zooals jij. Maar nu doorloopen en geen gekheid meer."
Het tweetal begaf zich op weg naar het jachthuis.
Maar alle vogels, niet alleen de wachters, maar allemaal, verkondigden de mare van dezen merkwaardigen tocht aan wie het maar hooren wilde.
De dieren hoorden het met verbazing, maar zonder te begrijpen hoe Hij zoo vijandig kon zijn tegen een anderen Hij.
Tusschen de struiken zagen de reeën elkander weer.
Al loopend was Boso begonnen te roepen: „Moeder! Moeder!"
„Daar roept een kind om zijn moeder," berichtte Faline.
Zij bleven staan en luisterden.
„Moeder! Moeder!" klonk het weer.
„Dat is Boso," juichte Rolla, „Boso! Mijn Boso! Ik ken zijn stem! Boso! Boso!"
Zij stormde hem tegemoet en toen zij elkaar bereikt hadden danste het zoontje dwaas van vreugde rond zijn moeder.
Ook de anderen snelden naderbij.
Het was een vroolijke begroeting.
„Lana, mijn lieve zusje."
„Boso, mijn kleine Boso."
Nu wilden zij weten wat er eigenlijk gebeurd was, hoe Boso in het nauw gekomen was, en hoe hij tenslotte weer losgeraakt was. Boso vertelde. Hij had heel weinig, bijna niets begrepen, van het groote kwaad, waaraan hij bijna ten offer gevallen was; nog minder dan niets begreep hij van zijn bevrijding. Maar hij wist hoe hij geleden had en dat vertelde hij. Rolla en Lana bestormden hem met vragen.
„. . . en was Hij bij je . . .?"
„. . . vertel toch wat meer over Hem!"
Faline en haar kinderen vroegen niets; zij luisterden zwijgend. Eindelijk bedacht Rolla: „Je moet heel aardig tegen hen zijn, zij waren zoo meelevend, alle drie. Het zijn echte vrienden, vooral Goeri. Zij heeft mij getroost, zij heeft Lana en mij getroost in onze angst en nood. En zij heeft gelijk gekregen."
Boso was aardig tegen iedereen, nog wel een beetje stug, want hij was nog niet vergeten hoe zij tot voor kort op gespannen voet leefden. Maar hij bedacht dat Goeri hem bijgestaan had toen hij met den strik worstelde.

Maar het zoetsappige gedoe verveelde Goeri al heel gauw en zij riep uit: „Nu moeten we gaan slapen! Ik ben moe!"
„En het is al heelemaal licht . . .," voegde Geno er bezorgd aan toe.
Behoedzaam gingen zij op weg naar hun slaapplaats.

De nachten werden koel.
In de boomtoppen begon het loover langzaam te verkleuren. Goudgeel werd het, en diepbruin, of koperkleurig.
Vele bladeren, die losraakten, dwarrelden een tijdje door de lucht, voor zij den grond bereikten.
„De bladeren gaan leven . . ." zei Geno?
„Integendeel; zij sterven . . .," verklaarde Faline.
Het groen aan struiken en boomen verminderde voortdurend, het bosch lichtte op in vele kleuren.
Dauw was er niet meer. Maar op het uur dat de reeën hun slaapplaatsen opzochten bedekte een dun laagje helder witte rijp alle weiden en vlakten.
De vogels hadden hun zingen gestaakt.
Zelfs de merels lieten nog maar heel zelden hun stemmen hooren.
De wielewaal was in geen velden en wegen te bekennen.
De koekoek was sedert lang verdwenen.
Geen ander geluid was te hooren dan het schateren van de eksters, het krassen der kraaien, het tsjilpen van de meeuwen en het gekrijsch van de Vlaamsche gaaien. Bijna verlegen weerklonk het trommelen van den specht, maar hij lachte geen enkelen keer.
's Ochtends klonk het wilde klokgeluid van de fazanten, die met veel geruisch van vleugels en veeren uit hun slaapboomen omlaag fladderden.
Maar gedurende den nacht trokken groote vogels, de halzen ver uitgestrekt, op matige hoogte weg. Zij zagen grijs als de wolken, die nu meestal den hemel bedekt hielden. Deze vogels vlogen in een eigenaardige formatie. Voorop ging de leider van den troep en de anderen vlogen steeds zoo, dat zij met elkaar de schaduw van twee gespreide pooten tegen den hemel natrokken.
En zoo was het altijd. Voortdurend vloog de eene vogel schuin achter zijn voorganger, altijd weer boden zij hetzelfde beeld.

Zij uitten kreten, wilde, zeldzaam opwindende kreten.
„Wie zijn dat, daar boven," wilde Geno weten.
„Zij zijn de voorboden van de kou en van den winter," antwoordde Faline.
„Kent u hen, Moeder?"
„Nee! Niemand kent hen, niemand weet iets anders van hen, dan dat zij voorboden zijn, meer niet. Zij leven streng op zichzelf en houden aan al hun gewoonten even vast als aan hun merkwaardige wijze van vliegen."
Faline kon ook niets van de wilde ganzen weten.
Zij had er geen idee van dat deze vogels het Noorden verlieten, zoodra daar de winterkoude een aanvang nam; dat zij dan warmere streken opzochten en dat zij de schuwsten zijn onder alle schuwe schepselen.
„Hun roep betoovert mij!" riep Goeri.
„Waarom?" vroeg Geno.
„Maar hoor dan toch," zei Goeri weer, „hoor dan toch hoe trots deze stemmen klinken! Hoe onbevreesd. Hoe uitdagend en hoe vervuld van het besef hunner vrijheid."
Geno luisterde en raakte eveneens opgewonden. „Ik wou dat ik vleugels had," bekende hij, „dan zou ik met hen mee vliegen."
„Ach ja," lachte Goeri. „Vleugels . . . die wil ik al zoo lang hebben! Maar nog nooit heb ik er zoo naar verlangd als nu, nu die vreemde vogels roepen."
Herhaaldelijk ontmoetten zij nu herten. Zelfs overdag slenterde het groote wild rond en eens wandelde een machtig hert op zijn gemak door de slaapplaats van de reeën.
De gekroonde kop dicht bij den grond, onderzocht hij deze vol ijver en lette absoluut niet op het verschrikte reeëngezin.
De angstkreten, die Faline onmogelijk kon onderdrukken, schenen het hert niet te storen.
Goeri wist steeds wanneer een hert naderde. Zij hoefde daartoe heelemaal niet op hun geur te letten; het slaan van de geweien tegen de boomen, dat eigenaardige, zachte en toch zoo doordringende klapgeluid kondigde de komst van de koninklijke reuzen aan.
Zij kon Moeder en Geno waarschuwen, zoodat deze konden zorgen op tijd uit de buurt te zijn, kon zelf eveneens een ontmoeting vermijden, of, al naar zij lust had, het er op wagen te blijven en de gevreesde te zien.

Ook vrouwelijk grootwild vertoonde zich nu veel vaker dan gewoonlijk, alleen of in troepen; maar nooit kon Faline nalaten haar langgerekt en schier eindeloos Bah-ooh door het bosch te laten rollen.
Eens, vroeg op een morgen, toen de schemering wit was van een dichten nevel, verscheen Bambi. Door den nevel leek hij nog grooter dan hij al was en bleef bovendien slechts onduidelijk zichtbaar.
Hij zei: „Kinderen, de tijd van de koningen is nu aangebroken. Faline, jij kent dezen tijd al. Maar je bent zelf zoo bang, dat je je wel niet al te veel om de kinderen zult bekommeren . . ."
Faline zei zacht: „Ik strijd tegen mijn angst, maar het is vergeefsch. Hij is sterker dan ik."
„Denk er aan, kinderen," vervolgde Bambi, „dat de koningen de gebieders zijn in het bosch. Andere tijden merk je daarvan niet veel, maar nu heerschen zij streng. Begrijpen jullie mij?"
„Ja Vader . . .," antwoordde Geno.
Goeri zweeg, doch haar oogen zeiden wat haar mond niet uitsprak.
„Blijft nu nog meer dan voorheen uit de buurt van de koningen," beval Bambi, „gaat hun bescheiden uit den weg. Want zij worden nu gauw boos en men weet nooit waartoe zij in hun woede in staat zijn. Doch als zij eenmaal in woede ontstoken zijn, kunnen zij zelfs gevaarlijker zijn dan Hij. Het is het best dat jullie vluchten, zoodra je hen ziet, of zelfs zoodra je hen ruikt."
„O, ik zal vluchten!" verzekerde Geno.
Goeri zei geen woord — zij glimlachte slechts.
„Zij hebben hun eigen gebied, de koningen," vervolgde Bambi, „daar razen zij rond, omgeven door de koninginnen. Dan zijn zij op z'n woest. Overigens is hun nabijheid reeds uiterst gevaarlijk als zij hun geweldige stemmen verheffen. Laat nieuwsgierigheid jullie niet er toe brengen naar zulk een plaats toe te gaan."
„Ik ben heelemaal niet nieuwsgierig," beweerde Geno.
Faline had aandachtig geluisterd. Bambi verdween.
Heel onverwacht lachte Goeri.
De nevel had Bambi opgenomen, had hem aan hun blikken onttrokken; zoo kwam het dat hij, die steeds zoo geheimzinnig wist te verdwijnen, dit keer nog geheimzinniger dan gewoonlijk heenging.
Er waren na dit gesprek nog maar een paar dagen verloopen,

nog maar enkele nachten waren voorbij, toen hier en daar korte, brommende geluiden waarneembaar werden.

„Mmeuh . . ." Anders niets. En dan weer van een andere plek: „Mmeuh . . .!" Dan was het weer voorbij.

„Dat zijn de koningen," zei Geno bevend, „zij brullen al . . ."

„Nou," vond Goeri opgewekt, „erg angstwekkend is dat niet . . ."

„Wacht maar, kind," zei Faline, „wacht maar tot zij werkelijk brullen . . . dan zul je er wel anders over denken."

En toen Goeri inderdaad voor het eerst den eigenlijken bronstroep hoorde, dàcht zij er anders over.

Het begon met een geweldig gesteun, dat opwelde, dat zich een baan brak uit de diepste diepte van een machtige borst. Toen brak dit machtige gesteun, zwol aan tot wilde kreten en verstierf in een paar uitgeputte, verlangende zuchten.

Faline en Geno sloegen op de vlucht en sprongen blindelings weg tusschen de struiken.

Goeri verstarde. Koude huiveringen voeren door al haar leden en haar hart bonsde en ging als razend te keer.

Toen snerpte uit een andere richting een tweede kreet door het bosch. Een bevelende, donderende stem, maar vol verlangen, dorstig.

Goeri was nog steeds gereed om te vluchten, maar tevens was zij geboeid.

Nu weerklonk, op iets grooteren afstand, een derde kreet. Een indrukwekkend dreunen, een diep basgeluid, dat in een iets hoogeren toon eindigde.

De zeldzame welluidendheid van deze ontzagwekkende stemmen trof de kleine Goeri, zij luisterde als een menschenkind, dat voor het eerst een sprookje hoort vertellen.

Zeldzame, nooit gevoelde vermoedens ontwaakten in haar. Zij was als bedwelmd en toch volkomen helder. Zij wist dat hetgeen hier gebeurde oneindig ver van haar eigen mogelijkheden verwijderd was, maar toch voelde zij zich hecht verbonden met alles wat zij hoorde.

Daar buiten, op de schemerige weide, schreed een koning. Zonder ophouden, met kleine tusschenpoozen, orgelde, dreunde en donderde hij.

Goeri kon zich niet bedwingen; zij moest hem zien. Aarzelend, angstig, stapte zij geluidloos naar den zoom van het struikgewas, dat haar aan het oog onttrok.

En daar zag zij hem.

Stap voor stap liep hij voort, de hals, met de dichte manen, hield hij gestrekt en zijn kop was iets geheven, zoodat de kroon langs zijn rug schuurde.

Die stem, die geweldige stem! De adem, die haar voortbracht, wolkte voor hem uit in de koude lucht, alsof zijn brullende gesteun daarin vorm gekregen had.

Faline riep: „Goeri! Goeri!"

„Ja, Moeder . . . ik kom!"

Zij sprong Moeder en Geno achterna.

„Goeri," berispte Faline haar, „ben je ongehoorzaam? Vergeet je de waarschuwingen van je vader?"

„Nee, zeker niet." Goeri trilde nog van opwinding, „zeker niet! Maar de koningen zijn . . .?" doch zij voleindde haar zin niet.

In het midden van een kleine open plek had een sterk hert vijf hertekoeien bijeengedreven, die hij met alle liefde van zijn ruwen aard bewaakte. Geweldig was zijn stem, nu eens vol begeerte, dan weer, wanneer hij verraad speurde, vol grimmige woede.

In de omringende struiken loerden twee, drie zwakke, jonge herten op een gelegenheid om den machtigen pascha de een of andere gemalin afhandig te maken.

De dames, vooral de koketten onder hen, lieten zich graag verleiden, of althans gedroegen zij zich zoo, omdat zij daardoor haar gebieder prikkelden.

Maar als het hert, dat meester was van het terrein, een dergelijk bedrog ontdekte, dan viel er niet met hem te spotten.

Hij sprong er op af, dreef de trouwelooze terug en sloeg haar met zijn gewei een paar keer over rug en flanken, zooals men iemand met het plat van een kling slaat. Om te straffen en in geen geval om een wonde toe te brengen.

Dan liet hij zijn strijdkreet schallen.

Daar zag hij tusschen het schaarsch geworden loover van de struiken den kop van een mededinger.

Onmiddellijk stormde hij er op af.

De kroon met de zestien takken diep omlaag, wierp hij zich als een stormwind en snuivend van woede in het struikgewas.

Bliksemsnel maakte de betrapte dat hij weg kwam.

Geweldig was het gekraak van versplinterend hout en het ruischen der bladeren, toen hij zich een weg dwars door de struiken baande en ontsnapte.

De heerscher achtervolgde hem niet; hij keerde terug en wederom weerklonk zijn strijdkreet.
Maar ook het hert, dat weggejaagd was, staakte zijn vlucht, luisterde even en sloop dan weer voorzichtig naderbij.
Goeri had naar dit ernstig spel geluisterd. Zij begreep maar vaag wat er precies gebeurde, doch het had haar volkomen in een ban. Niettemin lette zij voortdurend op haar veiligheid, den geringste der koningen ging zij angstig uit den weg en zij hield zich zoo goed zij kon verborgen.
Het viel haar moeilijk den scherpen geur, die van de koningen uitging, te verdragen. De aanblik van deze reuzen deed haar huiveren, maar opwinding en bewondering mengden zich met haar gevoel van vrees en afkeer en al deze gewaarwordingen tezamen betooverden haar.
Zoo bleef haar onbescheiden nieuwsgierigheid voor de koningen verborgen en zij was bijna nooit te vinden, hetgeen tengevolge had dat de bange Faline en de voortdurend bezorgde Geno geen rust konden vinden.
Nu zou Goeri het grootsche schouwspel van de strijdende koningen kunnen bijwonen.
Eensklaps verstilde het donderend gebrul van den heerscher, als was hij sprakeloos door de een of andere verrassing.
Een tweede koning betrad het bruiloftsveld. Hij deed dit ongevraagd en was dan ook onwelkom, maar zijn houding was als van een die alle rechten voor zich kan opeischen.
Hij bleek wat afmetingen betreft niet onder te doen voor den tegenwoordigen machthebber en zijn kroon glansde met evenveel wijduitstaande takken.
Enkele seconden stonden ze beiden bewegingloos tegenover elkaar, alsof zij elkanders krachten wilden meten.
Toorn deed hun oogen fonkelen.
De blikken van den indringer zeiden: „Weg, jij!"
Die van den ander riepen: „Waag het niet mij te storen!"
Met spanning sloegen de dames de ontmoeting gade. Op hun gezichten de vraag: „Aan wien zullen wij toebehooren?"
De indringer begon den strijd, door zich op zijn tegenstander te werpen. Doch deze wachtte hem op. Met gebogen kroon trachtte elk van hen den schouder of de flank van zijn vijand te doorsteken, doch beiden ontmoetten zij bij hun pogen slechts den gewapenden kop van den ander.

De voorhoofden sloegen tegen elkaar. De geweien strengelden met klirrend geluid ineen.
Een paar van de herten in het struikgewas rondom maakten van de gelegenheid gebruik om de dames tot zich te lokken en bij hen in 't gevlij te komen.
De beide strijdenden spanden hun uiterste krachten in om den rivaal te doen wijken. Hun pooten schenen in den bodem te wortelen, hun spieren spanden zich tot hun aderen zwollen. Hun gespalkte oogen waren bloeddoorloopen. Zij zagen niets dan elkanders gezicht, dicht bij, beangstigend dicht voor zich.
Zoo bleven zij enkele oogenblikken staan, kop tegen kop, al de kracht van hun lichaam in hun nekken verzameld. Luid hijgend welde de adem uit hun kelen.
Het leek bijna een vredig spel, hoewel zij methodisch en verbitterd streden.
De vreemde, die gekomen was om te eischen en te veroveren, werd ongeduldig en probeerde een schijnbeweging.
Hij sprong terug, in de meening dat de ander naar voren zou struikelen, wanneer de geweldige druk, die op zijn schedel werd uitgeoefend, opeens ophield.
Doch het hert, dat eenmaal meester was van het terrein, stond onwankelbaar als een steenen beeld, slechts maakte hij een korte, draaiende beweging en hield den aanvaller, die voor een zijstoot uithaalde, opnieuw zijn kop voor.
Wederom sloegen de voorhoofden tegen elkaar, nog luider hijgden zij, nog verbitterder werden hun pogingen.
Toen plantte het eerste hert zijn voorpooten diep in de aarde, zijn lichaam kromde zich, toen schoot opeens zijn kop naar voren en met een enorme houw sloeg zijn kroon tegen die van den ander.
Diens kroon was, toen de vijand weer terugweek, een beetje geknakt; de houw, die zijn gewei trof, deed zijn kop gonzen. Het schemerde hem nog voor de oogen toen reeds een nieuwe slag hem trof.
Deze kwam met zoo'n kracht aan, dat een groot stuk van de kroon van den indringer splinterend afbrak, op zijn neus stuitte en op den grond viel. Verward, verbluft en half versuft sloeg de overwonnene op de vlucht.
Hij rende weg als een bange haas, brak zich een baan door het struikgewas en was weg.

Dreigend volgde de overwinnaar hem enkele schreden, doch hij maakte geen ernst met de achtervolging.
Het was hem voldoende dat hij zijn bezit verdedigd had en den brutalen aanval had afgeslagen.
Majestueus opgericht liet hij de lucht weerklinken van zijn donderenden triomfkreet, trotsch, en omgeven door getrouwen zoowel als door trouweloozen.
Huiverend van bewondering keek Goeri toe; zij beefde van angst en toch had zij hem lief. Zij kon eenvoudig niet anders.
Wat hadden de haren, wat had zelfs haar vader haar verteld over de gevaarlijke boosaardigheid van de koningen?
Zij hield zich zorgvuldig verborgen en vluchtte zoodra zij vermoedde dat een der reuzen in de buurt was.
Doch er waren in dezen tijd overal koningen, overal bevonden zich koningen. Al paste zij nog zoo goed op, onverwacht kwam ze vaak toch een van de heerschers tegen.
Maar geen van hen lette op Goeri; geen van hen keurde haar ook maar een blik waardig. Niemand verzette een hoef om de wegloopende ree zelfs maar na te kijken.
Goeri werd vermeteler, haar nieuwsgierig gedweep maakte haar minder voorzichtig.
Zij kruiste den weg van den overwonnen koning.
Slecht gehumeurd kwam hij nader, met sleepende stappen. Zijn kop suisde.
Toen hij de kleine ree gewaar werd, vlamde zijn toorn weer op en zocht naar een uitweg.
Zijn gehavende kroon diep voorover stormde hij op Goeri af.
Doodelijk ontsteld sloeg deze op de vlucht, zij herinnerde zich de gewoonte der hazen en maakte al vluchtend de eene scherpe bocht na de andere. Zij meende stellig dat zij verloren was en nam zich het volgende oogenblik in haar mateloozen angst voor om in het vervolg aan de waarschuwingen van haar vader te denken en beter te luisteren naar hetgeen Moeder haar zei.
Het hert echter had al gauw den aanval opgegeven. Hij liep verder in de richting van de weide en begon onderweg grommend te brullen.
Van de plek, die hij verlaten had, klonk de uitdagende donder van zijn overwinnaar ten antwoord.
Daar begonnen opeens de wachters hun stemmen te verheffen: gevaar!

Luid schakerden de eksters. Heftig krijschten de Vlaamsche gaaien. Het eekhoorntje verhief eveneens zijn stem en turnde ijverig door de toppen.
Het hert met het geschonden gewei lette er niet op, hij scheen niet eens wat te hooren.
Hij ging verder in de richting van de weide, brulde verbitterd, nog maar één hartstochtelijke wensch in zich: gezellinnen te vinden, deze wellicht van een zwakkeren mededinger afhandig te maken.
Goeri stond stil.
Het alarm, dat de wachters maakten, wond haar op. Zij begreep dadelijk voor wie deze kreten bestemd waren, namelijk voor den vertoornden koning, wien zij zooeven ontvlucht was.
Zijn verlangend brullen, zijn voortgaan ondanks de waarschuwingen, maakte haar nog overmoediger, vervulde haar met een mengeling van angst en roekeloosheid.
Vergeten waren de waarschuwingen van Vader en Moeder, vergeten was de belofte, die zij tijdens haar vlucht had afgelegd.
Op veiligen afstand en ongezien door den brullenden koning sloop zij naar den rand van het kreupelhout, bleef echter binnen en spiedde de weide af.
De wachters riepen zoo hard zij konden in hun pogingen om het gebrul te overstemmen.
Het baatte niet.
Een ekster fladderde zelfs een eindje de weide op en ging daar op een lagen tak luid zitten schakeren.
Tevergeefs.
Nu verscheen ten overvloede aan den anderen kant van de weide een koningin; zij naderde langzaam, stampte even met een harer voorpooten ter zijde en gaf met een nasaal geluid uiting aan haar ongeduld.
Daar trad het hert te voorschijn, als een stormwind baande hij zich een weg naar het vrije veld, stond even stil en riep: Hier ben ik.
Dat oogenblik van stilstaan werd zijn ondergang. Luid knalde een schot.
Goeri zag hoe de koning door den schok, dien de kogel veroorzaakte, met vier pooten tegelijk opsprong, zag hoe hij daarbij den gekroonden kop licht boog en hoe een verwarde vraag zijn oogen verwijdde.

De getroffene deed nog een tweetal enorme sprongen, bewusteloos reeds en stervend.
Toen stortte hij neer en bewoog zich niet meer.
De dood had hem achterhaald, zonder dat hij wist wat er met hem gebeurde, zonder dat hij vermoedde dat hij uit het leven gerukt werd.
Diep onder den indruk door hetgeen gebeurd was liep Goeri ver het bosch in.
Zij ontmoette een koningin, die, zoodra zij Goeri gewaar werd, ontsteld wegijlde.
Toen stond Vader voor haar.
Berouwvol stamelde zij: „Vergeef me . . . toe, . . . vergeef me!"
„Je hebt geluk gehad, mijn kind," sprak Bambi, „ga nu . . . naar je moeder toe . . . Zij maakt zich erg bezorgd . . ."
Geheimzinnig als altijd verdween hij weer.
Geen verwijt was over zijn lippen gekomen, zijn waarschuwingen had hij niet herhaald.
Opgelucht, hoewel tevens beschaamd, zocht Goeri de oude vertrouwde slaapplaats op, waar Moeder en Geno haar wachtten.
Zij had genoeg van de koningen.

De rust keerde nu weer in het bosch — althans voorzoover er in de natuur van rust sprake kan zijn.
Rust en fluisteren.
De bladeren, die bij massa's zich losmaakten van boomen en struiken, fluisterden, terwijl zij neerdwarrelden.
Als een dichte laag bedekten zij den bodem. Levens, die ten einde waren. Vergankelijkheid.
Onder elken stap ritselden zij. Het dorre loof ritselde ook onder den kleinsten voet.
Het was nu onmogelijk sluipend te gaan, een overval was volkomen uitgesloten.
„Wij hebben voortreffelijke wachters . . . zij beschermen zoo goed maar kan," zei Geno voldaan.
„Dat is de dienst, dien de doode bladeren ons als hun laatste daad bewijzen," antwoordde Faline.
„Arme blaadjes . . ." Goeri werd ernstig: „Ik wou dat zij nog leefden. Ik wou maar dat zij nog allemaal op hun plaats zaten. Daar konden zij ons beter beschermen."

„Hoe zoo beter?" vroeg Geno weifelend.
„Zij hebben hun schaduwen geworpen," verklaarde Goeri, „zij hebben ons verborgen en aan het oog onttrokken; zij hebben den werkelijken wachters een onderdak geboden."
Maar Geno was het niet heelemaal met haar eens. „Nu zijn zij de werkelijke wachters . . . de anderen hebben we eigenlijk niet eens meer noodig, want . . ."
„Ik kan er niets aan doen," onderbrak Goeri hem, „maar voor mij heeft alleen wat leeft waarde. Alleen het levende, dat tot het bestaan bijdraagt."
Geno wist niet wat te antwoorden.
Reeds wezen de takken van de hoogste boomen naakt naar den grijzen hemel.
Op een morgen bleken de oude beuken, die midden op de open plek stonden, heelemaal kaal. Het was geen prettig gezicht. Rondom den voet van hun stam lag hun loover verspreid, alsof de boom gedurende den nacht zijn kleed had uitgetrokken en laten vallen.
Vochtige nevelslierten trokken door het bosch.
Toen begon het te regenen; dagen en nachten lang, zonder ophouden, ruischte en kletterde het water neer. De doode bladeren op den bodem ritselden niet langer, zij werden vuil-zwart, zacht als de aarde. De reeën werden kletsnat.
„Wel," vroeg Goeri, „geloof je nu dat levende bladeren een betere beschutting bieden dan de doode?"
Geno zweeg. Hij schudde zich uit en de druppels, die uit zijn vacht stoven, besproeiden zijn zusje.
„Dank je," lachte Goeri.
Op de wei, op de open plekken, klaagde Geno: „Alles smaakt zuur, alles smaak bitter."
„Wees tevreden, mijn kind," troostte Faline, „wij hebben nog overvloed."
„Noem die rommel maar overvloed, Moeder. Het is niet meer te eten."
„Toch is het overvloed, mijn zoon! Je zult er later nog wel eens aan denken."
Goeri verloor haar goede humeur niet: „Eten is niet zoo belangrijk, broertje, en of het lekker smaakt doet er heelemaal niet toe. Nu komt het er op aan vol te houden. Hoor je, volhouden! Daar gaat het om."

„Zoo is het," bevestigde Moeder, „volhouden. Wij zijn nog pas aan het begin."
Nu voegde zich bij den regen de storm.
Weldra hield de regen nu op, maar de storm striemde het bosch met zijn kouden, wilden adem.
De laatste blaadjes warrelden rond alsof zij haast hadden. Alsof zij elkaar achterna zaten.
„Ik heb het koud," klaagde Geno telkens weer.
„Laat je niet kennen voor zoo'n beetje wind," bemoedigde Goeri hem. „Zoo worden wij tenminste weer droog."
„Het zal lang duren voor je het weer warm krijgt, Geno," zei Faline.
„Maak hem niet noodeloos bang, Moeder," vergoelijkte Goeri. „Hij moet er nog aan wennen."
„Wennen . . ." Geno deed erg moedeloos. „Aan zoo iets wen je niet."
„Als je op voorhand al den moed laat zakken, liefste broer, wordt alles eenvoudig onverdraaglijk. Een beetje goede wil . . . een beetje vastberadenheid . . . een beetje hoop — en zelfs het ergste vind je niet half zoo naar als het is. Het zal je vertrouwen in jezelf geven, je krijgt er geduld door en voor je er aan denkt en tevergeefs jammert ben je aan alles gewend."
„Kinderen," zei Faline nu om Geno wat te bemoedigen, „vergeet niet . . . dat jullie ook nog je winterkleed hebt."
Nu pas zag Geno aan Moeder en zusje, dat zij niet langer hun licht roode rokjes droegen, maar een dikken, vaalgrijzen pels, waarmee zij op de naakte aarde geleken. Hij had tot nu toe heelemaal niet op deze verandering gelet.
Hij keek om en betastte zijn flank, voelde de dichte haren, zag hun grondkleur — en het werd hem lichter te moede.
„Maar toch heb ik het koud," hield hij eigenwijs vol, maar de toon waarop hij dit zei was niet langer zo klaaglijk.
De zon kwam weer te voorschijn. Zij brandde niet meer, doch de reeën kregen nu weer vlug een droge vacht en werden weer wat warmer.
De hemel, die nu weer van wolken ontdaan was, vertoonde niet langer het zomersche blauw, maar straalde flauwer en bleeker.
Al begon het voedsel ook schaarscher te worden, het leven was tevens weer gemakkelijker.
Allen waren verheugd over het prettige, zonnige weer.

„Nu," sprak de hooge eik tegen het schrale boompje, dat den heelen zomer in zijn schaduw stond, „nu heb je niet langer reden tot klagen, beste vriend . . ."

„Ik ben je vriend niet," antwoordde de schrale.

„Ik kan nog steeds maar niet begrijpen waarom je kwaad op me bent."

„Kwaad . . . ja, dat is het juiste woord . . ."

„Verklaar je dan toch eens nader . . ."

„Waarom zou ik? Je kent mijn leed en je lacht me er alleen maar om uit."

„Maar nu heb je toch zon . . . nu heb je toch licht en lucht. Alles waar je steeds zoo naar verlangt . . ."

De schrale kreunde: „Ik zeg je toch dat je me uitlacht."

„Dat is geen praat," hield de hooge eik hem voor. „Ik heb al mijn bladeren afgeworpen, alleen om jou je zin te geven . . ."

„Alleen terwille van mij? Houd me niet voor den gek! Je hebt hen moeten loslaten, je bladeren. Je moest! Iedere boom is nu zijn bladeren kwijt. Iedere boom! Vrijwillig, uit consideratie met mij zou je het nooit doen, egoïst."

„Ben jij dan vrij van zelfzucht, die je mij verwijt?"

„O, maar dat is een heel verschil!" wierp de schrale tegen, „ik ga ten onder in jouw schaduw."

„Nu heb je toch zon, herhaal ik! Nu heb je de kans!"

„Nu . . . nu . . . Zeg niet zulke domme dingen! . . . Nu . . .! Wat heb ik aan dit zwakke zonnetje? Kan zij mij vrucht geven? Geeft deze zon kracht? Kan zij mij helpen om even sterk en groot te worden als jij?"

„Dat is mijn schuld niet."

De schrale viel heftig uit: „Wiens schuld is het dan? Van wien? Alleen van jou! Van jou alleen: zwijg en laat mij ook eens mijn meening zeggen! Onder den grond ontstelen je wortels mij mijn voedingssappen en je hooge kroon ontneemt mij het licht, belemmert mijn groei. Overal teer je op mij! Onderdruk je me! Zonder erbarmen! Schaamteloos."

„Toen ik nog was zooals jij," antwoordde de hooge eik, „was ik tevreden met de plaats waar ik mij bevond . . . ik maakte mij nergens kwaad om . . . ik volgde de wet van de natuur."

„Een onrechtvaardige, afschuwelijke wet!" riep de schrale uit, „ik geloof niet aan zoo'n wet."

„Geloof je er niet aan? Nu, verander haar dan als je kunt." De

hooge eik wiegde langzaam en in trotsche rust heen en weer.

„Nee, ik zal die wet niet veranderen, ik niet," antwoordde de ander, „maar eens zal blijken dat jouw wetten heelemaal niet bestaan. Eens zullen alle boomen in het bosch evenveel zon en evenveel frissche lucht genieten."

„Ik ben nieuwsgierig."

„Dan ben jij al lang dood en verdwenen. Denk maar aan dien opschepper van een peppel. Wat een dwaasheden verkondigde die niet!"

„Dat waren geen dwaasheden . . .," ontkende de eik.

„Vlak daarop heeft de bliksem hem gedood," smaalde de schrale.

„Een toeval, dat heelemaal niets bewijst. Behalve dan dat wij grooten ook groote zorgen hebben en veel moeten lijden. Hoe vaak reeds zijn mij sterke takken van het lijf gerukt. Hoe vaak sta ik angsten uit om den bliksem!" De hooge eik sloeg nu een zachteren toon aan: „. . . wij moeten den vrede bewaren, nu het eenmaal zoo beschikt is dat wij dicht bij elkaar moeten leven. Wij zijn immers allen broeders! Vergeet dat niet!"

„Fraai gezegd, mijn broeder," spotte de arme boom, „misschien zou ik er precies eender over denken als ik zoo groot en machtig was als jij. In mij zijn alle voorwaarden aanwezig om je gelijke te worden! In mij leven het streven, de eerzucht, de drang en de gave om mij schitterend te ontplooien. Maar jij onderdrukt me, ja, je verstikt me, jij, met je broederschap!"

„Ik geef je geen antwoord meer," zei de hooge eik.

Een tijd lang was het stil.

„Luister eens naar mij," liet nu een hazelaartje, dat dicht bij den stam van den schrale stond te verkwijnen, zich hooren. Zij stak hulpeloos een paar dunne takjes omhoog.

„Wien bedoel je eigenlijk?" vroeg de schrale.

„Jou!" antwoordde de struik, „en niemand anders! Jij onderdrukt mij. Jij bent veel erger dan je groote broer, dien je zoo beschuldigt. Je zuigt mij uit. Jij vergalt mijn leven."

„Wat heb ik daarmee te maken?" snauwde de schrale, „dreumes, ellendig wurm!"

„Dat ben je zelf!" antwoordde de kleine struik, „je bent zelf een ellendeling!"

„Ongeloofelijk wat een brutaliteit!" De schrale was verontwaardigd: „Waar haal je eigenlijk den moed vandaan om tegen mij te spreken?"

„Heb je dan niet zelf met den hoogen eik gepraat? Die gaf je behoorlijk antwoord. Hij heeft je edelmoedig behandeld. Dus wees jij nu ook eens . . ."

„Dat is heel wat anders!" viel de schrale het struikje in de rede, „jij telt niet mee."

„En wiens schuld is het dat ik niet meetel? Toch zeker alleen van jou! Jij zegt dat je onderdrukt wordt! Misschien heb je er gelijk in. Maar met mij is het niet anders — ik word nog sterker onderdrukt! Wij moeten eensgezind blijven, wij benadeelden."

„Eensgezind? Ik met jou? Dan zou ik wel gek zijn!"

Zonder zich van de wijs te laten brengen vervolgde de hazelstruik: „Er is niets geks aan als je wat meegevoel zou toonen met mijn moeilijkheden."

„Jouw moeilijkheden!" hoonde de schrale, „uit jou zal nooit een boom groeien, armoedzaaier."

„Een boom in geen geval! Dat wil ik ook niet zijn. Maar ik zou het tot een prachtigen struik kunnen brengen. Groot en dicht. Kijk maar eens naar de anderen, die het beter getroffen hebben. Geen noot wordt aan mijn takken rijp, alleen omdat mij de zonneschijn ontbreekt, dien jij me niet gunt."

„Nu heb je zon genoeg. Ik houd haar niet langer voor je tegen; al mijn bladeren heb ik afgeworpen. Groei nu maar zoo hard je kunt. Zon, licht en lucht kunnen je onbelemmerd bereiken."

„Dat smoesje ken ik," zuchtte het struikje, „dat is de gewone spot van hen, die het een beetje verder hebben gebracht dan ik."

„Houd nu eens eindelijk je mond," riep de schrale. „Schik je in je lot. Het is een natuurwet!"

„Zooeven heb je het bestaan van zulk een wet ontkend, heb je haar onrechtvaardig genoemd en afschuwelijk."

„Het schijnt toch dat zij rechtvaardig is, althans tegenover jou."

„Schik jij je dan in je lot?" vroeg de hazelaar.

„Dat is mijn zaak! Stil nu!" beval de schrale.

„Ik moet altijd maar mijn mond houden . . ."

„Je geklets is vergeefsch," kwam het antwoord, „waartoe praat je eigenlijk? Ik veracht je."

„De sterkere veracht altijd de zwakkeren," mopperde het struikje. „Zoo kan, zoo zàl het nooit beter worden."

Toen zei het niets meer.

„Op den bodem lispelde het mos: „Ik ben tevreden. Ik verlang niet veel. Zelfs op harden steen kan ik gedijen. Iedereen loopt

over me heen, maar dat doet me niets. Als zij in nood zitten, snoepen zij van mij. Het is hun gegund. Ik laat mij mijn kort bestaan niet vergallen. Ik verheug mij er over en ben tevreden."

— Niemand lette op dit gelispel.

Ondanks de zon werd het kouder.

Het begon eenigszins te waaien, niet erg, maar de wind was niettemin snijdend.

's Nachts hadden Geno en Goeri het vreeselijk koud.

Geno jammerde; Goeri lachte.

„Het is eigenlijk een spannende afwisseling," vond zij.

Faline was het weer met Geno eens.

En deze had nog andere bondgenooten. Dat waren Boso en Lana, die eveneens erg op de kou mopperden.

Boso tierde zelfs: „Het is gemeen! Zoo iets mag je iemand niet aandoen!"

Lana huilde zoowaar: „Verschrikkelijk, zoo koud als ik het heb. Wie weet of ik het wel kan uithouden . . ."

Goeri stelde voor om eens flink te rennen, dan zouden ze wel warm worden.

Zij stoof weg, de weide op, raasde door het struikgewas, kwam weer te voorschijn en spoorde de anderen aan: „Blijf toch in beweging!"

Zij hield niet op.

Maar de anderen stonden na enkele sprongen weer stil.

„Jullie hebt gelijk, hoor kinderen," prees Rolla hen, „je zou je een ziekte op den hals halen."

Rolla was kalm. Zij monterde met haar woorden niet alleen Lana en Boso maar ook Faline op.

„Hoe vaak hebben wij dezen moeilijken tijd al doorgemaakt," sprak zij, „en iederen keer is alles goed afgeloopen. Laten we dus maar flink blijven."

„Het gaat me slechts om de kinderen," zei Faline.

„Ach, de kinderen!" Rolla schudde den kop. „Zijn wij niet eveneens kinderen geweest? Onze kinderen zullen het evengoed overleven als wij."

„Maar als de groote schrik komt . . ."

„Wie weet eigenlijk òf die wel komt, Faline."

„De groote schrik is tot nu toe nog ieder jaar gekomen. De eene

keer wat vroeger, den anderen wat later, maar komen doet hij."
„Nu, laten we maar op ons geluk vertrouwen."
„En dat zeg jij, Rolla?"
„Het is waar," antwoordde Rolla luchtig, „je herinnert mij er aan dat ik mijn gemaal verloren heb. Maar dat was niet tijdens den grooten schrik. En tenslotte kun je niet over de dooden blijven treuren — dat zou niet eerlijk zijn tegenover mijn tweeden man . . ."
„Ja . . . neem me niet kwalijk . . .," zei Faline.
De wind, die in kracht was toegenomen, had diepgrijze wolken aangedreven. Somber hingen zij boven het bosch.
Er was nu geen zuchtje meer te bespeuren.
Op een morgen, bij de allereerste schemering, begon het te sneeuwen.
Eerst vielen er een paar vlokken, toen begon de sneeuwjacht.
Speelsch liep Goeri de vlokken na. Zij bleef vroolijk.
„Brrr!" riep zij, „brrr, wat zijn die koud! En wat leuk, zij smelten in je mond!"
Nog een paar liep zij er na. Het was een gezellig tijdverdrijf.
Maar al gauw begonnen de vlokken zoo snel te vallen en zoo dicht, dat Goeri haar spel staakte.
Dagen en nachten duurde de sneeuwjacht. De sneeuw lag tenslotte bijna een meter dik. Toen begon het echt te vriezen.
Iedere stap beteekende voor de reeën inspanning. Zij moesten hun pooten hooger opheffen dan anders en het kostte moeite hen uit de witte massa te voorschijn te trekken.
Maar de kinderen zonken bijna heelemaal er in weg. Geno vond het verschrikkelijk, maar Goeri vatte ook dit van den vroolijken kant op.
Wanneer zij dicht tegen elkaar in de sneeuw lagen, hadden zij het warmer dan sinds lang het geval was geweest.
Nu begonnen de zorgen om het eten.
Faline schraapte den bodem bloot op plaatsen waar maar een dunne laag sneeuw lag, en zij waren alle drie blij als zij iets eetbaars vonden. Al was het nog zoo koud en al smaakte het nog zoo bitter of zuur, daar trokken zij zich nu niets van aan.
Vaak waren zij gedwongen een heelen dag honger te lijden.
De jager had hier en daar ruiven neergezet, vol geurig klaverhooi, en hij had kastanjes neergelegd.
Maar slechts een enkelen keer waagden de reeën zich daarbij,

want de koningen en de koninginnen verdrongen elkander op de voederplaatsen.
Zelfs Goeri durfde het niet aan er heen te gaan.
Maar zij wist weldra wanneer de plaatsen vrij waren. Dat was gewoonlijk wanneer het heelemaal licht was en als het groote wild lag te slapen of rondliep en de schors van de boomen scheurde.
Dan genoten Faline en haar kinderen een vluggen maaltijd.
Alleen de fazanten hadden er rust. Onder schuine afdakken waren groote hoeveelheden gerst gestrooid.
Nu werd Hij niet langer zoozeer gevreesd.
Weliswaar vluchtten zij nog steeds allemaal voor Hem, wanneer Hij in het bosch kwam, maar zij hadden toch al vlug begrepen dat Hij hen van voedsel voorzag en hen op die manier door den grootsten nood heen hielp.
Op een keer suisde het eekhoorntje uit zijn grooten woonboom naar beneden, schoot langs den volgenden boom weer omhoog en piepte in het voorbijgaan: „Je bent je leven niet zeker."
Voor Geno en Goeri goed begrepen hadden wat er aan de hand was, flitste er een wezen langs, dat zij nog nooit gezien hadden.
Het leek een beetje kleiner dan de vos, was grijs met donkere strepen, als een tijger, en scheen bijzonder wild, want in zijn groene oogen fonkelde moordlust.
Faline en Geno waren star van ontzetting en zelfs Goeri schrok van de wilde kat. Deze maakte zich gereed om in den boom te klauteren, waar het eekhoorntje zijn toevlucht genomen had.
Maar het eekhoorntje liet zich van een flinken kant zien. Het volvoerde ware meestersprongen vanaf de dunste takken, van top naar top en liet zich niet te pakken nemen.
De kat bleef tusschen de takken zitten.
Een heele tijd zat zij daar, gehurkt, alsof zij over iets moest nadenken.
Het eekhoorntje zat weer in zijn nest, keek angstig rond en hield onafgebroken dezen nieuwen, vreemden vijand in het oog, die nog meedogenloozer en brutaler aanviel dan de marter en de vos.
Opeens was de kat weg.
„'t Is een schandaal!" riep het eekhoorntje, „een schandaal, die roover valt mij van achteren aan. Als ik mij niet op tijd uit de voeten had gemaakt, zou hij me gegrepen hebben. Ik beef er

van. Ik zeg maar dat je in den winter je leven nog minder zeker bent dan anders."

„Vindt u?" vroeg Goeri weifelend.

Geno vroeg: „Weet u wie dat is?"

„Ik heb er geen flauw idee van," antwoordde het eekhoorntje en om de waarheid van zijn woorden te bevestigen, legde het bezwerend zijn voorpootjes op zijn borst, „ik zie hem vandaag voor den eersten keer. Kent u hem?"

„Nee," verklaarde Goeri „wij weten niet waar dat heerschap vandaan komt. Absoluut niet. Ik vermoed echter, dat wij het er wel over eens zijn dat hij afschuwelijk is."

„Ik weet niet eens goed hoe hij er uitziet. Maar afschuwelijk is hij in elk geval."

„Denkt u . . .," begon Geno bang, „denkt u dat hij ons ook . . ."

„Als u alleen bent, is het niet onmogelijk," meende het eekhoorntje.

„Van nu af zullen de kinderen nooit alleen zijn," verklaarde Faline.

„Ik hoop maar dat hij niet terug komt . . .," zei Goeri.

„Als je maar steeds op je hoede blijft," herinnerde Moeder haar.

„Natuurlijk," gaf Goeri toe, „maar daarom mag ik het toch wel hopen."

De dag en de nacht gingen verder rustig voorbij.

Toen, bij het aanbreken van den dag, rukte de doodskreet van een vogel de reeën uit den slaap.

Kort, rochelend en doordrongen van pijn, was deze kreet, die echter snel wegstierf, alsof hij gesmoord was.

Heftig klapperen van vleugels, dan stilte.

Het eekhoorntje was niet in staat zijn nieuwsgierigheid te bedwingen en sprong langs de takken weg.

Geno stak zijn afkeuring niet onder stoelen of banken: „Hoe kan iemand zoo moedwillig zijn ongeluk tegemoet loopen?"

Goeri verontschuldigde het: „Als hij nu toch zien wil wat er gebeurd is . . . het liefst zou ik ook . . ."

„Ja, durf eens," zei Faline, „dat kleine ding hoeft niet vreemd op te kijken als het wordt overvallen."

„Dat kleine ding," verdedigde Goeri het eekhoorntje, „is behendiger dan welke roover ook."

Het drietal wachtte.

Weldra kwam het eekhoorntje terug. Het kwam heelemaal naar

beneden en ging overeind zitten. Ademloos van opwinding begon het: „Vreeselijk, zooals die vreemde roover te keer gaat . . . Vreeselijk! Hij heeft een fazant gedood, een mooien, vriendelijken fazant! Op de plaats waar zij altijd bij elkaar komen om te eten, waar Hij voedsel voor hen strooit onder een afdak en waar zij zich veilig wanen, op die plaats heeft de vreemde de fazant gewurgd, hem de keel doorgebeten."

„En verder . . .?" wilde Geno weten.

„Verder . . .? Alles ligt vol bloed en veren."

„Verder?" Geno had er nog lang niet genoeg van.

„De moordenaar heeft den fazant de stukken van het lichaam gescheurd; hij wroet in zijn ingewanden . . . en hij kraakt zijn botten of het zoo maar niets is . . . oh! Het is verschrikkelijk zooals hij dien ongelukkigen fazant toetakelt."

„En heb je dat allemaal gezien?" vroeg Goeri ontzet.

„Alles! Alles!" antwoordde het eekhoorntje argeloos, „ik heb precies gezien wat er allemaal gebeurde. In zijn vraatzucht bekommerde de vreemde zich om niets en niemand. Ik had gerust tegenover hem kunnen gaan zitten."

„Nou, kom!" deed nu Faline zich hooren.

„Maar ik heb het natuurlijk niet gedaan! Ik kijk wel uit! Nog nooit heb ik zoo'n woedenden moordenaar gezien."

Den nacht daarop overrompelde de verwilderde kat een haas.

De reeën hoorden zijn geklaag en daarop zijn doodskreet.

„Ik hoop maar dat niet ònze vriend haas het slachtoffer is," zei Faline.

Daar kwam vriend haas aangehuppeld. Zijn lepels hingen slap neer. Hij maakte een vertwijfelden indruk.

„Mijn broer!" jammerde hij, „mijn lieve groote broer . . . voor mijn oogen is hij vermoord."

„Waarom is hij dan niet gevlucht?" vroeg Geno buiten zichzelf.

„Gevlucht?" vroeg de haas verbijsterd. „Kunt u dan vluchten, met deze sneeuw? Nee immers! En wij nog veel minder — je heele lichaam zinkt er in weg."

Nu Geno de onmogelijkheid van een vlucht inzag, maakte hij zich vreeselijk bang.

„Mijn arme broer," vervolgde de haas, „hij is niet van zijn plaats weggekomen en was meteen dood. Ik zelf was een oogenblik als verlamd, niet in staat mij te bewegen, zoo moest ik aanzien hoe hij stierf."

Hij huiverde.

„O, die vreeselijke tanden. Dat zachte kraken toen zijn nek brak. Al dat rondspettende bloed. Nooit, nooit zal ik het vergeten."

„Bent u niet blij dat u gespaard gebleven bent," vroeg Geno, zonder te beseffen dat uit deze vraag zijn zelfzucht bleek.

Vriend haas wierp hem een minachtenden blik toe.

„Dan zou ik het ook wel te boven gekomen zijn. Wat is dit voor een leven? Voortdurend word je van alle kanten bedreigd, voortdurend moet je op een vreeselijk einde voorbereid zijn. Men wordt het moe. Nu merk ik dat ik al mijn vijanden nog niet eens ken. Den moordenaar van mijn broer had ik nog nooit eerder gezien. Hij is niet grooter dan ik. Maar je kunt niet gelooven hoe hij te keer kan gaan."

Het was vanzelfsprekend dat de kat een vreemd schepsel was voor de bewoners van het bosch. Zij verlieten dit nooit en katten van hun kant vertoonden zich nimmer in het jachtgebied, omdat zij daarin door den jager niet geduld werden, hetgeen zij overigens heel goed wisten. De kater, die nu zoo'n schrik verspreidde, vormde een zeldzame uitzondering. Hij kwam uit het dorp, waar hij honger leed, en leerde de volle vrijheid, het genot van de jacht kennen; zijn oorspronkelijke roofdierenaard ondervond geen belemmering meer en nu ging hij heviger te keer, nu werd hij moediger dan vos, marter, bunzing of wezel.

Een tijdje later sloop Goeri naar de plaats, waar de haas gestorven was. Behoedzaam naar alle kanten de lucht opsnuivend, naderde zij de plaats des onheils.

Zij vond een groote bloedvlek, al weer half bevroren, vond uitgerukte plukken wol, stukken vacht, en zij zag de afgebeten en afgeknaagde pooten verspreid liggen. Vol medelijden keek zij naar den kop van den vermoorde, wiens van pijn vertrokken gezicht de verschrikking van zijn laatste oogenblikken scheen te weerspiegelen.

Haar afschuw dreef haar van de plek weg.

Zij zocht moeder en Geno weer op en zweeg over wat zij gezien had.

Het eekhoorntje, dat later op den morgen de plaats des onheils had opgezocht, ontsloeg door zijn beschrijving Goeri van den plicht te vertellen. Buiten adem luisterden de reeën er naar.

Den volgenden ochtend klonk wederom een kreet, en weer klonk het geluid van machteloos klappende vleugels.

Het eekhoorntje vloog er ook nu weer op af, keerde kort daarna terug en vertelde dat de vreemde weer een fazant had buitgemaakt.

De fazanten meden de voederplaatsen. Doch dat hielp hen weinig.

De kater had zich nu op fazanten en hazen ingesteld.

Hij overrompelde de hazen in hun leger in de sneeuw, iederen dag weer.

De fazanten haalde hij uit hun slaapboomen, waar hij hen wurgde eer zij een kik konden geven.

De ontzetting in het bosch nam voortdurend toe.

Daar vierde een monster zijn moordlust bot, bloeddorstiger, schandelijk openlijker en veel vaker dan ooit iemand had meegemaakt.

„Is er dan niemand die kan helpen?" klaagde het eekhoorntje.

„Is er geen hulp?" vroegen de reeën, jammerden de fazanten, schakerden de eksters, krijschte de Vlaamsche gaai.

„De vos is dood," zeiden zij onder elkaar, „de marter is door de donderhand geveld, een heeleboel bunzings zijn gevangen en onschadelijk gemaakt. Waarom blijven we hulpeloos voor dezen verschrikkelijkste aller verschrikkelijken?"

Zij zeiden: „De havik en de kiekendief haalt hij uit de lucht . . . waarschijnlijk is deze moordenaar machtiger dan Hij."

In den toestand, waarin zij zich nu bevonden, dachten zij allen aan Hem, was Hij hun eenige hoop.

Maar nu begonnen ze het op te geven.

„Er is niemand die ons kan helpen . . .," besloten zij treurig.

Doch zij vergisten zich. Er wàs hulp. Zij was in aantocht.

De jager had op de voederplaatsen de resten der slachtoffers gevonden, en hier en daar in de sneeuw had hij overblijfselen aangetroffen van gedoode hazen. En de sneeuw, die hij zijn witte speurhond noemde, toonde hem de sporen van den verwilderden kater.

Hij ging snel naar huis en keerde even later in gezelschap van Hector terug.

Bij de voederplaatsen en de met bloed bespatte hazenlegers zette hij Hector aan.

„Zoek! Zoek!"

Hector besnuffelde de kattesporen en begon toen ijverig te zoeken. Voortdurend opgewondener volgde hij den weg, dien

de kat gevolgd was, den jager voorttrekkend aan den riem, waarmee deze hem vasthield.

Zij waren onvermoeibaar, jager en hond, enkele uren achtereen.

De kater voelde dat hij achtervolgd werd.

Listig liep hij in tegengestelde richting langs zijn eigen spoor, klom nu eens in dezen boom, dan weer in een anderen en meende op deze manier zijn belagers volkomen op een dwaalspoor te kunnen brengen.

Nog hadden de jager en Hector hem niet gezien — en ook de kater had hen nog niet ontdekt.

De geuren, die de wind hem toewaaide, hadden hem verteld dat men achter hem aanzat.

Schuw geworden en bevreesd, liet hij nu elken aanval achterwege, zijn rooflust verging hem.

Hij vluchtte en vluchtte.

Tenslotte vluchtte hij niet langer, doch beklom een hoogen boom en verborg zich daar tusschen de warreling van kale takken. Zoo meende hij, zou het gevaar wel wijken.

Opeens begon Hector gejaagd te blaffen, piepend van opwinding. Hij wist nu waar de kater zat.

Onmiddellijk liet de jager den riem los en de hond rende pijlsnel door de sneeuw, raasde woedend voorbij de boomen en struiken naar den juisten boom.

Daar zette hij zijn voorpooten hoog tegen de schors, sprong er in zijn ijver tegen op en blafte uit alle macht.

De jager hoorde aan Hectors stem dat deze zijn prooi ontdekt had en sloop behoedzaam naderbij. Hij maakte een wijden boog rondom den boom, waarin de kater zijn toevlucht gezocht had, opdat deze hem niet zou zien.

Intusschen hield de hond de aandacht van den kater gevangen, zoodat deze zich uitsluitend met hem bezighield. Hector blafte zonder ophouden.

In oprechte woede keerde hij zich tegen den onbereikbare.

„Lafaard. Hardvochtige schurk. Als je lef hebt kom je naar beneden! Vecht nu eens met mij. Je moest je schamen om alleen hazen en fazanten aan te vallen."

De kater blies boosaardig: „Spring jij maar van woede omdat je me niet te grazen kunt nemen. Spring maar tot je tong op den grond hangt. Het is toch vergeefsch."

Hector werd nog woedender. „Ik geef het niet op. Ik word het

niet moe en ik ga niet weg. Je zult naar beneden moeten komen of daar boven verhongeren, gemeene hazenmoordenaar."

De kater siste vol haat: „Verlang er vooral naar dat ik kom, ellendige slaaf. Miserabele aanbrenger. Ik krabbel je je oogen uit, dat je blind wordt en alleen nog maar kunt jammeren. Je zult me nog wel leeren kennen."

Zij waren allebei heelemaal verdiept in hun schelddduel en bemerkten dan ook niet dat de jager naderbij sloop. In het eerst had Hector hem wel verwacht, doch zijn wilde woede had hem meegesleept, de uitdagende en giftige antwoorden, die hij telkens weer kreeg, hadden hem buiten bezinning gebracht en waren oorzaak dat hij den jager vergeten had.

Nu was de jager dicht bij en hij zag den kater.

Hij legde zijn geweer aan en trok af.

Krakend viel het schot.

Getroffen kromp de kater ineen, tuimelde van de plaats, waar hij zich bevond, klauwde zich in zijn val aan een tak vast en bleef daar zitten. Zacht en klaaglijk miauwde hij.

Het schot hagel had hem zwaar gewond, doch voor een deel was de hagel in het hout van de beschermende takken geslagen.

Nu was de kat niet meer tot den strijd in staat, doch zijn taai leven was niet zoo gemakkelijk uit te dooven.

Hij wist nu dat zijn leven er mee gemoeid zou zijn.

Maar tot het laatste toe bleef hij dapper; vol vijandschap blies hij tegen den jager.

Toen het tweede schot knalde stortte de kat omlaag, maakte onderweg nog een slag over den kop en plofte in de sneeuw.

Hector greep het stervende dier bij den nek, schudde het den laatsten adem uit den bloedenden muil en wierp het toen achteloos weg, zonder zich er nog om te bekommeren.

Enkele weken verliepen.

Er heerschte rust in het bosch.

Die betrekkelijke rust, waarin zich toch zoo menige tragedie afspeelde.

De uil ving muizen of een slapenden vogel.

De havik overrompelde een zwakken haas.

Ook was er weer een vos aan het werk. 's Nachts hoorde men

zijn blaffen. Zoo nu en dan overmeesterde hij een fazant. Allemaal wisten ze het al: er is een vos.
Doch dat waren maar terloopsche gebeurtenissen, waaraan ieder gewoon was. Slechts voor de toevallige offers waren het gruwelijke bijzonderheden.
Korten tijd brachten zij wat opschudding teweeg, doch oproer veroorzaakten zij niet.
Zoo moest het zijn, want zoo was het altijd geweest.
Gelijk voorheen gingen de fazanten naar de voederplaatsen.
Gelijk voorheen liepen de reeën rond en krabden zij de sneeuw weg, op zoek naar iets eetbaars.
Wanneer zij wisten dat het groot wild niet in de buurt was van de hooiruiven en de kastanjes, dan snelden zij naar al dat heerlijks toe en aten haastig zooveel zij maar konden.
Zacht weer was oorzaak dat de sneeuw tot op een dun laagje na wegsmolt.
Maar de invallende vorst veranderde het smeltwater in ijs.
Het versplinterde als je er op liep en sneed in de teere reeënvoeten, zoodat enkelen van hen met bloedende pooten rondliepen.
Geno begon verschrikkelijk te jammeren.
Goeri lekte zwijgend haar kleine wonden, die weldra heelden.
Het was nu zonnig, prettig weer.
Op een ochtend verscheen Bambi.
Ook deze dag beloofde mooi te worden.
De wolkenlooze hemel, die eerst grijs was van den nacht, verbleekte zoetjesaan en werd wazig groen.
„Vandaag wordt er niet geslapen," zei Bambi.
Hij droeg nog steeds de trotsche kroon, terwijl vele andere reebokken de hunne al verloren hadden.
Zooals steeds zag hij er indrukwekkend uit, als steeds stond hij geheimzinnig onverwacht voor hen, ieder die hem zag betooverend door zijn aanblik.
„Niet slapen?" waagde Geno het schuchter te klagen. Voor Geno was slapen thans een hartstocht.
„Fijn," glimlachte Goeri, „ik ben liever wakker."
Faline fluisterde: „Komt vandaag de groote schrik?"
Bambi knikte: „Hij komt!"
Hoewel de ouders zacht spraken, hadden de kinderen hen toch verstaan. Onmiddellijk was Geno's slaperigheid verdwenen. Hij trilde van angst.

Goeri bewaarde haar kalmte en was vreeselijk nieuwsgierig.
Wanneer Vader bij hem was, kon hun niets overkomen, aan dit geloof hield zij vast.
Daags tevoren had Bambi den jager begluurd, terwijl deze op bepaalde afstanden pas gesneden stokken zette. Deze moesten de plaatsen aanduiden voor de schutters.
Bambi begreep niet waartoe zij dienden, maar hij begreep waarvan zij de voorboden waren.
„Volgt mij!" gebood hij nu.
Langzaam liep hij voorop.
Dicht achter hem aan kwam Geno, gevolgd door Faline. Achteraan slenterde Goeri. Zij deed onverschillig, maar in werkelijkheid verkeerde zij in een nieuwsgierige spanning.
Van de zwerftochten, die hij ter wille van Goeri had ondernomen, kende Bambi het einde van het bosch. Daarheen voerde hij thans de zijnen, langs wegen, langs overwoekerde paden, die hun vreemd waren.
Hij vermeed den weg, die naar het jachthuis leidde, vermeed het pad door het bosch.
Ieder afzonderlijk moesten zij hier gaan liggen, beval hij, en zich niet bewegen voor hij het hun zei.
„Ik wil niet alleen zijn," smeekte Geno. „Ik ben zoo bang . . ."
„Wees onbevreesd, mijn zoon," sprak zijn vader, „wees niet bang! Ik ben bij jullie."
Faline deed een goed woordje voor Geno: „Mag Geno bij me liggen? Hij is zoo schrikachtig. Je kunt nooit weten wat er gebeurt en hij zou wel eens kunnen probeeren te vluchten . . ."
„Er zal niets gebeuren," stelde Bambi haar gerust. Maar hij vond het toch goed dat zijn zoontje bij Moeder ging liggen.
Toen hij Goeri haar plaats aanwees, zei zij, terwijl zij gehoorzaam ging liggen: „Wij hadden tante Rolla en de kinderen moeten meenemen . . ."
„Domme meid," antwoordde Vader, terwijl hij haar teeder aankeek, „dat is absoluut onmogelijk. Dan zouden wij met te veel zijn en zou Hij ons dadelijk ontdekken."
„O," fluisterde Goeri, die zich behaaglijk uitstrekte.
„Blijf plat liggen," riep Bambi tegen Moeder en zoon.
Meteen was hij verdwenen.
Een lange tijd ging voorbij, lang en bang, vond Geno.
Hij durfde geen woord fluisteren.

De hemel werd lichtgeel, werd oranjeachtig, kleurde zich gloeiend rood, — toen steeg de zon stralend omhoog.
De reeën, op den besneeuwden bodem, letten er niet op.
Geno sidderde.
Goeri was vol verwachting.
Faline werd gekweld door zorgen.
Zij begreep Bambi's maatregelen niet en kon geen verklaring er voor vinden.
Eindelijk, eindelijk klonk veel lawaai van menschelijke stemmen.
De Groote Schrik kwam.
Een walmende, afschuwelijke lucht trok over hen heen, een scherpe uitwaseming, die hen verdoofde en opwond. Dit keer was Hij lang niet alleen, zooals anders. Er rukte een groote troep aan.
Geno wilde opspringen en wegloopen.
Moeder hield hem tegen. „Beheersch je! Anders ben je verloren. Ik ben minstens zoo bang als jij! Maar wees stil."
Een massa meezen zwermde over hen heen. Eksters schakerden als gekken. Talrijke kraaien vluchtten het bosch uit naar de velden rondom.
Nu bleef Hij met zijn heelen troep staan.
Hij wendde zich in een korte toespraak tot de schutters.
Hij zei wat er mocht worden geschoten. Hij zei hoe er moest worden geschoten. Hij verbood enkele boschbewoners neer te leggen: uilen, nachtuilen en vooral het grootwild moest gespaard worden, want voor hen waren kogels bestemd en geen hagel.
Toen gebood Hij stilte en voorzichtigheid.
Zijn stem had voor de reeën iets ontzettends.
De schutters betraden het bosch; de drijvers volgden en namen bijna zonder geluid te maken hun plaatsen in.
Zij waren niet meer dan een veertigtal schreden van de reeën verwijderd, toen zij begonnen een gedeelte van het kreupelhout te omsingelen.
De lucht dreef nu langzaam uit het bosch weg en de wind droeg de eene golf na de andere in de richting van de reeën.
Stap, stap, stap! En daartusschendoor het zachte gemompel van die vreeselijke stemmen.
Het duurde lang.
Toen klonk uit de verte, uit het dichtst van het bosch, een trompetsignaal.

Dat was het teeken.
Een tweede trompetstoot antwoordde, dicht bij het liggende reeëngezin.
Onmiddellijk brak een helsch spektakel los.
Woest geschreeuw, gebrul, stampen, roepen, lachen!
„Hohoho! Hahaha!!"
Krakend sloegen stokken tegen de stammen, en zij suisden door de dorre struiken. Steunend braken de takken.
En steeds het sarrende „Hohoho! Hahaha!"
Steeds weer de kreten: „D'ruit met jullie! Maak dat je weg komt!"
Daar tusschen door klonk het: „Haas! Haas! Haas!"
Of: „Ree! Ree! Ree!"
Stampen en bulken: „Op met jullie, op!!! Vervloekte beesten! Omhoog! Luie schooiers!!"
Dat laatste was tegen de fazanten, die verward dooreen renden en niet wilden vliegen.
Zij wisten waarom.
Opeens klonk vleugelgeknetter, ruischende wieken.
Twee, vijf, tien, twintig fazanten waren opgestegen.
Twintig, dertig schoten knalden.
Je hoorde de doffe ploffen, waarmee de getroffenen ter aarde stortten.
Verder trok het verbitterde gejaag.
Maar veelvoudig knalden de schoten.
„Bravo!" klonk een stem, „die ligt!"
Toen stilte.
De drijvers zwegen.
Na enkele oogenblikken weer een schot.
Lachen — en de uitroep: „Die is over den kop!"
En een ander voegde er aan toe: „Als een haas."
Dan pauze.
Alleen het knerpen van de wielen van den begeleidenden wagen was te hooren.
De jacht verwijderde zich.
Even later, niet zoo lang aangehouden als in het begin, kwam weer een trompetstoot, de eerste; dadelijk daarop volgde een tweede en onmiddellijk brak het gebrul opnieuw los, kletsten weer de knuppels tegen de stammen.
En bijna onafgebroken knalden de geweren.

Hier echter, waar Faline met haar kinderen lag, klonk alles al wat zwakker.
Goeri hief den kop op en riep tegen Moeder: „Wij zijn achter den Grooten Schrik."
Faline antwoordde zacht: „Het lijkt mij ook. Maar blijf liggen, mijn kind."
Goeri deed niet wat moeder zei, zij was opgetogen: „Dat heeft Vader met opzet gedaan."
Bambi stond voor haar. „Dat heb je goed geraden, dochter," zei hij, „en ik geloof dat het gelukt is."
„Vader ... u bent ..." Goeri wilde iets zeggen om hem te prijzen; zij zweeg echter verlegen en staarde Bambi vol liefde aan.
„Mogen wij nu opstaan?" vroeg Geno.
„Wacht nog even. Ik ben zoo weer terug."
Bambi verdween.
„Hè, dat liggen," mopperde Geno.
„Wees wat tevredener!" berispte Faline hem, „je bent werkelijk ondankbaar!"
„Ik kan niet tevreden zijn als mijn borst en mijn buik zoo koud zijn."
„Geno! Wees toch een beetje flinker! Zonder Vader waren we nu misschien allemaal dood."
„Misschien wel ...," was het eenige, dat Geno in zijn ontstemming toegaf.
Schoten, die tot salvo's aanzwollen.
Een brullend lawaai.
Woedende stokslagen.
Het eene schot na het andere.
„Zij moorden. Hij moordt nu!" zei Bambi, die onverwacht weer opdook.
„Vader ...," fluisterde Geno, „.... mag ik ...?"
„Ja, mijn zoon ..." knikte Bambi toestemmend, „sta maar op, Faline ... Jij ook, Goeri!"
Geno wilde opspringen, wat hem echter niet al te gemakkelijk afging.
„Ik ben heelemaal stijf," klaagde hij.
„Hindert niet," glimlachte Bambi „dat gaat gauw genoeg weer weg."
Hij zag het terneergeslagen gezicht van Geno en werd ernstig.
„Stel je eens voor, mijn zoon, dat je daar ginds was, midden in

den Grooten Schrik, in levensgevaar . . . zou je dat liever willen?"
Geno rilde. „O nee. Het is al weer in orde." Hij liep op Bambi toe en legde zijn kleine kopje tegen Vaders schouder. „Ik ben u zoo dankbaar. Zoo heel dankbaar . . . Ik . . . ik kan u niet zeggen hóe dankbaar ik u ben . . ."
„Goed, kleintje . . . dat is ook niet noodig . . .," Bambi keek glimlachend op hem neer.
Geno voelde zich door dit lachje gelukkig.
„Hoe ben je op het denkbeeld van deze wonderbare redding gekomen?" vroeg Faline eerbiedig.
„O, dat is een lange geschiedenis. Die vertel ik eigenlijk liever niet . . ." Bambi dacht aan zijn vele ontdekkingstochten ter wille van Goeri, waarvan deze groote terreinkennis het gevolg was.
Uit de verte drong het geluid van brullen en stokslagen tot hen door.
Onafgebroken knalden de schoten, meestal verscheidene tegelijk.
Iemand riep: „Een vos! Een vos!"
Deze kreet werd veelvuldig herhaald: „Een vos! Let op dat hij niet ontsnapt."
Het vuren nam in hevigheid toe, zoodat de schoten niet meer van elkander waren te onderscheiden.
De jager riep uit alle macht: „Niet door zijn kop schieten!"
En uit het bosch werd geroepen: „Getroffen! Hij bloedt! De vos is getroffen! Hij ligt! Hij ligt nog niet! Hij moet er aan."
Al verwijderde de jacht zich dan steeds meer van de plaats waar de reeën zich bevonden, al begrepen Faline en de kinderen ook dat zij veilig waren, toch waren zij telkens weer aan de heftigste opwinding ten prooi.
Zijn kwellende aanwezigheid drukte hen neer. Zij begrepen Zijn woorden zoo min als het lawaai dat Hij veroorzaakte, zij wisten alleen dat Hij doodde, dat Hij moordde en dat bij elk schot een onschuldige het leven liet. Dat wond hen vreeselijk op.
Zelfs Bambi kostte het groote moeite om zijn innerlijke gevoelens onder uiterlijke beheersching te verbergen.
„Zie je, Faline," sprak hij, terwijl zijn stem licht trilde, „deze Groote Schrik is me al sedert lang een gruwel in het oog, zie je. Ik haat deze overvallen en dat opjagen, zoodat men steeds op zijn hoede moet zijn om vlug ergens door den kring van Hij's heen te glippen. Dat wilde ik den kinderen besparen, jou . . .," — hij glimlachte flauwtjes — „en mij . . ."

Langzaam begon de schemering te vallen; zij maakte een einde aan de jacht en herstelde de rust in het bosch.
Dit keer heerschte er bij groote uitzondering werkelijk rust. Niemand ging op roof uit. Niemand werd vervolgd, aangevallen of gedood.
Nu de dood gewoed had begon het leven zich te herstellen, aarzelend nog en angstig.
Allen waren uitgeput, onder den indruk en nog niet geheel over den schrik van de doorleefde gevaren heen. Zij waren verwonderd dat zij er doorheen gekomen waren, al ontbrak hun in hun totale uitputting de kracht zich te verheugen.
Er waren nog tallooze gewonden. Er waren kreupelen en zwaar getroffenen. Er waren er die onder hevige pijnen met den dood worstelden, die hen in zijn greep wilde nemen.
Bambi en de zijnen doorkruisten langzaam het struikgewas.
Daar zat een fazant. Hij had zijn kopje geheven en draaide zijn metaalachtig glanzenden hals naar alle kanten, zijn snavel in stomme pijn wijd open.
Goeri liep op den vogel toe: „Wat heb je?"
„O!" antwoordde de vogel, „niets bijzonders. Ik ben alleen maar verloren. Het zou alleen maar het beste zijn dat ik dood was."
„Zeg dan toch wat je overkomen is," drong Bambi zacht aan.
De fazant had geen stem meer: „Allebei mijn voeten zijn stuk . . . ik zal nooit weer kunnen loopen . . . zal nooit weer in mijn slaapboom kunnen klauteren . . . nooit . . ."
Hij viel in zwijm.
Verdrietig gingen zij verder.
„Morgen zal Hij hem vinden," voorspelde Bambi, „als hij dan niet uit zichzelf gestorven is, maakt Hij met de donderhand een einde aan zijn lijden."
Nu kwamen zij vriend haas op hun weg tegen.
Deze zat somber neergehurkt, een voorpoot in de hoogte; traag drupte zijn bloed neer.
„Vriend haas," riep Faline uit, „jij ook al."
„Ja," zuchtte de haas, „ook mij heeft Hij te pakken gekregen . . . het doet afschuwelijk pijn! O, wat een pijn heb ik!"
„Maar je leeft!" zei Goeri, „en die pijn gaat wel over."
„Maar zou het weer in orde komen?" vroeg de haas zich bezorgd af.
„Natuurlijk, daar kun je vast van op aan," verzekerde Goeri.

„Verberg je," riep Bambi, „verberg je . . . daar ergens, dat is het best!" Hij duidde in de richting van den boschrand, waar hij met de zijnen zoo juist vandaan kwam.
Geno drong aan: „Verberg je nu meteen en wacht niet tot morgen."
De haas richtte zich hoog op. „Zijn jullie allemaal gezond? Wat een geluk!"
„Kruip weg tot je weer beter bent," raadde Goeri hem vriendelijk aan.
„Ik zal het probeeren," antwoordde de gekwetste en hij hompelde op drie pooten weg, zakte in elkaar, richtte zich weer op en sprong moeizaam verder.
Overal waar zij in het kreupelhout kwamen vonden zij gewonden, stervenden, dooden.
Bambi geleidde hen langs deze sporen van Zijn tegenwoordigheid.
Zoo lang was Bambi nog nooit bij de zijnen gebleven.
Faline vreesde dat een of ander dreigend gevaar de reden was, waarom hij hen niet wilde alleen laten, zoodat opnieuw haar angst de overhand kreeg.
Goeri, die op eenigen afstand van den wissel op een holletje door de struiken liep, struikelde opeens bijna.
Zij was diep onder den indruk geraakt bij het zien van de vele slachtoffers van den moordenden troep, was tot tranen toe bewogen door het zien van verscheidene fazanten, die met den dood worstelden — en nu lag daar een reebok voor haar.
„Vader! Vader! Kom!"
Maar Bambi stond al bij den gekwetste.
„Ben jij het? Jij? Rapo?" begon hij.
De reebok hief even den kop op. Zijn rozenstokken glansden leikleurig; zijn kroon had hij reeds afgeworpen. Het was een flinke kerel.
Moe fluisterde Rapo: „O, het is afgeloopen met me — . . ." Zijn adem ging hoorbaar en bloed kwam uit neus en mond te voorschijn.
„Zoo'n vaart zal het wel niet loopen . . .," trachtte Bambi hem te bemoedigen.
„Jawel . . ." Rapo voelde dat zijn einde naderde, „ja . . . en ik ben nog jong."
Een groot aantal hagelkorrels had zijn longen doorboord — de

plaatsen, waar zij waren binnengedrongen, teekenden zich als donkere stippen op zijn huid af.
„Omdat je nog jong bent, mag je . . ." Goeri zweeg, want Rapo strekte zich uit, verloor het bewustzijn en bewoog niet meer.
„Arme jongen . . . arme, goede Rapo . . .," mompelde Bambi. Toen ging hij verder.
Goeri nam slechts met moeite afscheid van den doode.
Geno was niet bij machte er zelfs maar naar te kijken.
Nu werd hun aandacht getroffen door een eigenaardig fladderend geluid op eenigen afstand voor hen, een herhaalde poging tot vliegen, die telkens scheen te mislukken.
„Wat mankeert er aan," vroeg Goeri, terwijl zij den fazant naderde. Zijn eene vleugel hing gespreid en krachteloos neer, terwijl hij met den anderen in de lucht sloeg.
„Ik weet zelf niet wat ik eigenlijk heb . . .," antwoordde hij.
„Ben je getroffen?" informeerde Bambi.
„Nee . . . dat geloof ik niet . . ."
„Heb je pijn?" vroeg Goeri medelijdend.
„Pijn? . . . Nee . . . of toch ja . . . soms steekt het hier zoo . . ."
En de fazantenhaan wees onder zijn getroffen vleugel, dien hij niet bewegen kon.
„Dan zal het wel niet zoo erg zijn," beurde Goeri hem op. „Men mag den moed niet zoo vlug opgeven."
Maar de fazant had deze aanmoediging heelemaal niet noodig.
„Wie zegt dan dat het erg is? Ik ben zoo gezond als maar kan! Het vervelende is alleen dat . . . ik snap het niet . . ."
Hij fladderde, steeg nauwelijks een meter op, scheef in de lucht hangend, en viel meteen weer neer.
„Raadselachtig!" Het was duidelijk dat hij zich vreeselijk ergerde.
„Span je niet zoo in," raadde Faline hem aan.
„Ja!" riep Goeri, „rust eerst eens goed uit, dan gaat het vanzelf over." Zij voelde zich overtuigd van de waarheid van haar woorden.
„Misschien heb je gelijk," antwoordde de vogel, „ik zal maar eens goed uitrusten. Als ik maar een boom kon bereiken. Dan zou ik tenminste kunnen slapen."
„Eén nachtje op den grond moet ook gaan, probeer het maar," verzekerde Goeri.
Toen zij een eindje verder waren en de lamgeschoten fazant hen niet meer kon hooren, zei Bambi: „Die is verloren . . ."

Goeri had stellig geloofd wat de fazant in zijn groot vertrouwen
gezegd had. Zij schrok: „Hoezoo ... verloren ...?"
„De hond zal hem vangen, of de donderhand maakt hem
dood ..."
Midden op een onbegroeide plek zat Rolla, rechtop en met den
kop geheven.
In de sneeuw rondom haar plekte een beetje bloed.
Faline liep op haar toe. „Jij hier, Rolla? Ben je op je gemak gaan
liggen?"
Rolla lachte droevig. „Op mijn gemak? Dat is een beetje anders."
„Sta op, Tante, sta vlug op!" smeekte Goeri.
„Ach als ik maar kon, mijn kind ..."
„Scheelt er iets aan, Tante?" vroeg Geno: „Bloedt u?"
Rolla maakte een gebaar naar achteren. „Daar heeft Hij me
getroffen. Ik heb maar één ruk gevoeld, eentje maar."
„Het zal wel niet zoo erg zijn ...," zei Bambi, die naderbij kwam.
„Ik geloof ook niet dat ik zwaar gewond ben," glimlachte Rolla
zwakjes, „maar het is niet bepaald aangenaam."
„Als het dan toch moest gebeuren," zei Goeri, die nu eenmaal
altijd de zonnige zijde van alles zag, „kunnen wij in elk geval
blij zijn dat u weer zal kunnen loopen, tante."
„Jij zou me wel graag willen helpen, niet, kleintje?"
„Ach ja," zuchtte Goeri, „dolgraag ..."
„Ik weet het kindje, ik ken je immers ..."
Geno wilde dat zij alles zou vertellen: „Hoe is het gebeurd?"
„Heel eenvoudig, beste jongen, heel eenvoudig! Wij zijn tot aan
den zoom van het bosch geloopen ... Achter ons naderde de
Groote Schrik meer en meer ... Wij moesten naar buiten, on-
verwijld! Dus ik stuur de kinderen vooruit en zie dat zij onge-
deerd aan de overzijde van de vlakte komen. Vele donderhanden
werpen hun vuur achter hen aan, maar de kinderen komen er
goed doorheen."
„Werkelijk een geluk!" jubelde Goeri.
„Ik had hun op het hart gedrukt uit alle macht te rennen ... en
hun eigen angst heeft de rest gedaan."
„Was Lana erg opgewonden?" wilde Goeri weten.
„Lana? Och, zij vatte alles nogal rustig op, maar die arme Boso
ging als waanzinnig te keer. Nou, de stakker heeft ook genoeg
meegemaakt, zoo jong als hij is."
„En u, Tante?" Geno werd steeds nieuwsgieriger.

„Ik? Natuurlijk rende ik zoo hard ik kon. Het ging dan ook goed, ondanks de donderende vuurhanden. Reeds dacht ik dat ik gered was! Weer eens gered, dacht ik, en ik wilde het struikgewas binnenglippen, toen ik in mijn linker zij een ruk voelde en onmiddellijk een brandend gevoel van pijn. Ik kan onmogelijk verder, wel sleep ik mij nog een eindje voort en zoek naar de kinderen, maar die zijn niet te zien. Nu zit ik hier maar te wachten tot de pijn wat zal afnemen."
„Hebt u erge pijn? Arme Tante!" Goeri zei wat ze allemaal dachten.
„Nou, ik houd het wel uit ..." Zij keek Faline aan en vroeg: „Herinner je je nog ... het is nog niet lang geleden dat wij er over spraken, hoe vaak wij dit alles al overleefd hebben. Ik was toen zoo vol goeden moed. Maar wanneer de Groote Schrik er eenmaal is, helpt moed je weinig!" Zij zweeg even, toen besloot zij: „Eigenlijk ... zijn we allemaal heel moedig ... niet altijd, maar tegenover den Grooten Schrik zijn we het, wij allen, moeten wij het zijn ..."
„Geluk moeten wij hebben, alleen maar geluk ...," antwoordde Faline.
„Jij hebt geluk gehad. Jij en jullie allen."
„Vader heeft ons geholpen!" vertelde Goeri trots.
Bambi wilde haar juist een teeken geven om te zwijgen, toen Rolla trappelde en probeerde op te staan. Maar zij zonk weer neer.
„Waar zijn mijn kinderen?" steunde zij. „Ik moet naar mijn kinderen ... ik moet hen vinden ... mijn lieve kinderen ... wie weet wat hun is overkomen."
„Er is hun niets overkomen," verklaarde Bambi, „je hebt immers zelf gezien dat zij veilig aan den overkant kwamen. Maak het dus niet erger dan het al is en spaar je krachten ter wille van de kinderen."
„Zij zullen verdwaald zijn," zei Faline, „dat is geen wonder op een dag als vandaag."
„En waarschijnlijk," viel Goeri haar bij, „waarschijnlijk zijn ze erg moe ook. Dat zou ook geen wonder zijn. Wees maar kalm, tante Rolla, wij zullen Boso en Lana wel voor u vinden," beloofde zij opgewekt. „Dan zullen wij hun wel vertellen waar u bent. Ze zijn vlug weer bij u. Stellig."
„Ga dan vlug!" drong Rolla aan, „vlug dan, toe!"

Zij gingen snel verder.
Goeri dacht bij zichzelf: wij hadden haar toch mee moeten nemen, vanochtend.
Alsof Bambi haar gedachten ried, zei hij: „Het was onmogelijk! Beslist onmogelijk!"
Goeri begreep hem, zooals hij haar begrepen had.
Geen van beiden sprak er nog een woord over.
Geno wilde nog wat weten. „Denkt u dat tante Rolla zal sterven, Vader?" vroeg hij.
„O nee!" luidde het antwoord, „zij zal misschien een beetje blijven hinken ... Maar ook dat is nog lang niet zeker."
Weer een doode reebok, weer stervende fazanten; doode hazen, op hun rug uitgestrekt, lieten de lichtgekleurde beharing van hun buiken zien.
Een oude ree met een kop, die wit was van ouderdom, maakte zijn laatste stuiptrekkingen.
Zij gingen vlug voorbij.
„Hier valt niets meer te troosten," mompelde Bambi treurig.
Het overstelpende leed, dat zij te zien kregen, maakte hun afkeer van Hem, dien zij altijd al gevoeld hadden, nog grooter, nog sterker dan anders. Niet in staat tot werkelijken haat, streden afkeer, angst en afschuw, ontzetting en deemoedige overgave aan den Machtige in hen om den voorrang; en bijna was het laatste het sterkst: immers, tegen Hem was niet te strijden, Hij, aan wien zoovelen ten offer vielen, was niet te ontloopen.
Alles wat zij hier zagen had Hij gedaan.
De ontzaglijke kracht, die Hij bezat, de bloedige heerschappij, die Hij uitoefende, werd hun overweldigend duidelijk.
Een scherpe geur kwam hun opeens tegemoet.
Verschrikt hielden zij hun schreden in en angst maakte zich van hen meester.
Dat was de vos, hun verbitterde, gevreesde vijand.
Faline, Goeri en Geno keken naar Bambi.
Die ging na een korte aarzeling voorwaarts.
Goeri volgde hem op den voet.
Geno bleef met Faline achter.
Daar lag de vos.
Eigenlijk lag hij niet langer dan enkele oogenblikken stil, dan wentelde hij heen en weer en hapte naar zijn flanken, alsof hij zichzelf het vleesch van het lichaam wilde scheuren.

Een hevige koorts woedde in hem.
Bambi naderde hem vol deelneming, hoewel hij niettemin zorgde op veiligen afstand te blijven.
Goeri werd alleen weerhouden door de vosselucht, anders zou zij heel dicht op het gewonde dier zijn toegegaan.
„Heb je veel pijn?" vroeg zij.
Grimmig ontbloote hij zijn tanden: „Ben je er blij om?"
„Hoe kun je zoo slecht over mij denken?" verdedigde Goeri zich, „ik heb medelijden met je, diep medelijden."
„Dat geloof ik niet!" knarsetandde hij, terwijl wit schuim om zijn bek kwam, „dat geloof ik niet."
Goeri kon een dergelijken twijfel niet begrijpen.
De vos beet weer in zijn gewonde lichaam.
„Waarom doe je dat?" vroeg Goeri ontsteld.
„Waarom? Waarom?" siste hij, „omdat de pijn me zoo martelt..." Hij steunde: „... me martelt, en omdat ik woedend ben!"
Even bleef hij rustig liggen, met glazige oogen naar haar kijkend: „Als ik maar gezond was! ... Dan zou ik je meteen hebben! Onherroepelijk!"
„Maar je bent niet gezond," antwoordde Goeri onschuldig, „je bent heelemaal niet gezond, maar juist heel erg ziek, arme stakker!" Zij vergat hoe zij eenmaal was overvallen.
De vos wentelde weer over den grond, zijn staart hing slap neer en zijn ooren zaten tegen zijn kop gedrukt: „Dat heeft Hij gedaan! Hij heeft me zoo toegetakeld! Hij! Die ellendeling! Die schurk. Ik wilde naar mijn nieuwe nest gaan en toen heeft Hij me met de donderhand neergeslagen."
De koorts woedde opeens weer in het vosselichaam.
Geno vroeg onrustig: „Vader ... ik wil weg ..."
„Genoeg!" besliste Bambi, „genoeg! Laten wij gaan!"
Goeri maakte ongaarne een einde aan het gesprek met den machteloozen vijand.
Zij had het erg spannend gevonden om met den anders zoo gevaarlijken vos, die nu alleen maar te beklagen was, te spreken.
Een beetje bedwelmd door den naren reuk lieten zij den vos aan zijn lot over.
Deze wentelde rond, scheldend en tierend en in zijn vertwijfeling vol haat tegen alles en iedereen. Maar de geluiden die hij maakte werden merkbaar zwakker.

„Bedreigen zal hij ons niet vaak meer," zei Faline.
„Nee, dat zal moeilijk gaan," meende Bambi, „je kunt het wel nooit met zekerheid zeggen, want een vos is erg taai . . . maar in elk geval zal het een heelen tijd duren, voor hij weer in staat zal zijn een aanval op een der onzen te wagen . . ."
„Als hij tenminste daar vandaan komt," zei Geno voldaan.
Nu bemerkten zij toch weer dat Hij ook een bevrijder kon zijn.
Zij vroegen zich niet af waarom en waartoe Hij hen van een gevreesden vijand verlost had. Maar hun gevoelens ten opzichte van Hem, die zich aanvankelijk verhard hadden, werden weer wat zachter.
Toen Bambi hen naar de hooiruiven bracht, verdween hun afkeer geheel en al.
Nu voelden zij allen dat Hij dank verdiende, lof zelfs.
„Waarom sta je daar te treuzelen?" zoo wendde Faline zich tot Geno. „Wat heb je nu weer voor bezwaren . . .?"
Geno fluisterde beangst: „. . . Als de koningen . . ."
„Vandaag zijn die er niet . . .," stelde Vader hem gerust, „alle koningen zijn nu ver hier vandaan. Zij zijn weggetrokken voor den Grooten Schrik. Over vijf, zes dagen komen zij pas terug. Tot zoolang is dit hier jullie eigendom . . ."
Nu voelden zij pas goed welk een honger zij hadden.
Geno wierp zich als eerste op de ruiven en begon behaaglijk te kauwen.
Faline lette op niets meer, terwijl zij naast Geno stond te eten.
Zelfs ontging het haar dat Bambi verdwenen was.
Het was tenslotte Goeri, die uitriep: „Waar is Vader?"
Goeri maakte zich bezorgd: „Hij moet toch ook honger hebben."
Faline antwoordde onverschillig: „O, Vader eet wel, geloof daar maar. Hij wilde alleen zijn; dat weet je toch!"
Faline voelde zich opgelucht omdat Bambi weg was, zijn langdurige aanwezigheid drukte haar.
Goeri spiedde rond en werkelijk ontdekte zij Boso en Lana, die zich aan het klaverhooi te goed deden. Dadelijk rende zij op hen toe.
„Weten jullie waar je moeder is?"
„Nee," antwoordde Lana, „wij wachten hier . . ."
„Noemen jullie dat wachten? En jullie moeder . . .?"
Boso viel haar in de rede: „Hallo, Goeri. Moeder zal wel zoo komen . . ."

„Zij behoort ons te zoeken," voegde Lana er aan toe.
„Vooral vandaag!" zei Boso, „wij hebben het vreeselijk moeilijk gehad. Zij moest ons niet alleen laten."
„Onbegrijpelijk," mopperde Lana, „waar blijft ze zoo lang. Zij kon zich wel eens wat meer aan ons gelegen laten liggen."
„Jùllie doen onbegrijpelijk," viel Goeri uit, „jullie moeder zal niet komen!"
Boso schrok: „Is zij dood?"
Lana huilde: „Moeder! Arme moeder!"
„Dood is zij niet," vertelde Goeri, „de donderhand heeft haar getroffen. Zij kan niet loopen. Jullie zijn hier aan het smullen, terwijl jullie moeder pijn lijdt en zich om jullie bezorgd maakt."
„Waar ligt zij?" Lana was opeens vol ongeduld.
„Wij moeten dadelijk naar haar toe!" besloot Boso.
„Ja, dat moeten jullie zeker. Dat hadden jullie al veel eerder moeten doen."
Goeri vertelde hoe zij moesten loopen en zij renden weg.
Nu pas gunde Goeri zich den tijd om wat te eten.
„Te moeten denken," zei ze intusschen bij zichzelf, „dat zooveelen lijden, terwijl wij hier eenvoudig genieten."
„Wat zijn er veel gedood en weggerukt vandaag . . . verschrikkelijk zoo veel . . .," herinnerde Geno zich, toen hij verzadigd was en een vluchtig medelijden zich van hem meester maakte.
„'t Is maar het best om daar niet meer aan te denken," raadde Faline hem aan.
„Ik kan er maar niet over uit," antwoordde Goeri, „dat Zijn geweld regeert, dat sommigen aan Hem ten offer vallen, terwijl anderen toevallig gespaard blijven en intusschen voortzwelgen tot zij zelf aan de beurt komen."
„Daaraan kun je toch niets veranderen, mijn kind," zei Faline, „zoo is het nu eenmaal in het bosch en je moet je er in schikken . . . zoo is het nu eenmaal."
„Het klinkt niet erg overtuigend," antwoordde Goeri.
„De werkelijkheid zal je wel overtuigen," besloot Faline, „de werkelijkheid verlangt geen bewijs en geen oorzaak . . . zoo is het. Dat is bewijs genoeg."

Met vernieuwde hevigheid viel de winter nu weer in.
De sneeuw hoopte zich op.
IJzig blies de wind.
Bijna gloeiend brandde de vorst.
Hij kwam nu maar zelden in het jachtgebied.
De donderhand knalde maar een hoogst enkele maal en bijna altijd was het dan om den een of anderen roover te doen.
Want het was nu verboden jachttijd voor al het wild.
En op de een of andere manier wisten zij nu allemaal dat er geen gevaar te duchten was.
De reeën durfden zich nu ook bij dag laten zien.
In goed vertrouwen sprongen de hazen rond of lagen zij rustig in hun sneeuwbedden.
Berustend zaten de fazanten in de sneeuw en bezochten zoo vaak zij maar wilden en zonder zich van de wijs te laten brengen de voederplaatsen.
De reeën werden driester als het om hooi ging.
De honger dreef hen en de onmogelijkheid om iets eetbaars te vinden.
Zelfs waagden zich hazen naderbij, die zooveel zij konden naar binnen werkten.
Het groot wild liet zich nauwelijks zien.
De koningen schaamden zich omdat zij hun kronen verloren hadden. Zij hielden zich verborgen, als hadden zij zich een of andere schandaad te verwijten.
Zij hadden hun trotschen aard verloren en zoo vaak men hen ontmoette, gedroegen zij zich verlegen en vredelievend.
's Nachts slopen zij geluidloos door het bosch.
De koningen met elkaar.
Aan strijd en rivaliteit dachten zij niet langer. Vredig liepen zij met elkaar voort.
Van hen gescheiden liepen de koninginnen, zonder wensen of verlangens. Velen van hen bleven afzonderlijk, slechts vergezeld van hun kinderen, anderen daarentegen vormden troepjes.
De koningen en de koninginnen schilden de schors van de jongere en wat oudere boomen.
Het was erg om te zien welk een schade zij op die manier aanrichtten. Menige boom kon zich van de toegebrachte verwondingen niet herstellen. Dan verdorde hij en hij bleef kaal, als de andere boomen weer groen werden.

Doch de koninklijke boschbewoners trokken zich er weinig van aan.
Bambi bleef onzichtbaar.
Den geheelen winter liet hij zich niet zien.
Ook hij had zijn kroon verloren.
Weliswaar droeg hij nog steeds den fieren kop opgericht, maar misschien was het juist zijn fiere trots, die hem gebood het gezelschap van de zijnen en anderen te mijden, zoolang hij ontkroond rondliep.
Zoo nu en dan bevroor een haas, of een ree lag stijf en koud in de sneeuw.
Dan zwermden de kraaien neer en binnen twee of drie dagen was er van de gevallene niets over.
Een enkele maal ontwaakte het eekhoorntje uit zijn winterslaap; het tuurde door de toppen, op zoek naar zijn voorraden — en als het deze niet vond glipte het zijn kamertje weer binnen en sliep verder.
Zijn slaap vergoedde voor een groot deel wat het aan voedsel te kort kwam.
Langzaam maakte een onheilspellend gevoel zich van alle boschbewoners meester.
Niemand wist waarom, maar ieder voelde de drukkende beklemming.
Er gebeurde niets.
De fazanten bleven gespaard; de hazen lagen ongestoord in hun legers, of speelden verliefd met elkaar. Zij bemerkten niets van den algemeenen angst.
Maar onverwacht gaven zij hun gezellig spelletje op en kropen angstig weg.
Niemand wist wien of wat deze angst gold; doch hij was er, voortdurend sterker en niets kon verhinderen dat hij van dag tot dag meer boschbewoners in zijn greep nam.
Het weldadig gevoel van veiligheid gedurende den verboden jachttijd was onderbroken.
„Kunnen wij dan nooit tot rust komen?" vroeg Faline zich treurig hardop af.
Geno zei niets, hij beefde alleen maar onophoudelijk.
„Ik wou dat Vader bij ons was," riep Goeri uit. Zij verzette zich uit alle macht tegen den angst, die haar besloop. Tevergeefs. Zij voelde zich kleintjes, terwijl zij met haar moeder instemde:

„Ja, werkelijk, we zouden hard een poosje rust noodig hebben . . . je moet toch even kunnen bekomen . . ."
„De kou en het weinige eten hinderen me niet . . ." verklaarde Goeri, „ . . . als we rust hadden zou ik het wel uithouden."
Het was voor het eerst dat Goeri zoo deed.
Daardoor verloor Geno, en zelfs Faline, nog meer den moed. Zij misten Goeri's bemoedigende vroolijkheid. Nu pas bemerkten zij hoezeer deze hen gesteund had, hoe slecht zij het konden verdragen dat Goeri den moed opgaf.
Toch had Goeri gelijk. Zij hadden allemaal gelijk met hun beven en hun angst.
Het vage, doffe gevoel van angst, dat hen allen neerdrukte, ging weldra over in een niet langer onderdrukte huivering.
Ergens in een verborgen hoekje van het bosch lag een groote ree verscheurd in de met bloed doordrenkte aarde. Dat was een misdaad zonder weerga.
Deze ree moest na een lange vlucht en doodelijk uitgeput, door zijn belager verslagen zijn. Vreeselijk was zijn einde geweest.
Eksters, Vlaamsche gaaien en kraaien verbreidden de vreeselijke tijding.

Maar . . . de achtervolger . . . de moordenaar . . . wie was dat?
Geen vos, geen marter en ook niet iemand als de vreemde roover, dien Hij uit den boom had neergehaald, geen van hen! Zij zouden zich met een kleinere prooi tevreden hebben gesteld.
Niemand kende den misdadiger, niemand had hem gezien.
En juist daardoor steeg de ontzetting ten top.
Doch de moordenaar woonde ver weg.
Hij woonde in het dorp en behoorde den burgemeester toe, hij heette Nero en was een rasechte wolfshond.
Zijn meester was ziek en er was niemand, die op Nero lette.
Toen was deze alleen er op uit gegaan en had zwerftochten ondernomen. Eerst ver de velden op en volkomen onschuldig.
Maar daar ontmoette hij geen levend wezen, dat zijn braafheid op de proef kon stellen.
Hij rolde zich door de sneeuw, vrat er van, speelde er mee tot hij tenslotte verfrischt en tevens aangenaam vermoeid naar huis terugkeerde.
Later strekten zijn uitstapjes zich steeds verder uit, want het zwerven beviel Nero. Zoo kwam hij ook in het bosch terecht,

dat hij nog niet kende, want zijn meester was er nimmer met hem geweest.
Hier stond hij aan een overvloed van nieuwe indrukken bloot.
De meest verscheidene geuren drongen zijn neus binnen en prikkelden hem.
Doch hij wist niet wat hij er mee moest beginnen.
Eenige dagen achtereen trok hij uren lang door het bosch, steeds nieuwsgieriger, steeds opgewondener, doch nog altijd bijna zonder booze bedoeling en geheel onschuldig.
Geen levend wezen kruiste zijn pad. Slechts volgde hij spelenderwijs vele sporen.
Maar zijn aanwezigheid vervulde alle boschbewoners met schrik.
Al zagen zij hem ook niet, toch maakte langzaamaan een panische angst zich van hen meester. Misschien juist des te sterker omdat zij hem niet zagen en daarom totaal niet wisten voor wien zij zoo bang waren.
Het was inderdaad zoo dat zij rieden hoe gevaarlijk hij was, zelfs voor hij zelf zich zijn hartstochtelijken moordlust bewust kon worden.
De oude ree, die hij gedood had, maakte deze in hem wakker.
Heel toevallig kwam Nero in de buurt van de in dezen tijd droge geit, die bijzonder schrikachtig was, zoodat zij opsprong en vluchtte.
Nero vatte dit als een uitdaging op en rende haar na. De eerste oogenblikken dacht hij nergens anders aan dan dat hij de wegloopende wilde narennen. Hij wist niet precies wie daar voor hem uitging. Hij dacht eigenlijk dat het een hond was en was blij een kameraad te hebben gevonden.
De lucht van de oude waaide hem tegemoet en overtuigde hem tenslotte dat hij geen gelijke voor zich had, maar iets dat in een anderen, een nieuwen zin begeerenswaardig was.
Nu werd de jachtlust in hem wakker; een gevoel, dat hem in alle drie jaren van zijn bestaan nimmer had verontrust, maar dat nu snel tot een roes aangroeide, tot een koorts, die hem voortjoeg.
Alle remmen, die de mensch zijn voorouders en daardoor hem bij het temmen had opgelegd, vielen van hem af.
Als andere honden wild achtervolgden, vooral wanneer het een grooter stuk gold, maakten zij geluid. Zij blaften en jankten en huilden met lange, fluitende uithalen.
Maar Nero stamde van de wolven, een later ontstaan ras.

Al was de rij zijner voorvaderen nog zoo lang, al ging zij vrijwel verloren tegen den onduidelijken achtergrond der tijden, toch had Nero's bloed iets van den wolf behouden.
En wolven zwijgen, wanneer zij op jacht zijn.
Nero achtervolgde de oude ree, zonder een geluid te geven.
Steeds heftiger begon zijn wilde bloed te spreken.
De ongelukkige prooi rende zoo hard zij kon.
Doch dat prikkelde Nero alleen maar tot grootere woede. Hij bleef hardnekkig achter haar aan, naderde haar voortdurend dichter.
Zij werd moe, werd zwak en haar adem hokte.
Nero bleef frisch, bleef in zijn verbittering op krachten.
Toen hij tenslotte de geit inhaalde, viel hij zoo heftig aan dat zij samen in de sneeuw rolden.
De ree sloeg als een dolle om zich heen, wilde een angstkreet slaken, maar met een vluggen beet scheurde de wolf de keel open.
Stom, zooals deze geheele jacht, was ook haar einde.
Nero wierp zich op de weeke deelen van de doode en vrat begeerig van het warme, lillende vleesch. Voor de eerste maal smaakte hij het genot van een prooi.
Voldaan ging hij tenslotte in de sneeuw liggen. Maar, gewend als hij was aan warmere plaatsen, sliep hij niet, hij doezelde maar zoo'n beetje, minder vermoeid door zijn jachtig rennen dan door den overvloedigen maaltijd.
De roes, waarin hij verkeerd had, begon te wijken. Na eenigen tijd was er niets meer van te bespeuren.
Nu was hij weer de brave Nero, de gehoorzame hond van een strengen meester.
Met een mengeling van afschuw en berouw zag hij het uitgestrekte bloedig uiteengereten lichaam van het slachtoffer, dat hij gedood had.
Hij begreep niet goed waarom hij dat gedaan had, doch hij had het niet te miskennen gevoel dat hij iets ergs had aangericht.
Een groote angst voor straf maakte zich van hem meester.
Voorzichtig, met hangende ooren, zijn staart tusschen zijn pooten, maakte hij zich uit de voeten. Een heel eind kroop hij voort, toen begon hij te draven, steeds sneller, tot hij het bosch achter zich had.
Hij had geen idee van den schrik, die zijn daad verspreidde.
Eenmaal in het open veld, viel zijn vrees eindelijk van hem af.

Hij was niet betrapt.
Met het uiterlijk en de gebaren van een onschuldige kwam hij thuis.
Als zijn meester of iemand anders in huis op hem gelet had, dan zou men aan zijn opvallend ten toon gespreide argeloosheid zijn slechte geweten dadelijk hebben bespeurd.
Nero genoot een diepen slaap, die het genot van zijn wilde droomen slechts intenser maakte.
Weer wakker, leidde hij het gemakkelijke, onschadelijke leven dat hij gewoon was. Hij wilde wat beweging hebben en omdat zijn meester niet met hem ging wandelen en niemand het verhinderde, ging hij evenals vroeger door de velden.
Zoo ging het drie, vier dagen, toen kwam hij onverwacht weer in de buurt van het bosch.
Nu kwam opeens weer zijn wolvennatuur boven. De drang tot achtervolgen, tot jagen, tot buitmaken maakte zich weer van hem meester. Sterker dan den eersten keer voelde hij nu een begeerig verlangen en zocht, nog voor hij een levend wezen ontdekt had, met grooter hartstocht naar zulk een doel.
Geluidloos gleed hij voort door struiken en over open plekken, over weiden en gerooide stukken. De sneeuw warrelde op waar Nero liep. Hij snuffelde, zocht en vond.
Het was Rolla.
Zij hinkte nog en kon zich niet zoo snel uit de voeten maken, kon evenmin lang achtereen rennen, zoodat zij zichzelf reeds als verloren beschouwde; toch rende zij om haar leven. De wolfshond achter haar aan.
Boso en Lana hadden weldra ontdekt in welk doodsgevaar hun moeder verkeerde. Klagend liepen zij naar Faline, naar Geno en Goeri.
„De nieuwe vijand! De vreeselijke vijand! Hij vermoordt Moeder!" jammerden zij.
„Wij kunnen niets doen . . .," zei Geno.
„Troost jullie, kinderen," sprak Faline, „jullie zijn al groot . . . jullie zullen zonder moeder . . ."
Lana snikte: „Zonder moeder! Onze goede moeder . . ."
„Jullie blijven bij mij," beloofde Faline, „onder mijn hoede."
„U bent onze moeder niet . . .!" riep Boso vertwijfeld.
„We moeten iets doen!" vond Goeri.
„Iets doen . . . wat dan?" vroegen Faline en Geno.

„Vlug dan!" drong Lana aan, „zij hinkt! Zij kan niet lang vluchten!"
„Zij sterft . . .!" steunde Boso.
„Waarschijnlijk is zij al dood," meende Geno en deed met deze woorden de verslagenheid nog toenemen.

Intusschen verzamelde de door angst gekwelde Rolla haar laatste krachten; zij verwenschte haar gewonde achterdeel, waardoor zij alle behendigheid verloren had.
Zij wist dat haar dood onafwendbaar was en wilde nog slechts even leven, een paar minuten maar de smart van een dood door dit monster, die onbekende maar ongetwijfeld verschrikkelijke smart uitstellen. Heel kort maar.
De hijgende adem van haar achtervolger kwam nader en nader.
Zij voelde hem reeds gloeiend achter zich. Toen dacht Rolla aan haar kinderen.
Vertwijfeling gaf haar een dolle gedachte in. Als dat haar gelukte zou zij misschien gered zijn. Misschien.
Opeens maakte zij keert.
De wolfshond en Rolla botsten zoo krachtig tegen elkaar, dat de eerste, die er niet op bedacht was, achterover sloeg. Nog onder het vallen hapte hij naar haar.
Met een snellen sprong vloog zij over hem heen.
Zij voelde opeens heftige pijn op de plaats waar zij gewond was geweest, maar zij ijlde het struikgewas in, nog voor Nero overeind gekrabbeld was.
Onverwacht kwam zij bij Faline en de vier kinderen.
Deze jubelden: „Gered! Moeder!"
Totaal uitgeput en door brandende pijnen gefolterd zakte Rolla in de sneeuw neer.
„Hij komt!" wilde zij roepen, doch zij kon geen woord uitbrengen.
Daar stormde Nero al aan.
Omdat Geno nu onmiddellijk vluchtte, begon de hond hem te achtervolgen, zonder op de anderen te letten, die ontzet uiteenstoven.
Rolla bleef volkomen uitgeput en apathisch liggen.
Gelukkig was het sneeuwkleed niet dik, zoodat Geno alle voordeelen kon trekken uit zijn jeugdige snelheid.
Nu zijn voorbarige vlucht oorzaak was geworden dat hij achter-

volgd werd, had hij tenminste het voordeel dat er aanvankelijk een groote afstand bestond tusschen Nero en hem.
Voor het eerst van zijn leven had een vijand het uitsluitend op Geno gemunt. Er zat voor hem niets anders op dan te rennen.
Zijn angst gaf hem vleugels en nog aangezet door een diep verlangen te leven rende hij voort, alsof de wind hem droeg.
„Mijn arme Geno!" snikte Faline, „mijn lieve zoon!"
Goeri, die bij haar gebleven was, putte zich uit in pogingen haar gerust te stellen.
„Het is Rolla's schuld als mijn kind gedood wordt!" Faline was niet te troosten, „het is alleen haar schuld! Als zij ergens anders heen geloopen was zou er niets gebeurd zijn."
„Hij krijgt Geno niet te pakken," hield Goeri vol, „die leelijkerd zal hem niet inhalen."
„Ik wou dat je gelijk had!" fluisterde Faline.
Zij slaakte bittere klachten.
„O, die Rolla! Ik heb haar alleen maar goed gedaan! Alleen maar goed! En dat is nu haar dank!"
Goeri zei: „Tante Rolla kan er werkelijk niets aan doen."
„Kan zij er niets aan doen?" onderbrak Faline, „wie kan het dan wel?"
„Geen van ons treft schuld. Het is ons noodlot."
„Het is Rolla's schuld," hield Faline vol.
„Tante Rolla heeft er niets mee te maken," verontschuldigde Goeri.
„Zij had zich moeten opofferen," zei Faline hard, „een moeder moet zich opofferen."
„Zij zou ook het slachtoffer geweest zijn," verdedigde Goeri weer, „maar . . ."
„Maar . . .!" Faline maakte zich steeds boozer, „maar in plaats daarvan komt zij onze richting uit . . . in plaats daarvan offert zij mijn Geno op . . . maar daar trekt zij zich niets van aan."
„Zeg dat niet, Moeder. Als Geno iets overkomt, zal tante Rolla om hem treuren alsof het haar eigen kind gold."
„Daar heb ik niets aan," jammerde Faline, „mijn Geno is zoo onwetend . . .! Hij heeft nog niets meegemaakt . . .! Ik zie hem nooit terug."
„U ziet hem stellig nog vandaag terug, Moeder!" Ondanks haar eigen angst klonk Goeri's stem vol vertrouwen. „Hij zal gezond en wel zijn, Moeder! U zult zien dat ik gelijk heb."

Intusschen rende Geno voort.
Nero hijgde. Uit begeerte, uit hartstocht en heelemaal niet omdat hij moe was.
Integendeel, zijn razend verlangen naar buit nam toe en tegelijkertijd groeide zijn kracht.
Hij was een sterke, goed gevoede en volwassen hond, die Nero.
Geno was een kind, dat bovendien gebrekkig te eten had gehad.
Nero leefde in de weldadige warmte van een warme kamer.
Geno kende de ellende van de vorst, zonder dat deze hem nog had kunnen harden.
Zoo kon het gebeuren dat Geno tamelijk vlug langzamer begon voort te gaan; zijn tempo verminderde bedenkelijk en hij zou stellig ten offer zijn gevallen aan Nero's kaken, als niet . . .
Ja, als niet!
Maar Bambi kwam tusschenbeide.
Het groote gevaar, waarin zijn zoon verkeerde, was oorzaak dat hij zijn ontkroonden kop, zijn schuwheid en zijn trots vergat.
Hij wierp zich tusschen den achtervolger en zijn prooi.
Listig als hij nu eenmaal was, deed hij de fazantenhen na, die doet alsof zij vleugellam is als de vos haar kuikens bedreigt. Zij fladdert onbeholpen op, valt oogenschijnlijk, fladdert weer en weer, net zo lang tot zij den vos ver van haar broedsel gelokt heeft en dit gelegenheid heeft gehad om zich te verbergen. Dan stijgt ze op en vliegt weg. Zij heeft gewonnen.
Dergelijke middelen past nu ook de ervaren Bambi toe.
Hij doet alsof hij hard ziek is en nauwelijks in staat zich van zijn plaats te bewegen.
Nauwelijks heeft Nero hem ontdekt of hij stormt op de vermeend gemakkelijke buit af.
En Geno ontkwam.
Bambi lokte den wolfshond door een paar nogal onbeholpen kriskrassprongen achter zich aan.
Hij liet hem heel dicht bij komen om er geheel zeker van te zijn dat zijn vijand de achtervolging van Geno had opgegeven en dat Geno ontkomen was.
Op het laatste oogenblik, toen Nero reeds dacht dat hij zijn prooi gevangen had, ontkwam Bambi door een snelle zijdelingsche beweging aan de gereede tanden.
Opeens begon hij te rennen, in een razende vaart te rennen, zooals in het bosch alleen Bambi dit kon.

Verbluft suisde Nero achter hem aan.
Maar Bambi toonde de slimste te zijn.
Als een pijl uit den boog snelde hij naar zijn veilige schuilplaats, de door den boomstam en struiken overdekte kuil.
Daarin had Bambi vroeger naast den ouden vorst gelegen, en later was hij er vaak alleen geweest.
Hij kende den toegang, glipte er door en was weg alsof de aarde hem verzwolgen had.
En de aarde had hem ook verzwolgen.
De aldus om den tuin geleide hond liep rond de warreling van struiken en planten, waarin hij onmogelijk kon binnendringen.
Hij speurde aan de lucht de nabijheid van zijn prooi, zoodat hij tot het uiterste geprikkeld werd.
Nu maakte die stille woede zich van hem meester, die, samen met een hardnekkig geduld kenmerkend is voor den wolf. Hij ging op zijn achterpooten zitten en wachtte. Niet wijken, niet opgeven. Wachten, wachten!
De begeerde buit moest voor den dag komen. Hij moest.
Hij rustte tegelijkertijd een beetje uit, hoewel zijn ademhaling niet rustiger werd. Zijn tong hing nog steeds een beetje uit zijn muil, want zijn opwinding verminderde niet.
Bambi lag daar veilig. Hij wist dat zijn achtervolger buiten wachtte en was daarover tevreden. Dan kon hij meteen geen ander leed doen.
Uren later, toen de schemering begon te vallen, kwam een jong hert uit het struikgewas te voorschijn. Volgens de gewoonte liep het voorop, als voorpost. De anderen, de sterkeren, zouden volgen als zich niets verdachts voordeed.
In dezen tijd van het jaar waren de herten zorgeloos, zich wel bewust dat de jacht gesloten was. Hun ontkroonde hoofden en hun schaamte daarvoor vormden hun eenige remmen.
Doch het verdachte liet zich al meteen zien en ontpopte zich als het gevaarlijke, als het vreeselijke.
Nero meende dat hij den langverwachte zag. Hij sprong op en rende van ter zijde op zijn geen kwaad vermoedende prooi toe.
Het jonge hert schrok en vluchtte met hooge sprongen.
De anderen, niet minder verschrikt, maar bijtijds gewaarschuwd, verlieten het struikgewas heelemaal niet, doch maakten vlug rechts omkeert en snelden met veel lawaai van brekende takken weg.

Nu begon de jacht opnieuw.
De wolfshond joeg, het hert snelde voort; bereikte een weide en stelde zich aan den rand daarvan tegenover zijn tegenstander.
Hij sloeg met zijn voorpooten naar hem, vol woedenden angst.
Hij raakte hem waar hij maar kon.
Tweemaal sprong Nero het hert naar zijn keel en tweemaal moest hij het onder diens slagen opgeven.
Hij schuimde van pijn en woede.
Toen het hert zich omdraaide om weg te snellen, vloog Nero hem voor den derden keer naar zijn keel en nu beet hij zich vast.
Tevergeefs trachtte het hert zijn tegenstander af te schudden.
Het bloed stroomde uit zijn wonde. Steeds dieper boorden Nero's tanden zich in de keel van het hert. De slagader sprong en het schemerde het hert voor oogen. Het bood niet langer tegenstand.
Nero rukte hem op den grond.
Het trekken, het steeds trager wordende trappelen van de pooten van het stervende hert vervulden den wolfshond met de vreugde van den overwinnaar.
Velen waren hem dien dag ontsnapt, hadden hem teleugesteld, maar nu vereenigden zij zich tot één gestalte, die van zijn slachtoffer.
Hij woelde in het warme lichaam van den gedoode en weer gevoelde hij dien roes, waarvan het genot hem verdoofde, gevoelde weer en in nog sterker mate de groote, gelukkige en slaperig makende voldoening, die het levende, warme vleesch teweegbracht.
Maar nog veel pijnlijker, veel sterker ontnuchterd dan den eersten keer ontwaakte hij uit zijn bloedroes, nog heviger dan na zijn eerste roof schrok hij dit keer van zichzelf.
De duisternis verhulde zijn terugtocht uit het bosch.
Een vreeselijk schuldgevoel dreef hem naar huis.
Eenmaal thuis speelde hij met verdubbelden ijver de onschuldige, ja, hij deed dit zoo opdringerig, dat de menschen, de vrouw des huizes, de meid en de knecht hem vroegen: „Nero, wat heb je gedaan?" En: „Wat heb je uitgehaald, Nero?"
Deemoedig legde hij zich dadelijk op zijn buik, bekende op die manier zijn schuld en wachtte op de straf, die daarop zou volgen.
Maar niemand wist wat de hond eigenlijk misdaan had, niemand kende de mate van zijn schuld. En de straf bleef uit.

In plaats daarvan streelden zij hem en vleiden:
„Ja . . . je bent braaf . . ., brave hond."
Geliefde, verlossende woorden.
Behaaglijk strekte hij zich op zijn matras uit. Het leven was mooi.
Maar een klamme huivering trok door het bosch.
Wie er in de buurt kwam of er langs, stoof ontzet weg en droeg het treurige nieuws verder.

Algemeen verwachtte men dien nacht nieuwe misdaden.
Ieder was bang te worden gedood.
Faline durfde geen stap doen.
Zij jammerde om Geno, dien zij als verloren beschouwde; telkens weer beschuldigde zij Rolla voor Geno's dood verantwoordelijk te zijn.
Goeri bleef bij Moeder en putte zich uit in hoopvol gepraat, maar zelf koesterde zij nog nauwelijks eenige hoop.
Faline liet zich echter niet opvroolijken, zoodat Goeri tenslotte zweeg.
Treurig luisterde zij naar Moeder, die over Geno sprak als over iemand, die gestorven was.
„Hij was altijd zoo aardig . . ."
„Een echte kleine prins . . ."
„Wat stonden die rozenstokjes deftig op zijn voorhoofd, wat waren zij sterk . . . hij zou stellig een even groote kroon gekregen hebben als Bambi! Hij was precies zijn vader!"
„Wat was Geno toch verstandig — en zoo voorzichtig . . . je zou toch stellig verwacht hebben dat hij lang zou leven . . ."
„Och, als Bambi hem geleid had zou hij ook lang geleefd hebben, zou hij even wijs en vorstelijk geworden zijn als zijn Vader . . . als die Rolla niet . . ."
Eentonig herhaalde Faline steeds hetzelfde en altijd eindigde zij er mee Rolla te beschuldigen.
Goeri zweeg.
Zij voelde een groot verdriet om haar broer, die nu nooit weer bij haar zou zijn, die zoo goedhartig geweest was en waarvan zij zoo innig veel gehouden had, naar zij nu pas goed begreep.
Maar zij was het met deze harde veroordeeling van Rolla niet eens.
Zij hield van tante Rolla en kon niet gelooven dat zij verkeerde

bedoelingen had gehad, was er van overtuigd dat tante Rolla geen schuld had aan het ongelukkige toeval en dat zij zichzelf de meeste verwijten zou maken over Geno's vreeselijk lot.

Rolla lag nog altijd op de plaats, waar zij was neergevallen. Zij leed hevig door haar gewonde achterdeel, waarvan de spieren en pezen nog lang niet genezen waren, zoodat zij nu wederom stukgescheurd waren.

De schrik, die zich opeens van haar had meester gemaakt, de angst toen zij werd nagezeten, de ontzaglijke inspanning — dit alles had haar zoozeer uitgeput dat Rolla zich steeds ellendiger voelde.

Zij vocht tegen den slaap, want zij beefde voor een nieuwe overval; zij vreesde voor het lot harer kinderen.

Verwarde beelden zweefden haar voor den geest; zij droomde reeds terwijl zij nog dacht dat zij wakker was; doch de bewusteloosheid, waarin zij tenslotte wegzonk, maakte een einde aan elken droom.

Geno was na de tusschenkomst van Bambi verder geloopen. Hij kon nog heelemaal niet aan zijn redding gelooven. Zijn angst nam toe naar gelang zijn snelheid verminderde.

Aanvankelijk was hij niet in staat tot denken en het duurde verscheidene oogenblikken eer het tot hem doordrong dat hij niet langer werd nagezeten.

Nu waagde hij het op te houden met rennen en langzaamaan verminderde hij zijn vaart steeds meer. Zijn lichaam herstelde zich van de langdurige inspanning en hij begon rustiger adem te halen.

Toch voelde Geno zich nog altijd bedreigd, nog steeds was hij een vluchteling. Ieder geluid, ook het geringste, deed hem ineenkrimpen: voor het springen van den haas, den verwijderden stap van reeën viel hij in galop; hoewel maar even, totdat hij begreep dat het niet gevaarlijk was.

Hij zwierf tot ver in het bosch; en waar hij kwam ontmoette hij schrik en vrees, gelijk hij op zijn beurt overal oorzaak werd van vrees en schrik.

Doch er gebeurde dezen nacht niets, geen aanval en geen overval. Geen wolvengedaante werd zichtbaar, want Nero lag thuis en sluimerde vredig.

Doch het bebloede lichaam van het hert, dat hij verscheurd had, bleef als een stomme weeklacht ontzetting verspreiden.

Toen de ochtend begon te schemeren ontwaakten de vogels, zij ontdekten het uitgestrekt liggende hert en haastten zich met de verlate waarschuwingsteekenen van nalatige, nu dubbel ijverige wachters het bericht verder te dragen, dat de meesten in het bosch al wisten.

Talrijke kraaien, die elkander luid riepen, fladderden naderbij, zwermden op het verstijfde lichaam neer en begonnen hun gruwelijken maaltijd.

Geno, die nu weer tamelijk rustig was, moest nu wel tegenover zichzelf erkennen dat hij gered was, hoewel hij nog niet geheel begreep hoe en de zaak evenmin volkomen vertrouwde.

Zijn behoefte aan slaap, zijn honger raakten op den achtergrond bij zijn verlangen naar Moeder.

Hij zocht Faline en Goeri en keerde ten laatste terug naar de plek, waar de jacht op hem begonnen was.

Behoedzaam liep hij voort, heel langzaam; hij voelde dat hem op dezelfde plaats niet hetzelfde nogmaals zou overkomen, maar toch deed hij zoo voorzichtig mogelijk.

Een vertrouwde stem klonk hem in de ooren. Niet Moeders stem, maar toch een stem, die hij kende: „Geno! Geno!"

Het was Rolla, die juist uit haar diepen slaap ontwaakte.

Verbaasd stond hij voor haar.

„Geno," sprak Rolla, „ben jij het? En ben je alleen?"

„Alleen ja!" antwoordde Geno.

„Waar is Moeder? Waar is Goeri?"

„Wie weet waar zij zijn!" antwoordde Geno weer, „ik weet het niet, was het maar waar dat ik het wist."

„Wat mij overkomen is . . .!" zuchtte Rolla.

„En mij!" voegde Geno er minachtend aan toe.

Rolla kwam met moeite overeind. „O, wat heb ik een pijn! Niet meer zooals eerst, maar ik heb toch een gevoel alsof ik gebroken ben . . ."

„Kunt u niet loopen?" vroeg Geno zonder inniger deelneming.

„Ja! Loopen . . . ik kan wel langzaam loopen . . ." Rolla wankelde even, „maar gewoon gaat niet . . . nee, daartoe ben ik niet bij machte."

Zij keek Geno aan: „Heb je het ook moeilijk gehad?"

Geno richtte zich op: „Heel moeilijk, tante!"

„Vertel me wat je is overkomen, arme jongen!"

„Eerst moet ik Moeder en Goeri vinden . . . eerder . . . u neemt

het mij toch niet kwalijk, Tante ... maar eerder heb ik geen rust..."
„Ik maak me bezorgd om Boso en Lana..., wat kwelt mij de zorg om hen! Je hebt gelijk, Geno! Je bent goed en verstandig! Voor we hen allemaal gevonden hebben krijgen wij geen rust...! Kom, laten we samen gaan zoeken..."
Zij begaven zich op weg en liepen lang en langzaam rond. Rolla liep heel moeilijk; zij hinkte sterk.
Boven hen bewoog zich het eekhoorntje kriskras tusschen de takken: „Hebben jullie het al gehoord?"
Het verhaal van het vermoorde hert maakte een diepen indruk.
„Weet u waar mijn moeder is? En mijn zusje?" vroeg Geno bezorgd.
„En mijn kinderen?" informeerde Rolla beangst.
Het eekhoorntje gaf alleen antwoord op Geno's vraag: „Ja! daarginds zijn ze, bij den ouden esch tusschen de kornoeljes. Ze maken het allebei goed."
Geno wilde doorloopen, maar Rolla vroeg dringend: „Wacht... een seconde maar!" En smeekend vroeg zij het eekhoorntje: „En mijn kinderen... mijn kinderen?"
„Ik zal eens naar hen omzien!" luidde het antwoord.
Plechtig verscheen Rolla met Geno bij den esch. Zij wilde zeggen: „Hier breng ik je je zoon terug!"
Maar Goeri stormde het kornoeljeboschje uit en juichte: „Geno! Geno! Wij hebben Geno weer terug."
Faline rende te voorschijn en stamelde ontroerd: „Mijn zoon... dus je leeft!"
„Gezond en wel," jubelde Goeri.
Zij kusten hem teeder. Faline stortte vreugdetranen; Goeri was opgetogen, dus lachte ze; Goeri was verstandig.
„Wist ik maar vast dat mijn kinderen het zoo goed maakten...," zei Rolla somber.
Maar Faline keurde haar geen woord waardig.
„Vertellen, Geno," verlangde Goeri, „vertel!"
„Ja, wij willen hooren wat je doorstaan hebt en hoe je ontkomen bent," zei Faline.
„Ik ben ook nieuwsgierig," voegde Rolla er aan toe, „hoewel je misschien beter zou kunnen wachten tot mijn kinderen..."
Faline deed alsof er behalve zij, Geno en Goeri niemand was.
Zij viel Rolla in de rede: „Vertel maar, mijn zoon!"

Geno begon, doch nauwelijks was hij bezig, of Lana en Boso kwamen, den weg gewezen door het eekhoorntje, dat boven hen langs de takken rende en jubelde: „Nu zijn ze weer allemaal bijeen."
Rolla wisselde kussen ter begroeting met haar kinderen.
„Hoe voelt u zich, Moeder?"
„Bent u weer een beetje beter?"
Allebei bleven druk aan het vragen.
„Over mij valt niets te vertellen," beweerde Rolla, „maar jullie, kleintjes, hoe hebben jullie het gemaakt?"
Faline was van meening dat thans alleen haar zoon in aanmerking kwam om te spreken en dat andermans gepraat niet op zijn plaats en opdringerig was. Daarom eischte zij scherp:
„Vertel, Geno. Men heeft ons gestoord."
Geno, die zich een beetje verlegen voelde door den toon van zijn moeder, vertelde hoezeer hij in het nauw had gezeten. Al vertellende werd het hem opeens duidelijk wie zijn redder geweest was.
Vader, natuurlijk was het Vader geweest.
Niemand anders dan hij zou zich zijn lot hebben aangetrokken.
Hij wist niet zeker of hij over Vader zou spreken of zwijgen, toen Goeri hem met een vraag overrompelde:
„Wat heeft dien woesteling van je afgeleid?"
Toen ontviel hem de waarheid: „Vader!"
Want geen sterveling in het bosch wist wat liegen was. Zij konden iets geheim houden, konden zwijgen, doch de leugen was hun allen vreemd.
Geno's mededeeling baarde opzien.
„O, Bambi!" fluisterde Faline.
„Onze vader!" zei Goeri dweperig.
Moeder en dochter raakten in vervoering bij Geno's geestdriftige beschrijving van wat Bambi voor hem gedaan had.
Geen van hen twijfelde er aan dat Bambi ontkomen was.
Goeri stootte haar Moeder in de zijde. „Doe niet zoo koel tegen tante Rolla," zei ze, zoo zacht dat de anderen het niet konden hooren. „Wees een beetje vriendelijk tegen haar, zij is ziek."
Het viel Faline even moeilijk om zich met Rolla te verzoenen als zich tegen Goeri te verzetten.
„Misschien later," zei ze. „Nu kan ik niet... later..."
Zij ging eenvoudig weg.

Goeri kreeg geen gelegenheid om iets liefs tegen Rolla te zeggen, want Boso en Geno kregen ruzie.
„Zeg, Geno," begon Boso, „ik heb veel meer meegemaakt dan jij!" Het klonk nogal verwaand.
„Meer? Denk jij dat je meer hebt meegemaakt?" Boso's woorden prikkelden Geno, hoewel hij het eerste oogenblik niets anders wist te zeggen.
„Veel meer!" herhaalde Boso, „ik ben zoowat gestorven."
Nu kon Geno zijn ergernis om de geringschatting van zijn avontuur niet langer onderdrukken en hij viel uit: „Jij bent domweg in een val geloopen . . .! Je kunt je eigenlijk niet eens met mij vergelijken."
„Dat bedoel ik juist," antwoordde Boso gevat, „een vergelijking tusschen jouw avontuurtje en mijn doodsgevaar . . ."
Geno liet hem niet uitspreken. „Ik praat nooit meer met je!" riep hij minachtend en meteen ging hij zijn moeder achterna.
„Jij bent begonnen met vergelijken!" zei Goeri ernstig. „Dat had je niet moeten doen, Boso! Nu niet! Je zult er nog spijt van hebben."
Zij sprong weg in de richting, waarin Moeder en Geno verdwenen waren.
Toen zij samen waren, zei Rolla treurig: „Je hebt wel gelijk, mijn zoon, maar . . ."
„Maar mij spijt het nu al!" riep Lana snel er tusschendoor, „wij zouden met elkander zoo gelukkig kunnen zijn."
Nog dien zelfden dag had de jager het doode hert gevonden. Ontsteld vroeg hij zich af wie dat op zijn geweten zou hebben.
Het duurde niet lang of hij ontdekte in de omgewoelde sneeuw de printen van een hond.
Zorgvuldig volgde hij het spoor en las daaruit hoe verbeten de hond de jacht had volgehouden; hij vond ook de overblijfselen van den verscheurden reebok.
„Nou, die heeft flink huisgehouden."
„Welke hond zou dat zijn?"
„Ongetwijfeld een groot en sterk dier."
De jager dacht na.
Het lange spoor was duidelijk genoeg en hij had geen geluid gehoord.
Dan moest het een wolfshond geweest zijn.
Zoo'n hond bezat alleen de burgemeester!

Pijnlijk.
Maar pijnlijk of niet, de hond moest weg! Alleen een schot hagel kon hier helpen. Dat zou hij krijgen.
Dus legde de jager zich op de loer.
Tamelijk dicht bij den ingang van het bosch wachtte hij Nero op.
Hij wachtte drie dagen achtereen.
Nero verscheen niet.
Den vierden dag kwam hij aandraven. Maar de wind was zijn richting uit en hij bespeurde den jager, zoodat hij ontsteld van richting veranderde en naar het dorp terug rende.
Gedurende twee dagen liet hij zich niet zien en de jager wachtte tevergeefs.
Maar den zevenden dag verscheen Nero eindelijk. Hij trilde van verlangen naar de jacht, bespeurde geen luchtje en baande zich een weg door het struikgewas.
De jager had een lading heel fijne hagelkorrels in zijn geweer. Het lag in zijn bedoeling om den kostbaren hond, waar de burgemeester zeer op gesteld was, niet te dooden, doch alleen maar flink schrik aan te jagen en een afstraffing te geven, opdat hij de gewoonte, door het bosch te loopen, zou afleeren.
Toen het schot over hem losbarstte, zakte Nero jankend in elkaar, maar dadelijk richtte hij zich verward weer op, want geen hagelkorrel was hem diep in het vleesch gedrongen.
Zijn staart tusschen zijn pooten, die pijnlijk en bang gebogen bleven, keerde hij strompelend en op het vrije veld bijna kruipend, naar het dorp terug.
De jager keek hem lachend na.
Toen begaf hij zich onmiddellijk naar den burgemeester en zette hem de zaak uiteen.
De burgemeester toonde veel begrip. „Had hem maar meteen dood geschoten. Dat verdient hij, de ellendeling."
Nero lag bevend en klaaglijk ineengekrompen in den hoek.
„Wie schiet zoo'n mooien hond nu meteen dood?" antwoordde de jager. „Ik in elk geval niet!"
„In elk geval dank ik u hartelijk," besloot de burgemeester, „het heeft allemaal alleen maar kunnen gebeuren doordat ik ziek was."
Daarmee was de zaak afgedaan.
In het bosch heerschte nu werkelijk algeheele vrede.
Geen enkele indringer verstoorde nu langer het stille leven van

zijn bewoners en de normale gebeurtenissen gingen als gewoonlijk voorbij, waren vlug weer vergeten.
Rolla's wonden genazen langzaamaan, zij hinkte nauwelijks merkbaar en kon zich weer voortdurend sneller bewegen.
Maar zij en haar kinderen vermeden Faline, Geno en Goeri.
Bambi liet zich niet zien.
De temperatuur werd milder; de hemel werd weer blauw en de zon gaf zoowaar weer een beetje warmte.
Op een ochtend stonden overal de sneeuwklokjes met hun knikkende kelken.
„Kijk toch eens, Moeder," riep Goeri blij, „dat zijn bloemen... echte bloemen!"
„Ja mijn kind," glimlachte Faline, „die komen nu weer."
„Ze zijn niet te tellen," constateerde Geno.
„Zij zijn voorboden," vertelde Faline.
„Voorboden?" Geno keek erg wantrouwend. „Waarvan? Ik ben niet op voorboden gesteld."
„Maar hen kun je begroeten, mijn zoon; zij kondigen slechts goeds aan."
„Dat de moeilijke tijd voorbij gaat?" lachte Goeri.
„Hij is aan het verdwijnen!" bevestigde Faline opgewekt.
„En wordt nu weer alles groen?"
„Alles, mijn zoon."
„Dat kan ik me niet indenken," zei Geno weifelend.
„Het ongeluk kun je nooit begrijpen en van het geluk kan men zich geen voorstelling vormen," sprak Faline, „je moet ze allebei meemaken. Het goed zoowel als het kwaad."
„Overleven!" opperde Goeri vroolijk, „overleven is het belangrijkste."
„En je leert," vervolgde Faline, „dat je het eene met het andere, het geluk met het ongeluk, betalen moet."
Het eekhoorntje Perri ontwaakte uit haar winterslaap, want de vorst nam langzaam af.
Faline en haar kinderen bemerkten het nauwelijks, maar de sneeuw werd een zachte brij; de aarde was nat, zoodat het was alsof zij op een moeras liepen, waarin zij elk oogenblik konden wegzinken.
Geno en Goeri kwamen bijna niet meer op de weide, waar het water bij iederen stap uit den grond opborrelde.
„Het is bijna nog erger dan de winter," vond Geno ontevreden.

Maar Moeder stelde hem gerust: „Wacht maar, nu wordt het gauw beter."
„Wanneer?" mopperde hij.
„O, gauw!"
„Heb nu nog even geduld," drong Goeri aan, „als ze mij iets goeds beloven, ben ik al meteen in een goede stemming."
„Wat mij betreft wil ik wel geduldig zijn," antwoordde Geno, „maar ik kan onmogelijk vroolijk zijn, dat is te veel van mij verlangd, zoolang ik door de modder en het nat moet rondbaggeren."
Terneergeslagen sprong het eekhoorntje naar omlaag: „Ik wou dat ik maar wat te eten had! Ik heb vreeselijken honger."
„Weet u niet dat nu alles weer goed en mooi wordt?" vroeg Goeri.
„Zeker weet ik dat! Maar daar kan ik helaas mijn maal niet mee doen."
„U moet zich verheugen op hetgeen komt," ried Goeri haar aan, „als je op iets prettigs wacht heb je al niet half zoo'n honger meer. Kunt u daarmee niet tevreden zijn voorloopig."
„Ik heb voorraden aangelegd," zei Perri. Zij zag er treurig en nadenkend uit, toen zij vervolgde: „Rijke voorraden heb ik . . . en nu kan ik ze nergens vinden."
„Zoek dan! Zoek!" spoorde Goeri aan, „denk eens goed na! Dan herinnert u zich wel waar uw voorraden zich bevinden."
„Ik hoop dat u gelijk hebt!" riep Perri, die meteen weer wegsnelde.
„Ik hoop het ook!" riep Goeri haar lachend na.
De hemel was nu bedekt met vaalgrijze wolken.
„Het wordt prachtig . . .," spotte Geno.
In dichte stralen, eentonig en zonder ophouden ruischte de regen neer.
Geno smaalde: „Het wordt steeds mooier . . ."
De reeën waren doorwaternat.
„Denk je dan dat het niet zoo is?" plaagde Goeri.
„Geloof jij het dan wel?" antwoordde Geno somber.
„Ja," riep Goeri, „dat geloof ik zeker. Ik voel dat het heerlijk wordt!"
„Je bent niet lekker!"
„Laat mij dan maar niet lekker zijn!"
Faline zei: „Goeri schikt zich in het onvermijdelijke; dat moet jij eveneens doen, mijn zoon."

„Ik schik mij ook, wat kan ik anders doen?"
„Je moet tevreden zijn, net als Goeri. Opgewekt zijn. Zij heeft het niets beter dan jij."
Geno richtte zich op. „Ieder ondergaat alles op zijn manier. Praat me niet van tevredenheid, praat me er niet van dat ik vroolijk moet zijn. Ik vind het dom om tevreden en vroolijk te zijn onder deze omstandigheden."
„Dus ik ben dom?" lachte Goeri.
„Zoo heb ik het niet bedoeld!" verontschuldigde Geno zich snel, „echt niet." Hij bewonderde zijn zusje nog steeds en hij hield veel te veel van haar om haar te beleedigen.
Toen de storm losbarstte en zich als in razernij op het bosch wierp, verdreef hij den regen.
Zwijgend onderging Geno deze nieuwe kwelling.
De kracht van den storm was enorm. Als een troep verschrikte paarden raasde de wind voort.
De wolken joegen langs den hemel als vluchtelingen, die achtervolgd werden. Diep en kreunend bogen zich de dikste boomen.
Met smartelijke kreten braken de zwaartste takken en sloegen krakend tegen den grond.
De schrale was bijna ontworteld; bijna was zijn stam in tweeën gegaan.
„Je mag me wel dankbaar zijn," zei de hooge eik, „ik heb je beschermd."
„Nee, dat deed mijn gezonde natuur!" antwoordde de schrale, „jij hebt er niets mee uit te staan."
Toen greep de orkaan hem opnieuw aan. Hij rukte aan hem en liet hem zoo ver doorbuigen dat het hem bijna het leven gekost had.
„Ik red je telkens weer!" merkte de hooge eik op.
De ander riep verbitterd uit: „Ik ben je geen dank verschuldigd! Ik blijf ook zonder jou wel overeind!"
„Bedank me dan niet. Beschermen doe ik je toch en je dank heb ik niet noodig.
„O, leelijke genieperd!" knerpte de schrale, „wil je nu al ontkennen hoeveel goede krachten er in mij leven en hoe machtig ik zou kunnen zijn als jij niet . . ."
De storm maakte de rest van zijn woorden onverstaanbaar, maakte ieder gesprek onmogelijk en doemde de oude, de groote en de kleine boomen allemaal tot machteloosheid.

Deze storm was hardnekkiger dan de regen. Het was ook koud, maar niemand had er hinder van, want zoo nu en dan vergezelde een lauwe windvlaag als een stille belofte het geweld van den storm.
De reuzenadem van den storm vaagde de sneeuw weg en de aarde werd zoo droog dat er maar weinig vocht achterbleef.
In groote plukken tegelijk stoof de winterwol van de reeënruggen.
Op een nacht sliep de stormwind in, alsof hij loom was van het lange ronddollen en naar rust verlangde.
Een vriendelijk zonnetje, dat al meteen prettig warm was, steeg aan een wolkenloozen hemel omhoog.
De fazanten fladderden zoodra zij wakker waren uit hun slaapboomen neer; hun wilde klokgeluid en zelfs het knetteren van hun vlerken klonk helderder dan anders.

Fluitend vloog de merel naar den hoogsten top van den hoogen eik, ging daar op een tak zitten en keek rond; toen begon hij, aarzelend nog, zijn lied te probeeren. Het gelukte hem niet heelemaal. Maar toch bleef hij daar boven zitten en zong telkens weer een bescheiden liedje.
De specht trommelde heftig; het was tot ver in den omtrek te hooren.
De eksters schakerden druk en daartusschen door krijschte de Vlaamsche gaai; alleen wist je nooit of hij boos was of vroolijk.
De meezen tsjilpten in de struiken.
De juichende roep van een valk klonk van omhoog, maar hij werd overstemd door de krassende stemmen der kraaien.
Allemaal waren ze druk in de weer met het bouwen van nesten of met nog bruikbare nesten op te knappen; het was een vlijtig gedoe.
„Nu zul je toch wel moeten toegeven dat het heerlijk is," begon Goeri.
„Het was hoog tijd ook," antwoordde Geno, „hoog tijd! Eindelijk! Ik had het beslist niet langer uitgehouden."
„Niet waar!" ontkende Goeri, „natuurlijk zou je het hebben uitgehouden, beste jongen. Je bent heel den slechten tijd doorgekomen . . ."
„Het heeft me moeite genoeg gekost."

„Omdat je het moeilijk hebt opgevat. Iedereen zegt vaak dat hij iets niet kan volhouden en dan gaat het toch; inwendig weet je altijd dat je iets verdragen zal en moet. Je kunt je niet voorstellen hoeveel je verdragen kunt."
„Zoo is het!" zei Faline, „het lot geeft ons nooit meer te dragen dan we torsen kunnen." Zij veranderde van toon: „Kinderen, laten wij van den goeden tijd genieten. Komt mee naar de weide!"
„Nu? Op klaarlichten dag?" vroeg Geno verbaasd, „en het gevaar dan?"
„Als ik voorstel de weide op te gaan," zoo wees Moeder hem terecht, „hoef je je niet bezorgd te maken! Het mooiste van dezen mooien tijd is dat er geen gevaar is. Neen, bang zoontje. Hij doet ons geen kwaad, want Hij zoekt ons nu niet."
„Geno!" riep Goeri, „Geno! Warempel, je krijgt een kroon! Kijk maar, Moeder, kijk!"
Geno hief trots den kop op.
„Nou," meende Faline, die haar zoon met welgevallen bekeek, „voorloopig is het maar een kroontje, nog maar het begin van een kroon. Maar je jeugd in aanmerking genomen, Geno, zal toch een ieder zich er over verwonderen dat dit begin zoo vroeg komt en dat het zoo krachtig is."
Twee dunne takken waren op Geno's kop zichtbaar, klein en nog door de huid bedekt, inderdaad pas in het prille begin van hun ontstaan, maar goed en duidelijk waar te nemen.
Faline kon er niet genoeg van krijgen naar haar zoon te kijken. „Je lijkt op je vader," zei ze droomerig. „Sprekend!" Zij zuchtte even. „O, onze jeugd! . . . Toen hij zoo oud was als jij zag hij er precies zoo uit."
Geno kon zijn kop niet nog fierder opheffen. Dat hij werkelijk op zijn vader leek — kon men zich iets vleienders indenken.
„Voorwaarts, gekroonde broeder," gebood Goeri, „op naar de weide!"
Het drietal rende vroolijk naar buiten.
Maar daar stonden Rolla, Boso en Lana.
„Het is toch jouw weide, Goeri," fluisterde Geno, die al meteen geen zin meer had.
„Ach," antwoordde zij, „vandaag is de wei van iedereen. En jij, Geno, moet je met Boso verzoenen."
„Hij heeft mij beleedigd."

„Dat is al zoo lang geleden."
„Maar ik ben het niet vergeten," volhardde Geno koppig.
„Wees weer goed," drong Goeri aan, „doe het dan maar voor mij!"
Zij liep de anderen tegemoet.
„Wij hebben elkaar in lang niet gezien! Hoe maken jullie het?" riep zij vriendelijk.
„Goed, en jullie?" antwoordde Boso en Lana terughoudend.
Rolla zweeg.
„Tante Rolla, hoe is het met u?" hield Goeri vol. „Kent u me niet meer?"
„Zeker ken ik je," antwoordde Rolla op gedwongen toon, „maar je moeder schijnt mij niet meer te kennen. Zij loopt me gewoon voorbij."
„O, maar ze meent het zoo kwaad niet!" verzekerde Goeri, „zij is sedert dien wonderlijken dag . . ." Zij onderbrak zichzelf en riep: „Moeder! Hier is tante Rolla! Kom eens hier!"
Ze rende de aarzelende Faline opgewekt tegemoet: „Kom nu en wees vriendelijk, Moeder, toe!"
Faline kwam langzaam naderbij. „Dag Rolla . . ."
„Dag . . ."
Maar de oude hartelijkheid was verdwenen en de beide moeders stonden tegenover elkaar, net zoo lang tot Faline vroeg:
„Ben je nu weer heelemaal beter?"
„Dank je, ja, ik ben weer heelemaal in orde. Alleen hink ik zoo nu en dan een beetje."
Geno had zijn moeder met Rolla zien praten en dus kwam hij zorgeloos, zoodra Goeri hem riep.
Terwijl hij naderde, vertelde zij trots: „Mijn broer heeft al een kroon, het begin van een kroon. Kijk maar, je kunt het al van verre zien."
Boso keek heelemaal niet en Lana zei alleen maar: „'t Is de moeite . . ."
„Jouw broer heeft voorloopig nog niets anders dan de plaats, waar misschien nog wel eens een kroon zal groeien, misschien!"
Deze opmerking was niet bijzonder geschikt om Boso enthousiaster te stemmen, doch Goeri had er zich alleen toe laten verleiden omdat zij voelde dat zij haar broer onrechtvaardig behandelden.
Toen Geno zich bij het groepje voegde, was Goeri weer vredelievend. „Jullie tweetjes moet je met elkaar verzoenen!"

Boso verklaarde: „Als hij het me vraagt . . ."
„Ik het aan jou vragen?" viel Geno hem in de rede, „jij bent degene, die zich moet verontschuldigen en dan zal ik je vergeven."
„Vergeven?" Boso lachte spottend, „. . . dat ik meer heb meegemaakt . . . Wil je me dat vergeven?"
Geno bleef kalm. „Het gaat er nu niet meer om wie meer heeft meegemaakt, jij of ik . . ." Hij beheerschte zich.
Maar Boso viel heftig uit: „Daar gaat het wel om! Alleen daarom! Ik was den dood nabij!"
„Ik ook . . .," zei Geno gelaten.
Boso echter werd steeds feller: „Maar ik ben door Hem gered, versta je? Door Hem! En jij alleen maar door je vader! Wat is Hij en wat is je vader in vergelijking daarmee? Toch zeker niets!"
Eer Geno had kunnen antwoorden, bemoeide Faline zich er mee: „Je bent brutaal! Ik verbied je op die manier over Bambi te spreken!"
Nu liet ook Rolla zich hooren: „Je moet begrijpen waarom Boso zich zoo onbehoorlijk uitdrukt; hij staat in zijn recht!"
„Natuurlijk sta ik in mijn recht!" riep Boso verbitterd, „niet wij, maar jullie zijn het die om verzoening bedelen! Dat is het beste bewijs."
„Ik heb nog nooit gebedeld," zei Geno, nog steeds ernstig, maar zijn stem beefde van opwinding.
„Je hebt me niet goed begrepen, Boso," sprak nu Goeri weer, nog altijd vriendelijk, „je hebt me heelemaal verkeerd begrepen! Ik bedoelde het goed!"
„Waarom bemoei je je ook met dien knul?" vroeg Faline nu hevig geërgerd, „je weet hoe verwaand en brutaal hij is."
„Matig je een beetje, Faline," zei Rolla dreigend.
Maar Faline kon zich niet langer inhouden. „Ik mij matigen? En jij durft dat te zeggen? Jij? Jij bent wel de laatste, die dat doen kan! Lang genoeg heb ik me gematigd! Je hebt geen verwijt van me gehoord, maar nu zeg ik je dat het alleen jouw schuld was dat Geno in levensgevaar geraakte! De jouwe alleen! Je hebt den vreemden moordenaar op Geno afgestuurd om jezelf in veiligheid te brengen. Je hebt je ondankbaar gedragen en bovendien laf en onmoederlijk. Nu weet je hoe ik over je denk! Je kent nu mijn meening."
Rolla zoowel als de kinderen stonden sprakeloos na dezen uitval. Rolla wilde antwoorden, maar zij kreeg niet de gelegenheid.

Faline voelde zich opgelucht en riep: „Kom, Geno! Kom, Goeri! laten wij gaan. Laten we dezen heerlijken dag niet nog langer bederven."
Zij ijlde weg en haar kinderen volgden haar.
„Die zijn we kwijt!" zei Boso voldaan.
„Ik kan er niets aan doen," bekende Lana, „maar ik schaam me..."
„Onbegrijpelijk," peinsde Rolla hardop, „dat Faline me van slechte bedoelingen verdenkt. Daar begrijp ik niets van..."
„Trek u er niets van aan," troostte Boso, „ze zijn alledrie onuitstaanbaar met hun trots op Bambi..."
„Zwijg!" gebood Rolla, „jij bent verwaand en brutaal. Je dwaze geklets over Bambi kan ons allen veel schade doen en jezelf nog het meest!"
Op hun gemak wandelden Faline en haar kinderen tusschen de struiken. Geen van de beide laatste had den moed Moeder aan te spreken voor zij zelf het zwijgen zou verbreken.
Faline zei: „Ik ben blij dat ik die Rolla nu eens gezegd heb, waar het op staat."
Geno voegde er aan toe: „In ieder geval heeft Boso te hooren gekregen wat hij verdient. Hij verbeeldt zich een beetje al te veel..."
„Rolla heeft ook niet meer gekregen dan haar toekomt!" antwoordde Faline, die een weerwoord wilde uitlokken. „Of twijfel je daar soms aan?"
„Ja, Moeder," gaf Geno toe, „ik betwijfel of tante Rolla zulke harde woorden verdiend heeft... Zij was altijd zoo aardig..."
„En jij, Goeri, wat zeg jij er van?"
„Nee, ik twijfel geen oogenblik. Ik ben er van overtuigd dat u tante Rolla onrecht doet! Bitter onrecht! Zij was ziek, zij kon niet verder en had beslist geen slechte bedoelingen toen zij, doodop, toevallig bij ons terecht kwam..."
„Nu, mijn kind, ik zie de zaak anders..."
„Als ik mijn meening zeggen mag," vervolgde Goeri, „dan zijn jullie zelfs tegen Boso te streng."
„Te streng?" weerstreefde Geno, „neem alleen wat hij over Vader gezegd heeft..."
„Natuurlijk, zeker, dat was erg," gaf Goeri toe. „Boso is brutaal, hij is aanmatigend..., maar wat hij doorgemaakt heeft was toch geen lolletje..."

„En dat zeg jij?" viel Moeder haar in de rede, „jij die het meest hebt meegemaakt en het meest geleden heeft?"
„Ach, dat is al zoo lang geleden!" weerde Goeri vroolijk af, „daar denk ik allang niet meer aan..."
„Misschien," liet Geno zich nu hooren, „misschien, Moeder, oordeelt Goeri juist zoo mild omdat zij veel erger geleden heeft dan Boso en ik bij elkaar."
„Wees stil," smeekte Goeri, „doe me een plezier en spreek daar nu niet meer over."
„Goed," zei Faline, „maar het spijt me dat ik daar zooeven bij Rolla en Boso niet aan gedacht heb."
„En ik ben er blij om!" glimlachte Goeri, „mij spijt het alleen maar dat er ruzie is."
„Waarom?" vond Faline, „daar komen we best overheen..."
Goeri werd ernstig: „We zouden nog wel andere dingen kunnen verdragen! Maar toch vind ik het een slecht teeken als vrienden oneenigheid hebben en uit elkaar gaan."
„We zullen wel andere krijgen."
„Wij hadden nieuwe vrienden kunnen vinden," antwoordde Goeri, „zonder de oude te verliezen. Verlies blijft verlies, hoe je de zaak ook opvat."
„Ja, tegen jou moet iedereen het opgeven," lachte Faline, die haar dochter een gelukkigen blik toewierp.
Geno zweeg, maar hij dacht iets dergelijks.
Inderdaad vonden zij weldra anderen, in de plaats van Boso en Lana, daarin had Faline volkomen gelijk.
Zij gingen evenals voorheen de weide op, want Goeri hield vol dat het háár weide was en Moeder noch Geno sprak haar tegen.
Enkele keeren ontmoetten zij daar Rolla met haar kinderen en het was telkens weer onaangenaam hen daar aan te treffen.
De beide reeëngezinnen deden elk voor zich alsof het andere er heelemaal niet was. Maar het viel allen zwaar geen notitie van elkander te nemen, hoewel ze allemaal net deden alsof dat een volkomen natuurlijke zaak was.
Maar het was niet vanzelfsprekend en niet natuurlijk. Allen wisten het en allen voelden het, hoezeer zij zich ook inspanden om niets te laten blijken.
Vooral Goeri had het niet gemakkelijk. Vaak voelde zij de neiging Rolla of Lana aan te spreken; vaak merkte zij dat Rolla, Lana en zelfs Boso behoefte hadden om iets te zeggen. Maar het

kwam nooit zoover. Zwijgend voltrok zich de strijd, de dubbele strijd om de wei en om het volharden in hun houding van vreemden tegenover elkander. Want vijanden kon men hen eigenlijk niet langer noemen.

Faline handhaafde met haar kinderen haar recht op de weide. Eigenlijk was het Goeri, die door haar hardnekkigheid overwon. Rolla en de haren bleven weg, zij kwamen niet terug.

„Ik wou dat ik wist waar zij zijn," zei Goeri aan het einde van een reeks dagen en nachten.

„Denk je nu werkelijk nergens anders aan?" vroeg Faline onverschillig. „Het laat mij koud."

„Ik hoop maar dat hun niets overkomen is . . ." Goeri werd bang.

„In dezen tijd overkomt geen van ons iets," stelde Moeder haar gerust.

Geno zweeg. Hij had vaag het besef dat hij de oorzaak van de oneenigheid was. Soms wierp hij de gedachte daaraan van zich af, maar op andere tijden voelde hij een beetje spijt.

Op een ochtend verschenen er vreemde reeën op de weide. Twee kinderen van den leeftijd van Goeri en Geno. De voorhoofden van het tweetal toonden het begin van toekomstige kronen.

Schuchter kwamen zij naderbij. Elk van hun schreden drukte vreesachtige aarzeling uit. Gratieus en schuw hieven zij hun teere pootjes en heel hun houding verried dat zij deze onderneming voor een groot waagstuk hielden en dat alleen hun radeloos verlangen naar kameraadjes hen er toe aanzette.

Goeri sprong hun tegemoet en groette hen allervriendelijkst. Geno volgde met Faline.

„Hoe heet je?" vroeg Goeri aan den een.

„Nello . . .," fluisterde hij.

„En jij?" wilde Geno van den andere weten.

Met moeite bracht deze uit: „M . . . M . . . M . . Mem . . . bo . . ." Hij hakkelde.

„Membo . . .," herhaalde Geno, „is het zoo goed?"

„J . . . j . . . j . . . ja!" bevestigde Membo.

Goeri lachte en opeens lachten zij allemaal.

Maar toen Faline vroeg: „Zijn jullie alleen?" werden de beide vreemde kinderen heel ernstig.

„Wij zijn alleen . . .," zei Nello.

Faline wilde meer weten. „Waar is jullie moeder dan?"

Membo stotterde vreeselijk, toen hij antwoordde: „W . . . w . . .

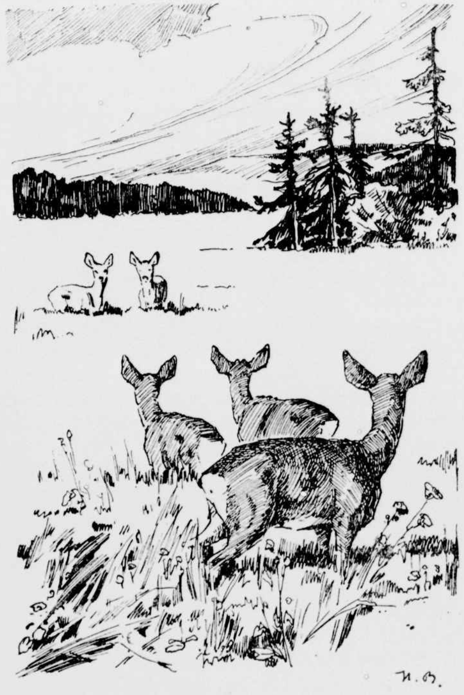

w . . . wij . . . he . . . he . . . hebb . . . hebben gee . . . geen m , . . m . . . . moe . . . moeder m . . . meer!"
„Onze moeder," vulde Nello treurig aan, „is bij den Grooten Schrik door de donderhand neergeslagen."
„Arme kinderen!" riep Faline uit, „zijn jullie al zoolang weezen! Willen jullie bij mij blijven?"
„O, dolgraag!" antwoordde Nello snel.
Membo had meer tijd noodig. „D . . . dat . . . dat . . .!" Hij kon van ontroering niet spreken.
„Zijn jullie broertjes?" vroeg Faline goedig.
„Br . . . broe . . . broers . . .sss," knikte Membo.
„Nu, lieve kinderen," verklaarde Faline, „willen jullie dan voortaan mij als jullie moeder beschouwen?"
„O, graag, graag, dank u!" riep Nello ontroerd.
„V . . . v . . . v . . . van h . . . har . . . harte . . . b . . .," aldus sloot Membo zich bij hem aan.
„Dan zien jullie hier je zusje en je broertje, Goeri en Geno," vervolgde Faline.
Geestdriftig en met groote inspanning riep Membo uit: „D . . . d . . . de kin . . . ki . . . kinderen v . . . v . . . van Bam . . . Bam . . . bi!"
Nello keek hen verrukt aan: „Ben jij de beroemde Goeri?"
Zij lachte: „Goeri ben ik, ja, laat dat „beroemde" maar achterwege!"
Membo wendde zich tot Geno: „J . . . j . . . jij h . . . he . . . hebt . . . ee . . . een gev . . . gev . . . gevaar . . . lijk . . ."
„Een gevaarlijk avontuur heb jij gehad!" hielp Nello zijn broer, „prettig kennis met je te maken, Geno! Jij bent de mooiste van alle jongens! Maar geen wonder — als je een zoon van Bambi bent."
„Dat zou Boso eens moeten hooren!" zei Geno opgewekt tegen Goeri.
De vriendschap werd gesloten en was van het begin af heel innig. Nello en Membo lieten alle terughouding varen. Enthousiast bestormden zij Faline met den naam Moeder. Dit woord, dat zij zoo lang niet hadden kunnen gebruiken, verschafte hun nu onuitsprekelijke vreugde.
Zij bleken erg gehoorzaam en bescheiden.
Nello was erg opgewekt, maar hij praatte niet zooveel als zijn hakkelende broer, die voortdurend kletste.

„Wa . . . wa . . . wat een gel . . . gel . . . geluk, o . . . o . . . om b . . . b . . . bij j . . . j . . . j . . . jull . . . jullie te z . . . z . . . z . . . z . . . ijn!" bekende hij openhartig.
Of zonder dat er een bijzondere aanleiding toe was riep hij opeens: „M . . . Moe . . . der, u . . . u b . . . bent ee . . . een sch . . . sch . . . schat."
Hij stak eindelooze liefdesverklaringen af tegen Goeri, die zij geduldig aanhoorde. En Geno vereerde hij bijna.
Nello bleef steeds in zijn buurt en kwam hem te hulp als hij het erg met den een of anderen zin te kwaad had; zij waren het altijd samen eens.
Geno was in de wolken over de nieuwe vriendjes. De loftuitingen, die hij te hooren kreeg, deden hem goed; de vooraanstaande positie, die hij volgens de nieuwe broertjes onder de reeënjeugd innam, vervulde hem met trots, maar toch geloofde hij hun woorden en dat was oorzaak dat hij meer zelfvertrouwen kreeg.
„Heeft Membo altijd zoo gestotterd?" vroeg hij Nello, „ik bedoel altijd even erg als nu?"
„Hindert het je erg?" antwoordde Nello bezorgd.
„Heelemaal niet!" verzekerde Geno, „niet in het minst! Integendeel, Goeri en ik vinden dat zijn gestotter Membo alleen maar aardiger en leuker maakt . . ."
„Vroeger," vertelde Nello, „was het lang zoo erg niet. Weliswaar heeft Membo van kleins af aan moeilijk gesproken, maar nooit was het zoo erg als sedert den Grooten Schrik. Daar kan hij maar niet overheen komen."
„Het is heelemaal niet zoo ontzettend!" ontkende Geno beslist.
De vier kinderen konden zoo bijzonder goed met elkander overweg dat Goeri nog maar nauwelijks aan hun vroegere vrienden dacht.
Zij speelden tezamen, sliepen tezamen, dicht tegen Faline aan, die steeds meer ingenomen was met de uitbreiding van haar gezin.
„Ik heb het wel gezegd," zei ze tegen Geno, „ik heb wel geweten dat jullie andere vriendjes zouden krijgen."
Geno antwoordde: „Zij zijn meer dan vrienden."
„En beter dan vrienden," gaf Faline toe.
Zij liepen met zijn vieren om het hardst op de weide.
Zoo onbeholpen Membo bij het spreken was, zoo behendig was hij bij het loopen. Niemand kon hem bijhouden.
Op een keer, toen zij weer aan het rennen waren, zei Nello, toen

hij met Goeri achterbleef: „Pas nu wij bij jullie zijn beseffen wij hoe vreeselijk het was toen we alleen waren."
Goeri antwoordde: „Jammer dat jullie niet eerder gekomen bent."
„Wij hadden den moed niet!"
„Is daar dan moed voor noodig?"
„O, je hebt er geen idee van hoe vaak wij geprobeerd hebben ons aan te sluiten en hoe vaak wij dan onvriendelijk behandeld werden . . ."
„Onbegrijpelijk!"
„Ja, voor jullie! Jullie, die Bambi tot vader hebben, kunnen zoo iets niet begrijpen! Hoe langer wij alleen waren en hoe vaker het ons mislukte vrienden te vinden, des te erger is Membo gaan stotteren . . ."
„Die lieve Membo," zei Goeri, „dan mogen wij, als hij het naar zijn zin heeft, misschien wel hopen dat het beter zal worden!"
Toen zij op een avond naar buiten kwamen, was de weide vol lichtgroene, lange grassprieten, die zich dapper overeind hielden. Gewas, dat gedurende den dag was uitgeschoten.
„Versch eten!" jubelde Goeri.
„Heerlijk, na zoo'n langen tijd weer frisch groen!" zei Geno vergenoegd.
Zij begonnen meteen te eten.
„Het smaakt scherp, maar goed," vond Nello.
„Een beetje scherp vind ik niet erg . . .," meende Goeri.
„De hoofdzaak is dat het versch is," verklaarde Geno.
Daar klonk waarschuwend Falines stem: „Pas op, kinderen! Ik weet wel dat dat goedje er aanlokkelijk uitziet, maar het is ongezond. Jullie worden er ziek van. Eet heel weinig er van, maar het beste is heelemaal niets."
„Een klein beetje dan nog . . .," hield Geno teleurgesteld aan.
„Wat mij betreft een beetje dan!" stemde Moeder toe, „maar dan ook niet meer."
Nello en Membo waren meteen opgehouden met eten.
Goeri nam nog terloops een blaadje, toen keken de kinderen niet meer naar het gras om.
Toen zij op hun gewone slaapplaats terugkeerden, was Perri, het eekhoorntje, al wakker.
Het zat tegen den stam van den beuk geleund en haar staart wees zoo driest omhoog, dat hij boven haar kopje uitstak. Zoo kraakte Perri op haar gemak een hazelnoot.

„Stel je voor!" riep het vroolijk, „stel je voor — ik heb mijn voorraden gevonden!"
„Wat fijn voor u!" antwoordde Goeri.
„Of dat fijn is!" riep Perri, die straalde van genoegen. „Voor vandaag heb ik al genoeg gegeten en ik heb voor een heelen tijd! Het had niet langer mogen duren, want ik was bijna verhongerd."
„Wij zijn allemaal erg blij voor je!" zei Goeri weer, die uit naam van de anderen sprak.
„Ik weet echt niet of die voorraden wel van mij zijn," babbelde Perri verder.
„Dan is het niet eerlijk dat u er van eet," berispte Geno hem.
„Mijn jonge prins, nu vergt u wel een beetje te veel van mij!"
„Ik verg heelemaal niets!" sprak Geno, „ik bedoel maar dat uw geweten dan toch wel zal spreken. Wij moeten ook vaak hongerlijden."
Perri deed opeens bepaald uit de hoogte: „Als u met een rammelende maag voor een massa eten staat, zou u er zich dan iets van aantrekken wien het eigenlijk toebehoort?"
„Daar wil ik liever niet op antwoorden . . ." Geno was verlegen.
„Nu ziet u zelf," lachte Perri, die zich oprichtte en beide voorpootjes op haar borst legde: „Neem maar van mij aan dat wie honger heeft zijn geweten thuis laat."
Geno gaf zijn standpunt toch nog niet meteen prijs. „Op die manier rechtvaardigt u alle roovers en moordenaars."
„Niet in het minst!" antwoordde Perri, „ik rechtvaardig hen heelemaal niet . . . ik begrijp hen alleen."
„En de slachtoffers dan?" vroeg Geno weer.
„De angst en de opwinding van de achtervolgde begrijp ik eveneens," verklaarde Perri, „ik heb zelf vaak in gevaar verkeerd."
Het eekhoorntje greep een nieuwe hazelnoot en kraakte die voldaan.
Daar liet Membo zich hooren: „Z . . . z . . . zoo spr . . . spree . . . spreekt a . . . alleen ie . . . ie . . . iemand, d . . . d . . . die v . . . v . . . v . . . veilig is en . . . en . . . enne . . . g . . . g . . . geen z . . . zorg . . . zorgen h . . . heeft."
Uitgeput zweeg hij.
Goeri prees den stotteraar. „Dat is zoo! Je bent een flinke prins!"
Faline riep hen dat zij moesten gaan slapen.
Ondertusschen smulde het eekhoorntje ongestoord verder.

Het mos werd langzaamaan zachtgroen en geelachtig.
Op plaatsen, waar de bodem eenigszins daalde waren heele vlakten met een kleurig tapijt van vergeetmijnietjes bedekt.
En overal glansde het donkerblauw van de viooltjes.
Hun fijne, zoete geur vermengde zich met den damp der aarde, waarin nu ontelbare kiemen veelbelovend zwollen.
Een teergroene sluier hing aan de boomen, aan de struiken en aan alle heesters. Dat was het loof, dat begon uit te loopen.
Een lauwwarm zonnetje zond zijn opwekkende stralen naar omlaag en een mild briesje suizelde door het bosch, dat er uitzag alsof het zich op een heerlijk feest voorbereidde.
's Morgens zoowel als 's avonds klonk het vreugdetrillende lied van den merel.
De vinken kwetterden hun welluidende liedjes; roodborstjes en sijsjes deden hun uiterste best en ook de eksters en de kraaien, hoewel zij nog niet als wachters in dienst van de reeën waren, weerden zich duchtig.
Goeri herinnerde zich den leeuwerik en zij vertelde den anderen over dezen zanger.
Membo en Nello luisterden alsof zij een prachtig sprookje hoorden. Zij waren er verrukt over dat de leeuwerik zoo klein, zoo onaanzienlijk en zoo opgewekt was en dat zijn zang zoo onvermoeid van den hemel neervloeide. De leeuwerik werd hun liefste droom.
Stamelend zei Membo: „Ik . . . ik w . . . w . . . wil d . . . d . . . d . . . de l . . . leeuw . . . erik oo . . . o . . . ook hooren!"
Goeri zweeg.
Membo hakkelde zoo dikwijls over zijn verlangen naar het lied van den leeuwerik, dat Goeri hem waarschuwde dat maar liever niet te doen, want het zou duur betaald moeten worden.
Toen zweeg Membo er over.
Zoowel hij als Nello hadden begrepen dat Goeri haar gevangenschap bedoelde; doch zij stelden geen vragen, zij vroegen niet naar bijzonderheden omtrent Goeri's avontuur en roerden dit onderwerp trouwens heelemaal niet aan, repten evenmin nog van den leeuwerik. Goeri van haar kant wachtte zich wel er op terug te komen.
Na een heftigen roffel klonk voor het eerst weer de gillende lach van den specht.

Opnieuw klonk nu het wilde klokgeluid van de fazanten en het heftig knetteren van hun vlerken.
Uit de hoogte klonk de fiere roep van den valk.
„Nu, mijn kleine broeder," zei de hooge eik tegen den schrale, „mijn blaadjes zijn nog klein, ik hinder je op geen enkele manier, je hebt nu wind en zon genoeg."
„O, jij huichelaar," antwoordde de ander woedend, „je praat heelemaal niet over de kracht, die je wortels mij ontstelen."
„Neem gerust zooveel als je kunt! Maak van de gelegenheid je te ontplooien zooveel mogelijk gebruik!"
„Zooveel mogelijk. Welke mogelijkheden heb ik naast jou? Jij bent de sterkste en je houdt mij voor den gek."
„Als je dan eindelijk inziet dat ik de sterkste ben moet je trachten mij te vriend te houden."
Het kleine boompje antwoordde verbitterd: „Eindelijk? Ik weet al van het begin af dat jij de sterkste bent en heb het je steeds verweten! Geen vriendschap, alleen maar verwijten!"
„Wat wil je daarmee bereiken?"
„Dat ik mijn gemoed tegen je lucht!"
„Zou vriendschap niet beter zijn?"
„Ik zie af van een vriendschap, die je me als genade aanbiedt. De zwakke, die ik in dit geval ben, haat den overmoed, den eigendunk van den sterke! Ik kan niet anders. Tusschen ons is vriendschap onmogelijk!"
De hooge eik zei: „Je verveelt me met je brutale machteloosheid."
„De sterke noemt de waarheid altijd brutaal!" keef de schrale.
Hij kreeg geen antwoord meer.
Grote bossen pikante kruiden en geurig gras schoten uit. De weide bood weer een overvloed van voedsel en was als bezaaid met de gouden kopjes van den leeuwentand en met de witte sterren der margrieten.
De reeën deden zich te goed; zij trokken de jonge bladspruiten, die binnen hun bereik waren, van de struiken.
Als bij tooverslag verdween het vaalgele winterkleed en langzaamaan kwam de roode huid helder voor den dag.
„Nu hebben we ons derde rokje al," stelde Goeri vergenoegd vast.
Zij waren allemaal in hun nopjes, nee, sterker, zij waren uitgelaten en bijna door het dolle heen.
Den heelen ochtend renden zij opgetogen over de weide, waar

het gras hen zoo zijdeachtig streelde als zij er door renden.
Rolla, Boso en Lana bleven voortdurend ver van de weide.
Niemand miste hen, niemand noemde hun naam.
Dat was eens Geno's kroon zou worden groeide verbazend snel. Twee dunne stengeltjes, niet veel langer dan een menschelijke vinger, hoewel zij door de huid er omheen grooter leken. In het begin lette niemand er op.
Maar Geno beloofde een enorme bok te worden, want in vergelijking met de schriele stompjes van Nello en Membo leek hij veel ouder dan hij was.
Goeri vestigde de aandacht op hem. „Kijk toch eens, Moeder! Geno's kroon wordt steeds grooter!"
„Ik zie het, mijn kind, hij treedt in de voetsporen van zijn vader."
Geno hief den kop op. Alles wat hem met vader in verband bracht vervulde hem met trotsche hoop.
Nello bekeek hem zonder jaloezie: „Ja, jij! Wie van ons kan zich met jou vergelijken?"
Membo stamelde bewonderend: „N . . . n . . . nie . . . m . . . mand!"
„En toch is er een, die zich verbeeldt meer te zijn dan ik," dacht Geno en voor het eerst sedert langen tijd herinnerde hij zich Boso weer, maar hij zei niets.
Bambi vertoonde zich niet.
Faline wist waarom; zij verwonderde zich dan ook heelemaal niet. Zij begreep dat Bambi pas voor den dag zou komen als hij zijn kroon weer droeg.
De eenzaamheid, waar hij gewoonlijk zoo van hield, duurde Bambi echter dit keer te lang naar zijn zin.
Want hij verlangde naar de kinderen en was nieuwsgierig naar Geno.
Overal in het bosch trokken de reebokken rond, hun geweien onvoltooid op hun koppen.
Maar geen van hen kreeg Bambi te zien.
Ook bij de herten groeiden de geweien snel, vandaar dat zij nu weer zonder zich te schamen rondzwierven. Zij wisten dat zij weer gezien mochten worden.
Evenmin als de reeën wachtten zij tot hun kronen geheel waren uitgegroeid.
Dat deed alleen Bambi, dien men overigens toch maar bij hoogste uitzondering te zien kreeg en dan nog alleen wanneer men het er op aanlegde.

Weldra gebeurde het dat de vier kinderen, die onafgebroken in het gezelschap van Faline bleven, zoo nu en dan een hert ontmoetten.
En iederen keer weergalmde dan het bosch van hun langgerekt bah-ooh!
Faline schreeuwde het luidst. De drie jonge bokken met hun nog overslaande stemmen krijschten haar na en vervolgens sloeg het heele stel op de vlucht.
Bij die gelegenheden stiet Goeri een vlug bah-oh uit, klaarblijkelijk alleen maar voor de grap, en om zich solidair te toonen liep zij met de anderen weg.
„Ben jij niet bang voor de koningen?" vroeg Nello verbaasd.
„Niet erg!" glimlachte Goeri, „wel een beetje natuurlijk, maar toch lang niet zoo erg als Moeder en jullie."
„I . . . i . . . i . . . ik be . . . ben o . . . . ontz . . . z . . . ze . . ."
„Ontzettend bang!" hielp Nello zijn broer.
„Zij zijn wel mooi, de koningen," erkende Faline, „hoewel ik het vaak geloochend heb, moet ik dat nu toch toegeven!"
„Welnu!" sprak Goeri, „vroeger vond u hen afschuwelijk. Als u nu het tegendeel denkt, als u niet langer ontkent dat de koningen familie van ons zijn . . . waarom zou u dan bang zijn . . .?"
„Misschien is bang een verkeerde uitdrukking, mijn kind . . . maar ik kan den aanblik van de koningen niet verdragen; ik huiver als ik weet dat zij in de buurt zijn."
„Merkwaardig," zei Goeri verwonderd, „waarom zou men huiveren?"
„Jij . . . jij . . . jij," barstte Membo uit, „jij be . . . bent ee . . . ee . . . een w . . . w . . . w . . . wonder!"
„Zij heeft ervaring met de koningen," zei Geno.
„Hoewel Vader het haar verboden had," voegde Faline er aan toe. „Niettegenstaande zij net als wij door hem gewaarschuwd werd is zij de koningen nagegaan." Zij zei deze woorden zacht en zonder een spoor van verwijt, zooals men over iets spreekt dat allang voorbij en afgedaan is.
Tot nu toe had men nooit over Goeri's avonturen gesproken, niemand had een idee van wat zij beleefd had.
„Ervaring?" vroeg Nello op bescheiden toon, „zou je niet . . ."
Membo stotterde hartstochtelijk: „T . . . t . . . toe, Goe . . . goe . . . rrri."
Voor het eerst vertelde Goeri er over.

Niet alleen Nello en Membo, maar ook Faline en Geno luisterden sprakeloos. In eenvoudige bewoordingen en zonder iets er bij te fantaseeren, vertelde Goeri.

Zij repte niet er van dat een innerlijke, bijna magische kracht haar naar de koningen had toe getrokken, dat hun donderende stemmen haar er heen gedreven hadden.

Zij beperkte zich er toe den sterken heerscher te beschrijven en zijn succesvollen strijd. Zij beschreef hoe de overweldigde mededinger met gebroken kroon de weide opgegaan was en hoe daar de donderhand hem geveld had.

Zij verzweeg dat zij zelf kort te voren door den ongelukkige bedreigd was en evenmin maakte zij er melding van dat een koningin voor haar op de vlucht geslagen was. — De toehoorders raakten diep onder den indruk van haar verhaal en zwegen.

Eerst na langen tijd barstte Membo, die ondanks de moeite die het spreken hem kostte nooit lang kon zwijgen, los: „J... je b... b... be... bent een he... hel... d... din, G... goe... r... ri, w... wer... kelijk!"

Goeri weerde hem lachend af: „Heldin? Heelemaal niet! Alleen maar een beetje nieuwsgierig en brutaal ben ik, anders niets!"

Geno verklaard ronduit: „Zoo iets zou ik nooit gedurfd hebben."

Na een korte stilte zei moeder zoo ongeveer hetzelfde wat ook Bambi destijds gezegd had: „Je hebt geluk gehad..."

Opgewekt antwoordde Goeri: „Ja, geluk hoort er nu eenmaal bij! Je moet op het geluk vertrouwen, er in gelooven, dan komt het vanzelf."

„Heb jij dat dan gedaan toen?" vroeg Nello, „of vroeger, tijdens je gevangenschap?"

„Nee," bekende Goeri, „niet heelemaal zooals ik het nu vertel. Daar heb ik geen oogenblik aan gedacht! Zoo iets wordt je pas later duidelijk!"

Stukken afgerukte schors en naakt hout waren de sporen, die de ijver van herten en reeën om hun geweien schoon en blinkend te maken aan struiken en jonge boompjes had achtergelaten.

Zwakke reebokken schuurden hun kronen langs zwakke takken, de kleineren onder hen heel laag bij den grond, terwijl sterkere en grootere bokken ook sterkere en hoogere struiken benutten.

Bambi had zijn kroon eerder dan alle anderen schoon.

Hij zocht de meest afgelegen plekken op en de sterkste struiken waren hem nauwelijks goed genoeg.

Zijn machtige kop veegde met geweldige halen de huid van zijn kroon, en scheurde daarbij groote reepen schors van de hazelstruiken en de vlieren.

Wanneer men hem zoo aan het werk zag zou men denken dat hij een aanval van razernij had, doch zijn heftigheid had niets met opwinding te maken, doch was alleen een gevolg van zijn grenzenloozen ijver.

Toen hij eindelijk ophield fonkelde zijn kroon, dank zij de sappen van het hout, bijna zwart, terwijl de zes lange punten als ivoor glansden.

Zijn komst werd als een prettige gebeurtenis gevierd.

Nello en Membo hielden zich afzijdig en staarden in zwijgenden eerbied naar de vorstelijke verschijning.

Hij keek even naar het tweetal en wendde zich vervolgens tot Faline: „Wie hebben jullie nú bij je?"

Faline noemde hun namen en voegde er aan toe: „Hun moeder is gevallen als slachtoffer van den Grooten Schrik."

„Zijn zij altijd bij je?" wilde Bambi weten.

„Ik heb mij hun lot aangetrokken," luidde Falines bescheid. „Geno en Goeri mogen hen graag leiden en beschouwen hen bijna als twee broertjes. Sedert wij met Rolla en haar kinderen gebroken hebben..."

„Wat is er dan gebeurd?" vroeg Bambi met een flauwen glimlach. Het weerzien was oorzaak dat hij minder in zichzelf gekeerd en spraakzamer was dan gewoonlijk. En toen Faline antwoordde: „Boso heeft Geno beleedigd!" wendde hij zich goedmoedig tot zijn zoon met de woorden: „Hoe is dat gebeurd, mijn jongen?"

Geno vertelde alles wat was voorgevallen, zakelijk en zonder een spoor van bitterheid; toen hij echter over de oneerbiedige manier sprak, waarop Boso zich over Bambi had uitgelaten, glimlachte deze breeduit.

Hij had zijn zoon onder het vertellen onderzoekend aangekeken. „Hoe weet je dat ik het was, die je redde? Heb je mij dan herkend?"

„Dat niet, Vader, want ik heb u nauwelijks gezien. Maar behalve u zou niemand tot zoo iets in staat zijn."

Nu bekende Faline dat zij ook oneenigheid had, met Rolla. En zij vertelde waarom.

„En jij, mijn dochter?" vroeg Bambi, terwijl hij haar teeder aankeek, „jij bent dan zeker kwaad op Lana?"

Goeri lachte. „Ik ben op niemand kwaad, Vader, werkelijk op niemand. Ik zou ook niet weten waarom."
Bambi's gelaat drukte uit hoe voldaan hij was over deze woorden en hij zei dan ook: „Dat verwachtte ik ook van je." En tegen Faline: „Jullie hadden je moeten verzoenen."
„Dat heeft Goeri ook al gezegd," riep Geno er tusschendoor.
„Goed zoo, dochter," prees Bambi, „nu . . . en . . .?"
„Maar het was niet te doen . . .," vertelde Geno weer, „zij gedroegen zich zoo vijandig . . ."
„Geen wonder! Je doet Rolla onrecht, Faline! Over Boso spreek ik niet, dat is tenslotte een dom kind! Maar Rolla kan er evenmin als jij iets aan doen dat Geno in gevaar kwam te verkeeren."
Faline antwoordde niet; zij dacht er aan dat ook Goeri die meening was toegedaan. Nu schaamde zij zich en bovendien was ze bang dat haar dochter woorden van triomf zou uiten.
Maar Goeri zweeg.
„En nu jullie," zoo wendde Bambi zich tot het verlegen broederpaar, „komen jullie maar eens bij me."
Zij naderden aarzelend, eerbiedig.
„Hebben jullie geen vader?"
„N . . . n . . . n . . . ne . . . nee!" aldus Membo, die zich verslikte.
„Hij is op denzelfden dag gevallen als toen Moeder . . .," fluisterde Nello.
„Nu, beste kinderen, zoolang jullie ouders noodig hebt zullen zij je niet ontbreken. Een moeder hebben jullie reeds!" Bambi knikte in de richting van Faline. — „En ik wil een vader voor jullie zijn! Zijn jullie het daarmee eens?"
„H . . . h . . . h . . . oe . . . oe . . . z . . . z . . . za . . .," Membo kon onmogelijk verder.
In zijn plaats sprak daarom Nello: „Hoe kunnen wij u ooit . . ."
Maar ontroering belette hem zijn zin te voltooien, zoodat ook hij zweeg.
„Wie ben ik?" vroeg Bambi.
„O . . . o . . . on . . z . . . . ze v . . . v . . . vorst!" bracht Membo met geweld uit.
„Nee, dat bedoel ik niet kinderen! Wat moeten jullie tegen mij zeggen?"
Nello, die bijna stikte van ontroering en vreugde tegelijk, antwoordde: „ . . . Vader . . ."
Membo dacht het nog beter zou zijn als hij met glanzende oogen

stamelde: „L... l... lie... v... ve, ge... ge... gea... achte..."

„Genoeg," onderbrak Bambi: „Volg mij, jullie drieën."

Hij ging voorop loopen en zocht in het kreupelhout een lagen struik op. „Maak je gewei schoon," beval hij Geno.

Deze sloeg onhandig tegen een tak, uiteraard zonder dat het veel hielp.

Geduldig leerde Vader hem den juisten stand voor zijn nek.

Een stukje huid, waarop kleine bloeddruppeltjes parelden, bungelde op zijn kopje; terwijl de hazelaar, hoe teer hij overigens ook was, alleen maar een roodachtige streep vertoonde.

„Dat is tenminste al iets," zei Bambi om zijn zoon wat aan te moedigen.

Membo stelde pogingen in het werk om ook zijn stompjes te schuren.

„Laat maar," zei Bambi, „je hebt den tijd nog."

Maar Membo stotterde onbevangen: „Be... be... g... begi... beginnen."

„Daar heb je gelijk aan, je kunt nooit te vroeg beginnen."

Nello keurde de poging van zijn broer af: „Je schijnt je met Geno op één lijn te stellen."

Membo ontkende het ontsteld: „N... n... ne... neen!"

Luister, kinderen," sprak Bambi, „jullie hebt nu meegemaakt dat de bladeren van de boomen vallen wanneer de slechte, koude tijd komt, nietwaar? Jullie weet dat boom en struik opnieuw groen worden als de zon tot nieuw leven roept. Zooveel weten jullie nu al wel van het leven af."

Een drievoudig ja was het antwoord.

„Besef dan goed dat wij onder de eeuwige wet van het bosch staan, de koningen en wij, verder niemand. Dat is onze adeldom. Gelijk boom en struik hun bladeren verliezen, vallen onze kronen af. Wanneer het sap de bladerknoppen doet zwellen en het loover te voorschijn spruit, groeien ook onze kronen weer. Ieder jaar krachtiger. Hebben jullie het begrepen?"

De drie jonge reebokjes knikten in zwijgende bewondering.

„Welke bescherming de boomen en struiken gedurende den slechten tijd genieten, weet ik niet," ging Bambi voort, „misschien is er iets onder de aarde dat hen behoedt. Maar ons kleed is tijdens de kou warm, dik en aardkleurig en thans zijn wij weer fel rood. Denk er onder alle omstandigheden aan hoe innig wij

met boom en struik verbonden zijn en hoe onafscheidelijk wij zijn van het bosch."

Terwijl Bambi sprak had Membo aan zijn verdediging gewerkt. Nu slaagde hij er, zonder al te zeer te stotteren, in te zeggen: „Ik... st... stel me... heele... maal niet... m... met Ge... no op... ee... een lijn."

Maar Bambi was verdwenen, tot groote verbazing van de beide broertjes.

Geno verzekerde: „Het is geen misdaad als je dat doet; wij zijn broers."

Omdat Nello maar niet kon begrijpen hoe Bambi zoo opeens had kunnen verdwijnen, verklaarde Geno: „Vader komt en gaat altijd op een raadselachtige manier."

Zij keerden terug naar Faline en Goeri, hun gezichtjes nog stralend na de ontmoeting met Bambi, — en om het besef van hun beginnende volwassenheid.

Wanneer een windje de nu geheel ontplooide blaadjes bewoog, klonk er een zacht, liefelijk liedje door het bosch.

De roep van den koekoek echode door het gebladerte en de wielewaal vloog van boom tot boom, heel hoog. „Hier ben ik! Ik ben vroo-oolijk!" riep hij onophoudelijk.

Faline bleef nu dikwijls alleen, slechts Goeri was gewoonlijk bij haar. Geno zwierf samen met Nello en Membo rond, of hij verliet ook hen, toegevend aan zijn reeds vroeg ontwaakt verlangen naar eenzaamheid.

Hij was zich heelemaal niet bewust dat hij den laatsten tijd zoo vaak van Moeder en Goeri en zelfs van zijn kameraadjes wegging. Als iemand hem er opmerkzaam op zou hebben gemaakt, dan zou hij heel verbaasd zijn geweest, want hij hield nog evenveel van allemaal als altijd. Maar niemand zei iets en dus volgde hij, zonder er verder over te denken en zonder het eigenlijk goed te beseffen, zijn innerlijken drang.

Hij vond het ontzaglijk opwindend om ontdekkingen te doen, op eigen houtje en zonder aan de raadgevingen van zijn moeder te denken plekken te vinden, open plekken, die hij dan met alles wat er groeide als zijn zelf verworven bezit kon beschouwen. Hij had er plezier in kennis te maken met reeën, met gekroonde prinsen, die, hoewel ouder dan hij, zich toch tot een gesprek lieten verleiden, en met eekhoorntjes, die hem als Bambi's zoon met respect behandelden.

Het voorjaar vorderde. De lelietjes-van-dalen waren uitgebloeid, de gouden kopjes van de leeuwentand waren in kleurlooze, spinnewebachtige ballen veranderd, die, lichter dan de lucht, met ieder zuchtje meevlogen of heel langzaam wegdreven.
Opgewonden schuurden de herten aan hun geweien. De jonge boompjes en de sterkste struiken vertoonden door hen toegebrachte wonden.
De vogels zaten in hun nesten te broeden.
's Avonds gingen de fazanten een eindje met hun hennen wandelen, zoodat zij wat konden uitrusten van de beslommeringen van den broedtijd en wat konden eten. Terwijl de hen haar aandacht bij den maaltijd had, zorgde de fazant voor veiligheid. Hij verdubbelde zijn waakzaamheid, terwijl de hen zorgeloos van haar korte pauze genoot.
Vaak was er hevige ruzie en strijd rond de nesten, wanneer eksters, kraaien of eekhoorntjes naderbij kwamen om de eieren te stelen, of als zij de pas uitgekomen jongen wilden dooden en opeten.
Herhaaldelijk weerklonk geweeklaag door het bosch. Dan was de overval gelukt en de opeens weer kinderlooze ouders begonnen aan een tweede broedsel.
Soms bleef Geno in het voorbij slenteren voor een fazantenhen staan, die op den grond op haar eieren zat. Hij praatte met haar, hoorde van haar angst en haar zorg, om zich later, wanneer hij de talrijke gebroken eierschalen vond, veelzeggende overblijfselen van de dieverij van eksters of kraaien, dezen moederlijken nood te herinneren.
Op een keer ontmoette hij Lana. Zij was toevallig eveneens alleen en sprak hem aan: „Ben je nog boos op mij?"
„Hoe kun je zoo iets denken? Ik ben nooit boos op je geweest."
„Mijn broertje is niet aardig tegen je geweest."
„Nee, Boso was niet bijzonder aardig."
„Ik heb toen al meteen gezegd dat ik me schaam."
„Jij Lana? Daar heb je werkelijk geen reden toe."
„Dat heb ik wel, Geno! Ik schaam mij omdat je niet langer Boso's vriend bent."
„Hij zal andere hebben en heeft mij niet noodig."
Lana bekende: „Mijn broer heeft geen vriend."
„En ik, Lana, ben ook niet zijn vijand."
„Werkelijk niet?"

„Geloof me gerust."
„Ik geloof je, Geno, en dat maakt mij nog meer beschaamd, want Boso spreekt kwaad van je."
„Laat hem! Wij tweetjes kunnen het toch wel goed vinden, niet waar, Lana?"
„Nou en of. Wat zie je er deftig uit, Geno!"
„Vind je? Dat doet me genoegen!"
„Hoe gaat het met je zus? Toe, wil je haar zeggen dat ik nog evenzeer op haar gesteld ben als vroeger. Zeg Goeri maar dat ik erg naar haar verlang en dat ik met weemoed aan dien heerlijken tijd denk, toen wij allemaal op de weide speelden. O, de weide! Daar houd ik toch zoo van! En dat zal ik altijd blijven doen. Maar ik was het, die doorzette dat wij er niet meer heen zouden gaan; want de wei zonder jullie . . ."
Lana kreeg geen gelegenheid uit te spreken, want opeens kwam Boso woedend aanspringen en hij viel tegen haar uit: „Met wien waag je het te spreken, schaamteloos wicht!"
„Je zusje heeft geen schuld," bemoeide Geno zich er mee, „ik ben het . . ."
„Jij?" brieste Boso, „jij? Daar zul je voor boeten!" Gereed tot den strijd stormde hij op Geno af.
Maar Geno sloeg bliksemsnel op de vlucht.
De beide achterblijvenden zagen verbluft hoe hij wegsnelde alsof een machtige roover hem op de hielen zat.
„Lafaard!" riep Boso hem na.
Doch Lana zei: „Niet schelden, broer. Geno is beter dan je denkt."
Haar woorden waren vergeefsch, want zonder er acht op te slaan, riep Boso weer: „Lafaard! Ellendige lafaard!"
Geno ontkwam, want hij werd niet eens achtervolgd. Omdat hij zich tegen dat het tijd was om te slapen altijd trouw naar Falines vaste plek begaf, kon hij dit voorval zacht tegen Goeri vertellen.
„Die arme Lana," peinsde zijn zusje hardop, „zij is de verstandigste van alle drie! Verstandiger nog dan tante Rolla. Ik verlang ook naar haar; ik wilde wel dat ik haar eens ontmoette."
„Pas dan maar op dat Boso je niet betrapt!"
„O, met Boso speel ik het wel klaar. Waarom ben je eigenlijk voor dezen zwakkeling weggeloopen?"
„Omdat Lana er bij was!"
Den volgenden keer, toen hij in gezelschap van Nello en Membo

er op uit was gegaan, ontmoette Geno Boso, die hem tegemoet kwam.
„Wij helpen je!" fluisterde Nello vlug.
„J . . . ja, d . . . dd . . . dat d . . . oe. . . oen w . . .!"
Geno wachtte niet tot Membo uitgestotterd was. „Jullie mogen mij geen van beiden helpen!" zei hij beslist.
Daar riep Boso al: „Zoo, lafaard, vandaag zul je wel moed hebben hè, dat zie je zoo! Drie tegen een! Maar ik ben niet bang!"
Geno echter keerde zich om en stoof in wilde vaart weg, tot groote verrassing van de anderen.
Nello en Membo, die het pijnlijke van de situatie als een persoonlijke beleediging voelden, maakten zich gereed tot den strijd.
Doch Boso zei ontwijkend: „Ik ken jullie heelemaal niet. Jullie hebt mij niets gedaan en ik jullie niet. Wat willen jullie van me?"
„Wij zijn Geno's vrienden!" antwoordde Nello.
„Ik heb niets met jullie te maken!" snauwde Boso, terwijl hij langzaam achteruit begon te loopen.
„D . . . d . . . dat zu . . . zul . . len w . . . w . . . . we we . . . wel . . . eens zie . . . zien!" Membo trilde van vechtlust.
„Geno is beter dan jij!" riep Nello, „beter en sterker!"
„H . . . h . . . hij s . . . spaar . . . aart j . . . je a . . . all . . , alleen maar!" schreeuwde Membo.
Boso liep nu openlijk weg, maar toen hij eenmaal op een veiligen afstand was, hoonde hij: „Leelijke stotteraar, leer liever eerst eens praten."
Toen Nello en Membo zich gereed maakten om hem na te zetten, rende hij zoo hard hij kon weg.
Bij het slapen gaan namen zij Geno geducht onderhanden, hoewel zij voortdurend er op bedacht waren dat Faline en Goeri niets mochten hooren.
„Je bent niet laf," zei Nello, „maar vertel ons waarom je dan voor dien opschepper wegloopt."
„V . . . ve . . . ver . . . tel je . . . j . . . ja!" eischte Membo.
„Wij waren er verlegen mee! Verlegen om jou!" voegde Nello er aan toe.
„Praat maar niet zoo zacht," antwoordde Geno, „ik maak er geen geheim van!"
Zijn woorden trokken Falines aandacht: „Wat is er gebeurd?"
„Vast en zeker iets met Boso," gaf Geno toe.

„En je bent er weer vandoor gegaan?" vroeg Goeri.
„Dat is het ware woord, ik ben er weer vandoor gegaan!"
Op aandringen van Faline beschreef Goeri de eerste ontmoeting. Toen Geno over de tweede verteld had, moest Nello, herhaaldelijk door het gestotter van zijn broer onderbroken, het slot er van verhalen.
Hij besloot met de woorden: „Die Boso is een brutale rakker!"
„Br . . . br . . . bru . . . taal!" beaamde Membo verontwaardigd.
„Hij moest eens flink worden aangepakt!" riep Nello.
„F . . . f . . . ff . . . fl . . . ink!" hakkelde Membo nog eens ten overvloede.
Toen Faline op strengen toon begon te spreken zweeg de stotterstem: „Dus jij bent tot tweemaal toe voor dien verwaanden rekel weggeloopen . . .?"
„Er vandoor gegaan, Moeder!"
„Tweemaal heb je het goedgevonden dat hij je uitschold. Moet ik mij over je schamen?"
„Ik geloof van niet, Moeder . . ."
„Vertel me dan eens waarom je tweemaal bent weggevlucht? Tweemaal!"
Goeri zei vlug: „Hij heeft hem niet onder het oog van zijn zus willen verslaan."
„Kan ik me slecht indenken."
„Consideratie, Moeder! Consideratie!" riep Goeri op overtuigenden toon. „Ook tegenover een vijand is consideratie alleen maar een teeken van kracht! Dat moet u toch kunnen begrijpen, Moeder!"
„Goed, aangenomen dat het waar is. Maar twee keer! Waarom, waarom twee keer!"
Geno had tot nu toe gezwegen, maar thans glimlachte hij: „U hebt van Nello al gehoord waarom . . ."
„Nello heeft er geen woord over gezegd."
Toen sprak Geno op zachten toon: „Wij waren met z'n drieën! Mijn broers zouden zich niet afzijdig hebben gehouden en drie tegen een is onmogelijk! Het zou lafheid zijn een gevecht te beginnen, waarvan de uitslag zoo volkomen vaststaat."
Misprijzend wendde Faline zich af: „Het heele bosch zal je voor een lafaard houden."
„Ook daar is moed voor noodig . . .," antwoordde Geno nog zachter.

„En je vader?" vroeg Faline op scherpen toon.
Geno fluisterde: „Ik denk voortdurend aan hem..."
Zonder dat het Geno opviel, ging Goeri van dezen dag af bijna steeds met hem mee. Zij deed dit met de bedoeling er bij te zijn als Boso zich zou vertoonen. Onder allerlei voorwendsels verzocht zij Nello en Membo haar met Geno alleen te laten. Zij wilde geen getuigen.
Te midden van geurende bloesems en het ruischen van welig groene bladeren rondom hen, zwierf het tweetal vergenoegd rond. Over open plekken en door het struikgewas, over gerooide stukken en langs boschweggetjes gingen zij en overal hoorden zij het zingen der vogels en den gillenden lach van den specht. Zij volgden met hun blikken de vlinders in hun tuimelende vlucht en waren verrukt over den zwevenden dans van de prachtig fonkelende libel. Het zoemen der bijen vonden zij even prettig om aan te hooren als het zachte gonzen van den hommel.
Angst voor gevaren hadden zij nog niet.
Behoedzaam gingen zij uit den weg voor een langen stoet mieren en vol bewondering stonden zij stil bij het teere weefsel van de spin.
Deze riep: „Kom niet aan mijn web!" Doch haar stemmetje was zoo zacht dat het nauwelijks te verstaan was.
„Wat wil je," vroeg Goeri, naderbij komend.
„Pas op!" lispelde de spin heftig, „je maakt mijn web stuk!"
„Wel nee!" stelde Goeri haar gerust, „wij doen niemand schade."
„Het is een meesterwerk," zei Geno bewonderend.
„Een heel stuk werk...," zei de spin, doch het tweetal hoorde haar al niet meer.
In het voortgaan mompelde Geno voor zich uit: „Alles, alles leeft!"
„Dacht je dan dat alles dood en koud was?" vroeg Goeri, die hem toch verstaan had.
„Je woorden herinneren mij aan den tijd dat ik twijfelde."
„Velen zijn er die het mooie en goede tweemaal moeten beleven eer zij het bestaan er van erkennen..."
„Van het leelijke heb je in één keer genoeg," antwoordde Geno.
„Het moeilijke zal ik nooit vergeten."
„Ach, ook dat heeft zijn waarde. Toen wij nog kleine kinderen waren dachten wij dat de heerlijke tijd, dien wij beleefden, eeuwig zou voortduren."

„Wij hebben veel meegemaakt," zei Geno, „als het alleen maar het verdwijnen en weer terugkomen van heerlijke dingen zou zijn..."
Goeri onderbrak hem: „Ik zou het verdriet niet willen missen, evenmin als de gevaren, of de kou, of de honger..."
„Je hebt gelijk, zus," stemde Geno toe, „nu je het zegt weet ik dat je gelijk hebt. Je wordt sterker door het lijden..."
„Zorgeloos genieten en eten en drinken maakt zwak..."
Nu was het Geno, die het er niet mee eens was: „Wanneer leven wij volkomen zorgeloos?"
Perri, het eekhoorntje, rende opeens als bezeten langs een eikenstam op en neer. „Wacht eens even! Ik heb nieuws!"
„Goed of slecht?" informeerde Goeri.
„Net zoo je het opvat." Perri wipte nu op en neer met den tak, waarop hij zat. „Jullie zal het wel onverschillig laten, want jullie hebt nauwelijks iets te vreezen. Ik echter moet op den grond al niet minder op mijn hoede zijn dan in de boomen."
„Is er weer een roover?" vroeg Geno angstig.
„Twee!" riep Perri uit, „twee. Er is weer een vos komen opdagen, een jonge, nog schuchtere vos. Tot nu toe heeft hij alleen muizen naar het leven gestaan. Daarentegen schijnt een marter... ja, er is een marter. Hij is al even woest en bloeddorstig als alle anderen van zijn soort."
„Je ziet het," zei Geno, zich tot zijn zusje wendend, „de zorgelooze dagen zijn voorbij."
„Jullie hebt er toch niets mee te maken!" beweerde Perri, „jullie zijn al volwassen en er is geen vos en geen marter, die jullie zou aandurven."
„Hoe weet je dat?" vroeg Geno weifelend. Zij zeiden al een poosje je en jij tegen elkander. „Dat is de vraag nog."
„Toch geloof ik het vast."
„Nu, ja," verklaarde Goeri, „ook al hebben wij er niets mee te maken, dan kunnen wij toch niet vroolijk zijn als er hier gemoord wordt..."
„Ja, jij, jij en je broer...," glimlachte Perri, „jullie zijn ook zoo aardig."
Goeri maakte van de gelegenheid gebruik: „Denken ze dan niet slecht over mijn broer?"
„Hoe kom je daarbij?" vroeg Perri verbaasd.
„Heeft Boso dan niet..."

„Stil toch," zei Geno, „wat kan mij het nu schelen of Boso . . ." Perri had nu haar staart hoog opgezet, zoodat die zachtjes wuifde in den wind. „Boso?" stiet zij verachtelijk uit, „het kan je inderdaad koud laten wat die kletst! Ze kennen hem! Iedereen weet wat een verbeelding die heeft; het is een opschepper."

Geno en Goeri wilden verder gaan, doch zij bleven staan toen Perri zei: „Het is te hopen dat Hij gauw komt met de donderhand . . ."

„Hoop je dat?" vroeg Geno verwonderd. „Hoop je dat Hij . . . zijn twee moordenaars dan niet genoeg?"

„Ik bedoel juist met het oog op die twee moordenaars," kwam Perri's antwoord, „alleen daarom, want Hij is immers machtiger!"

„Zonderling," peinsde Goeri hardop. „Zonderling is Hij — en als er van Hem sprake is zijn wij ook zonderling."

„Hoe bedoel je?" Perri keek haar nieuwsgierig aan.

Goeri verklaarde haar wat zij bedoelde. „Omdat wij Hem den eenen keer als den afschuwelijksten vijand beschouwen en den anderen keer als een redder. Als het winter is geeft Hij ons te eten en toch kennen wij niets vreeselijkers dan den Grooten Schrik, niets dat ons allemaal zoo afschuwelijk bedreigt."

„Mij doet Hij nooit kwaad, niet het minste!" verzekerde Perri met haar voorpootjes plechtig over haar borstje. „Maar als de Groote Schrik komt wind ik me altijd verschrikkelijk op! Niet om mezelf, heelemaal niet, want mij overkomt nooit iets. En anders, als Hij met de donderhand komt, ben ik jullie wachter, want iederen keer doet het me verdriet als Hij een van jullie of een van de koningen tegen den grond slaat."

Geno schudde den kop. „Ja, het zijn eigenaardige dingen. Mijn zusje heeft gelijk. De verhouding tusschen Hem en ons is zonderling. Wij moeten ons echter er bij neerleggen dat Hij de almachtige en de onbegrijpelijke is. Wij kunnen Zijn beslissingen niet begrijpen, zij zullen altijd raadselachtig voor ons blijven, onverschillig of Hij vloek over ons brengt of zegen verspreidt. Er over nadenken heeft geen zin voor ons. Wij kunnen het een zoowel als het ander alleen maar gelaten dragen."

„Nee!" erkende Perri, „er over nadenken heeft geen zin! Als je het probeert word je waanzinnig!"

Toen snelde zij weg, hooger den boom in.

Alleen gebleven, vroeg Geno aan zijn zuster: „Waarom wilde je weten wat ze van mij denken?"

„Kan het jou dan ook niet veel schelen wat voor naam je hebt?" antwoordde Goeri.

„Nee, niet bijzonder . . . ik vond het een beetje pijnlijk toen je er over begon."

„Ik deed het voor Moeder," verontschuldigde Goeri zich, „zij heeft gezegd dat het heele bosch je een lafaard zou noemen."

„O, maar dat gelooft zij niet echt."

„Maar nu," zei Goeri bijna lachend, „nu zal ik Moeder van het tegendeel kunnen overtuigen, kan ik haar voorhouden hoe onjuist het is zoo iets te zeggen . . ."

„Je zult haar niets voorhouden!" sprak Geno beslist. „Ik verzoek je ernstig het niet te doen."

„Net zoo je wilt, broertje. Maar het moet toch ook jou opgevallen zijn hoe vaak Moeder ongelijk heeft . . ."

„Wij verschillen soms van meening," trachtte Geno het oordeel van zijn zusje te verzachten, „wie weet wat voor opvattingen wij hebben als wij eenmaal zoo oud zijn als Moeder."

Zij kwamen weer samen met Nello en Membo. Ter wille van hen vertelde Goeri Moeder wat Perri gezegd had: „U ziet, het bosch denkt alleen maar goeds van Geno."

„Niettemin ben ik het er niet mee eens dat hij tweemaal wegliep . . ."

Nello fluisterde: „Wij jongeren zien de dingen anders dan de ouden . . ."

Membo stond op hetzelfde standpunt als Faline; zoodat hij bij hooge uitzondering zweeg.

Radeloos vroeg Goeri: „Wat kunnen we doen om te zorgen dat Moeder er anders over gaat denken."

„Afwachten," antwoordde Geno.

Toen hij weer wegliep, ging Goeri met hem mee, want zij wilde hem niet alleen laten.

Dezen keer kwamen zij den al geheel volwassen Ate tegen, waarmee Geno op eenzame wandeltochten herhaaldelijk in gesprek was geweest. Ate droeg een mooi gewei en deed juist alsof Geno niet nog bijna een kind was, maar geheel zijn gelijke. Hij deed absoluut niet neerbuigend.

„Wien heb je daar bij je?" wilde hij weten.

„Mijn zusje, Goeri."

„Wat een lieve zus! Werkelijk Goeri, je zit er lief uit. Zoo jong nog en dan al zoo in aanzien!"

„Toe, hou op alsjeblieft!" riep Goeri afwerend. „Allemaal dwaasheid!"
„Dat mag ik toch wel zeggen?" antwoordde Ate, „want het is waar. Wat je gepresteerd hebt is geen dwaasheid."
„Vertel me liever eens, maar dan zonder complimenten, hoe je over mijn broer denkt."
„Ik zie niet in wat dat met het achterwege laten van complimenten te maken heeft. Ook het allerergste moet je beleefd kunnen zeggen."
„Dat geef ik toe!" Goeri keek hem vol vertrouwen aan. „Geno is twee keer voor Boso op den loop gegaan . . . hoe denkt u over hem?"
Ate zag haar vroolijk aan: „Ik weet alles. Ik ken ook dien Boso. Met je broer ben ik goede vrienden, maar met Boso wil ik niets te maken hebben."
„Maar hoe, als ik vragen mag," vervolgde Goeri, „hoe verklaart u dan dat hij twee keer op den loop ging?"
„Daar heb ik heelemaal geen verklaring voor," antwoordde Ate gelaten, „maar hij zal er heus wel een reden voor hebben, niet waar, Geno? Ik trek me van die zaak niets aan . . ."
Goeri was in de wolken.
„Wij hebben er nog nooit over gesproken," liet Geno zich aarzelend hooren, „en ik zou jullie willen verzoeken ook nu . . ."
Zij spraken over andere dingen.
Thuis vertelde Goeri haar Moeder over dit gesprek.
Maar Faline bleef bij haar meening: „Als Geno niet twee keer gevlucht was, dan zou je nu niet bezorgd behoeven te zijn om zijn goeden naam."
„Maar Moeder," weerstreefde Goeri, „als Geno nu desondanks . . ."
„Ik blijf bij hetgeen ik je al gezegd heb!" viel Faline haar in de rede en het was duidelijk dat zij het onderwerp als afgedaan beschouwde.
Geno kon absoluut niet merken dat zijn moeder minder van hem hield, alleen meende hij zoo nu en dan iets van toegeefelijkheid in haar stem te hooren. Hij maakte zich er echter niet druk om.
Onverwacht verscheen op een avond Bambi. Ondanks de vreugde, die zij voelden, zwegen zij allen, behalve Goeri.
Goeri begon hem dadelijk de heele geschiedenis uit te leggen: de herhaalde vlucht van Geno en hetgeen Moeder er van dacht.

Faline viel haar opgewonden in de rede: „Jouw zoon mag niet voor den een of anderen brutalen kwajongen wegloopen."
„En wat kun je tot je verdediging aanvoeren, Geno?" vroeg Bambi ernstig.
Tot aller verbazing antwoordde Geno openhartig en op vasten toon: „Ik verdedig mij niet."
Alleen Bambi was niet verbaasd; hij knikte alleen.
Vervolgens sprak hij: „Jullie hebt allebei gelijk, jij, Faline, en ook jij, Geno! En tevens hebben jullie allebei ongelijk."
Nog voor het viertal den zin van zijn woorden begrepen had, was Bambi uit het gezicht verdwenen.
Den volgenden ochtend echter vonden Geno en Goeri op een kleine open plek Lana.
Zij groette heel vriendelijk: „O, wat heerlijk, ik heb al zoo lang er naar verlangd je weer eens te zien, Goeri!"
„Ik ben niet minder blij, Lana!" zei Goeri hartelijk.
Lana was er ontroerd van: „Wij hebben het van kleins af aan goed kunnen vinden!"
„En zoo blijft het!" voegde Geno er aan toe.
„Ach, ik mis jullie toch zoo!" riep Lana uit.
„Wij missen jou eveneens!" beweerde Goeri.
„Als jullie eens wisten wat een verdriet mijn moeder heeft . . ."
Lana's woorden klonken oprecht.
Goeri antwoordde eerlijk: „Er is tante Rolla onrecht aangedaan! Zeg haar uit mijn naam dat Vader er ook zoo over denkt . . ."
„Dank je! Het zal mijn moeder troosten."
Geno verklaarde beslist: „Die heele ruzie is zinloos. Het is . . ."
Daar snelde, door de takken boven hen, Perri naderbij. „Lana, ik waarschuw je! Je broer komt! Je broer!"
Lana kromp ineen van schrik.
„Blijf!" gebood Geno.
Maar Goeri drong aan: „Nee, ga maar vlug weg!"
Lana hoorde al niets meer; zij rende weg.
„Zullen wij weggaan?" vroeg Goeri.
Geno echter gaf geen antwoord, doch bleef roerloos staan.
Woedend sprong Boso uit de struiken te voorschijn: „Mijn zuster! Waar is mijn zuster! Is zij weer bij jullie geweest? Schaamt ze zich dan heelemaal niet, dat domme wicht!"
„Jij moest je schamen!" snauwde Geno, „jij bent dom — jij alleen!"

„Lafaard!" brieste Boso, „dezen keer zul je me niet ontsnappen!"
Geno lachte: „Dezen keer? Dezen keer ben jij het, die mij niet ontsnapt! Dezen keer zal ik je straffen!"
„Zeker als je zus je helpt?" hoonde Boso.
„Kom maar op!" gebood Geno, „dan zul je zien of ik hulp noodig heb!"
Boso wierp zich op hem, maar Geno hield als een muur stand onder den heftigen aanval. Goeri was een eindje terug gegaan en keek nu kalm naar de strijdenden.
Met verdubbelde woede herhaalde Boso zijn stormloop. Doch hij boekte niet het geringste resultaat, want Geno bleef even vast ter been alsof slechts een takje langs zijn flank gestreken was.
Toen Boso zich daarop verward wilde omwenden om zich te herstellen, wierp Geno hem omver, zoodat hij op den grond terecht kwam, en nauwelijks was hij overeind gekrabbeld of hij werd wederom van de been geloopen.
Tot drie keer toe rolde hij over den grond, want zoodra hij zich wilde herstellen kreeg hij opnieuw een stoot, die hem omver-wierp.
„Sta op, stumper . . .," zei Geno, wiens adem nauwelijks sneller ging. „Sta op, onnoozele hals."
Half verdoofd ging Boso staan, duizelig, niet in staat iets terug te zeggen.
„Maak dat je wegkomt," beval Geno, die welwillend bleef.
Lana riep: „Kom, broer!"
En Ate zei lachend „Je zult het nu wel afgeleerd zijn ruzie te zoeken met Geno . . ."
Beschermd door Ate was Lana naderbij gekomen om het gevecht bij te wonen.
„Neem me niet kwalijk, Boso," zei Geno met een klank van oprechte spijt in zijn woorden, „ik wist niet dat er getuigen waren. Die heb ik juist willen vermijden . . . ."
Boso zweeg verbeten.
„Ik heb je zoo dikwijls gezegd niet tegen Geno te beginnen," verweet Lana haar broer, „hij is sterker."
„Je hoeft je niet te schamen, Boso," riep Geno nù, „je bent heel dapper geweest! En nu wil ik wel toegeven dat jouw avontuur grooter is dan het mijne . . ."
„Dan kunnen jullie je toch met elkander verzoenen!" stelde Goeri voor.

Geno zei zacht: „Ik wil wel . . ."

Maar Boso, die nog steeds zweeg, wendde zich om en strompelde weg.

Lana liep met hem mee.

Ate schudde den kop: „Hij is een eigenwijs heerschap. Hij kan al slecht verdragen dat hij overwonnen is, maar dat zijn zusje en ik er bij waren, zal hij je nooit vergeven."

„Dat heb ik altijd al geweten," antwoordde Goeri.

Van tusschen de takken jubelde Perri: „Je hebt dien brutalen Boso een goed lesje gegeven! Hij heeft zijn verdiende loon. Dan moet hij maar niet zoo opsnijden!"

„Nu," dacht Ate hardop, „nu zal niets meer kunnen verhinderen dat het heele bosch het te weten komt."

„Dat zou ik Boso graag bespaard hebben . . .," zei Geno.

„Moeder kan eindelijk tevreden zijn," verklaarde Goeri.

„Laat een ander het haar maar vertellen," antwoordde Geno, „wij vertellen haar niets! Wil je me dat beloven, Goeri?"

Goeri knikte alleen maar.

Maar Ate zei met een gebaar naar Goeri: „Je broer is ook een eigenwijs exemplaar. Maar zijn eigenwijsheid bevalt me beter . . ."

Toen zij thuiskwamen, was hun moeder bijzonder opgeruimd en vriendelijk.

Enkele dagen achtereen keek Faline haar kinderen met blikken vol verwachting aan, doch zij zei niets, omdat ook de kinderen niets zeiden.

Faline wist alles al. Ongezien was Bambi bij de botsing tusschen de beide jonge reeën tegenwoordig geweest en hij had Faline er alles van verteld.

„Nu is de zaak in orde . . .," zei Faline opgelucht.

„De zaak is altijd in orde geweest," verbeterde Bambi.

„Vind jij het in orde, dat Geno wegliep?" vroeg Faline verbaasd.

„Je hebt je zoon niet begrepen," antwoordde Bambi, die meteen daarop verdween en haar radeloos achterliet.

Enkele dagen gingen voorbij.

Dank zij Perri hoorden ook Nello en Membo van den afloop van den strijd.

„Dat moet prachtig geweest zijn," zei Nello, waar Faline bij was, tegen Geno. „Prachtig zooals je hem omver geworpen hebt!"

„Dr . . . dr . . . dr . . . drie . . . maal!" stotterde Membo.

„Waarom heb je er niets van tegen mij verteld?" vroeg Faline.

„Omdat ik dacht, Moeder, dat u me ook zoo moest vertrouwen, zonder bewijs."

Faline herinnerde zich wat Bambi gezegd had. Zij werd er verlegen onder, doch verdrong dit gevoel door glimlachend te zeggen: „Ik wist al lang alles. Van je vader!"

Geno viel uit: „Van Vader? Was hij . . ."

„Ja," knikte Faline, „hij is er bij geweest. Hij is dadelijk naar me toe gekomen en heeft me alles verteld."

„Wat zei Vader er van?" vroeg Geno opgewonden.

„Niets, mijn kind, hij vindt je gedrag heel gewoon . . ."

Nu pas voelde Geno zich geheel voldaan.

Hij begon weer eenzame wandelingen te maken, slenterde rond en maakte praatjes met de bewoners van het bosch.

Een enkele maal ook vergezelden Goeri, Nello en Membo hem.

Eens, toen hij alleen was, kwam hij bij de rivier.

Daar, dicht bij het riet, stond de reiger, die zich onledig hield met het vangen van kikkers en vischjes.

Eenden plasten rond, omzwermd door hun pas uit het ei gekomen kuikens, een heel eskader.

De moeders onderrichtten hun kleinen, zij waarschuwden hen, verboden, bevalen — en de kuikens gehoorzaamden zonder tegen te spreken.

„Blijft nu zoet bij elkaar."

Snel maakten zij den onderlingen afstand kleiner!

„Niet zoover vooruit zwemmen!"

Een paar voorbarige kuikens keerden om.

„Kruipt allemaal weg!"

Daar verdween de heele vloot snel tusschen het riet.

„Naar den oever!"

Waggelend kwamen zij aan land.

Geno vroeg een der kleine eendjes: „Hoeveel broertjes en zusjes heb je?"

Het eendje piepte: „Ik weet het niet . . . want ik kan nog niet tellen!"

De oude eend kwaakte: „Ik heb zeven kinderen!"

„Zoovéél?" riep Geno verwonderd.

„Dat is toch niet veel . . . mijn vriendin heeft er negen en een andere vriendin heeft er zelfs tien."

„Kent u al uw kinderen?" vroeg Geno en toen hij de verontwaardigde blikken van de oude eend zag, verbeterde hij: „Ik bedoel, verwissel u ze nooit?"
„Hoe kunt u nu zoo iets vragen!" kwaakte de andere, „iedere moeder kent toch haar kinderen."
„Neem mij niet kwalijk ... het was niet mijn bedoeling om u te kwetsen ...."
„Dat is weer een domme opmerking!" sprak de oude eend, terwijl zij trots haar staart bewoog, „want wie zulke onnoozele vragen stelt beleedigt niet, doch maakt zich alleen belachelijk."
„Dat is waar ...," gaf Geno bescheiden toe, „u bent heel verstandig ...."
„Zeker," zei de eend, „ik ben verstandig!" Zij waggelde verwaand weg.
„Als zij zichzelf niet geprezen had," mompelde Geno, haar nakijkend, „zou ik haar beslist voor verstandig gehouden hebben ...."
Opeens drong een sterke lucht in zijn neus en nog voor hij had kunnen wegloopen, sloop een vos, zonder op Geno te letten, uit het struikgewas te voorschijn.
Het was een heel jonge vos, smal, mager en op zwakke pooten, met een dun behaarden staart; ook zijn vacht was verward en vertoonde enkele kale plekken.
De vos schoot recht op den reiger af en viel hem aan.
De reiger had zich bliksemsnel naar hem toegewend en pikte naar zijn oogen. Bijna had hij getroffen.
Met een onderdrukt gebrom trok de vos zich terug: „Wat ben jij er voor een?"
„Zoo, nieuweling," spotte de reiger, „je bent niet de eerste wien ik leer respect voor mij te hebben."
Weer sprong de vos op hem af en weer dwong een stoot van den dolkachtigen snavel hem tot den aftocht.
Hij was verbluft.
„Het had je bijna een oog gekost," merkte de reiger zakelijk op.
„Bijna ....," gaf de vos toe.
„Wees voor mij op je hoede!" dreigde de reiger, „je zult mij nooit te pakken krijgen! Je zet je oogen op het spel. Er zijn er al meer geweest, die smul in mij hadden, en zij waren ouder en meer ervaren dan jij!"
Onverwacht deed de vos voor den derden keer een sprong. Hij

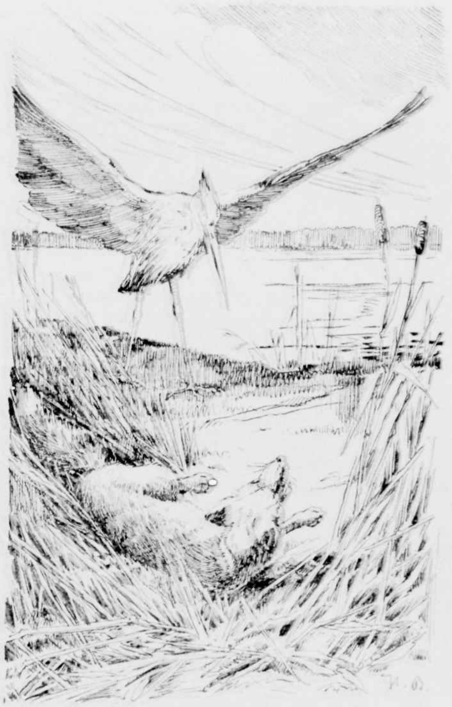

viel echter luid huilend tussen het riet, waar hij jankend rond raasde.

De eenden kwamen in alarmtoestand.

Maar de vos was nu niet gevaarlijk. Uit een van zijn oogen drupte het bloed.

„Ik heb je gewaarschuwd," zei de reiger gelaten, en tegen Geno, die naderbij kwam: „Die komt niet meer terug! Met één oog richt hij nog genoeg schade aan."

„Wat heerlijk om zoo weerbaar te zijn als u!" bewonderde Geno.

De vos was weggeslopen; zij hoorden hem in de verte janken, steeds zachter.

„Hij zal wel geweldigen honger gehad hebben, de lummel," zei de reiger, „hij wil eten, de stakker, en raakt een oog kwijt! Nu heeft hij behalve honger ook nog erge pijn . . . ."

Zwijgend liep Geno weg. „Het noodlot van den roover," dacht hij.

En hij dacht: „Ik ben weerloos! Al de mijnen zijn weerloos. Moet ik daarom verdrietig zijn? Moet ik daarover klagen? Neen! Wij leven desondanks! Wij hebben een goed en rustig geweten."

Toen viel hem in dat roovers met een goed geweten moorden.

En hij besloot zijn overpeinzingen: „Het doet er allemaal niets toe! Tegenover de donderhand van den Machtige zijn wij allemaal weerloos, moordenaars zoowel als onschuldigen . . . ."

Getroost liep hij verder.

Een vinkje riep hem aan: „Mijn prins, wilt u iets wonderbaarlijks zien?"

„Graag . . . ," antwoordde Geno.

„Kijkt u dan maar eens naar boven . . ."

Geno deed wat hem gezegd werd.

Op den rand van het vinkennest zat een jonge vogel. Hij was dubbel zoo groot als een vink, sperde zijn snavel open en verlangde voedsel.

„Dat is ons kind!!" zei de vink vol trots, „heb je er ooit zoo een gezien?"

„Nee," gaf Geno onmiddellijk toe, „zoò iets zie je nergens. Het is verbazend."

Het vinkenvrouwtje kwam aanvliegen met voedsel, doch de jonge vogel kreeg niet voldoende en sperde gebiedend opnieuw zijn snavel open.

„Haast je, liefste," zei ze tot haar man, „ons kind moet eten."

„Ons kind zal niets te kort komen!" riep de ander en hij vloog snel weg.

„Wij hebben ontzettend veel moeite om onzen zoon te voeden . . ."

Ook het vinkenwijfje was kennelijk heel trotsch.

„Dat neem ik onmiddellijk aan," zei Geno, „hij is ook bijna nog grooter dan u en uw man samen."

„Ja, niet waar?" De ijdele moeder straalde van puur geluk.

„Heb nog even geduld," zei ze met een stem vol liefde tegen het ongeduldig vragende jong, „Vader komt zoo terug . . ."

Het jong had echter heelemaal geen geduld, hij scheen alleen maar eischen te hebben en sperde zijn snavel open alsof hij op het punt stond te verhongeren.

Daar kwam de vink aangevlogen met zooveel voedsel als hij dragen kon. In minder dan geen tijd had het jong alles naar binnen gewerkt.

De moeder ging onverwijld er op uit om nieuw eten te halen.

„U bent zeker wel moe?" vroeg Geno, terwijl hij het vinkje deelnemend aankeek.

„Och, ik ben wel moe," antwoordde hij, „maar mijn vrouw is iederen dag uitgeput. Wat moeten we anders doen?"

„Een dergelijk kind wordt een kwelling . . ," riep Geno verontwaardigd uit.

Maar de vink was nog meer verontwaardigd: „Een kwelling? Hoe kunt u zoo iets zeggen? Zoo'n kind is een zegen, een van de grootste vreugden."

„Wanneer kunt u dan zelf eens eten?" vroeg Geno.

„Praat me daar niet van!" zei de vink, „wij doen alles voor dezen zoon! Alles! Wij denken niet aan onszelf. Maar nu u mij vraagt wanneer ik zelf eet, voel ik pas wat een honger ik heb . . ."

„Eet dan toch wat," raadde Geno hem aan, „u moet toch op krachten blijven . . ."

„Daar hebt u gelijk aan," antwoordde de vink bedroefd, „zoo nu en dan slik ik wel een stukje in, zonder het te willen. Maar dat lijkt me dan gewoonweg diefstal."

Het dikke jong had zijn snavel in zijn donsachtige veertjes verborgen en doezelde een beetje.

Geno keek naar hem, niet in staat te helpen . . . de jonge vogel stond hem erg tegen.

„Wij hebben nog drie andere kinderen gehad," vertelde de vink intusschen, „hij heeft ze allemaal verdrongen . . ."

„Dat is toch verschrikkelijk," vond Geno.

„Och, wat moet ik er van zeggen," antwoordde de vink, „voor ons, voor mijn vrouw en mij, is op het oogenblik ook geen plaats in het nest. Als men het geluk heeft zoo'n wonder van een zoon te bezitten, moet men tot elk offer bereid zijn! Hij zal de eerste onder de vinken zijn."

Er lag een klank van hulpeloosheid en goed bedoelde grootspraak in de stem van den vink.

„Zullen we gaan?"

Ate stond naast Geno en hij was het ook, die de uitnoodiging tot hem richtte.

Onder het verder gaan zei Geno: „Ik kan dien dikkerd begrijpen noch bewonderen . . ."

„De arme ouders zijn bedrogen," verklaarde Ate, „zij geven den zoon van een koekoek te eten en denken dat het hun eigen kind is . . ."

„En de koekoek?"

Ate lachte. „Die? Die legt zijn ei regelmatig in een vreemd nest, bekommert zich niet om het broeden, heeft geen last van jongen en hoeft alleen maar voor zichzelf te zorgen."

„Schandalig!" riep Geno, „we moeten de bedrogen vinken waarschuwen! Zij hebben zooveel werk en . . ."

„Waarom?" onderbrak Ate hem, „het helpt niets, want zij houden van het vreemde jong. Het streelt hun ijdelheid en zij meenen stellig dat zij een wondervink grootbrengen. Laten wij hun dit geloof laten. Vaak ligt in den waan veel geluk, terwijl de waarheid bitter kan zijn."

Opeens kraakte een schot. Een ijle, lichte knal.

Geschrokken kromp Geno ineen! „Nu al?"

Ate hief den kop op. „Onbegrijpelijk! Dat kan toch niet voor een der onzen bestemd zijn! Het is daarvoor nog veel te vroeg."

„Wat weten wij daarvan?" Angst maakte zich van Geno meester.

„Alleen Hij beslist of het tijd is of niet."

Ate zei: „Wij moeten in elk geval op onze hoede zijn . . ."

„Dit beteekent het einde van onze heerlijke rust . . .," stelde Geno weemoedig vast.

Hij had gelijk.

Telkens weer knalden de schoten.

Het bosch kwam in opstand.

Doch er viel geen enkele bok, geen van de reeën werd ook maar bedreigd.

Desondanks maakte zich niet alleen van de reeën, maar van alle boschbewoners onrust meester. Niemand had langer het gevoel veilig te zijn.

Faline stond bij de kinderen, terwijl zij zich bezorgd afvroegen wat er aan de hand was.

Daar kwam Perri aangesprongen. Hij vertelde: „Een paar duiven zijn door de donderhand naar omlaag gehaald en een andere duif zit gewond in den esch. Zij is zwaar ziek, de stakker, en zal wel niet lang meer leven, want haar snavel hangt wijd open, zij hijgt en haar vleugels hangen slap neer."

De kleine Perri was zeldzaam opgewonden. „Stel je voor wat mij nu overkomen is!" Het eekhoorntje schaamde zich en vertelde aarzelend: „Hij heeft Zijn donderhand naar mij geworpen. Naar mij! Naar mij!"

„Naar jou?" riep Geno, „en je was er zoo van overtuigd dat Hij je spaart."

„Ik ben er ook heelemaal door van streek!" klaagde Perri, „dat heeft Hij nog nooit gedaan. Werkelijk nog nooit!"

„Je bent toch niet gewond?" vroeg Goeri.

„Nee, gelukkig heeft de donderhand mij niet geraakt! Een groot wonder! Maar dat Hij het doet!"

Faline sprak: „Het is allemaal zoo onbegrijpelijk!"

„Nu ben ik er het ergst aan toe!" jammerde Perri, „de marter, de vos . . . en zelfs de donderhand . . . wat moet ik beginnen?"

„Wij kunnen je geen raad geven," antwoordde Geno, „onze levenswijze verschilt zoo geheel van de jouwe."

„Ik heb ook geen raad verwacht!" Perri snelde hoog den top in.

De nieuwtjes, die de specht te vertellen had, waren gelijkluidend. Hij kwam anders bijna nooit, zei dan hoogstens een of twee woorden en bemoeide zich nimmer met het gesprek. Dit keer wist hij te vertellen dat Hij met de donderhand naar hem geworpen had. De specht lachte gillend: „Maar ik ben ongedeerd. De kogels, die Hij naar me wierp, sloegen naast mij in het hout. Ik zou wel eens willen weten wat dat te beteekenen heeft!" Hij lachte weer: „Per slot van rekening is Hij een dwaas."

Voor iemand kon antwoorden vloog de specht weg.

Den anderen morgen kwam Perri met nieuwe berichten aan-

snellen. „Drie eksters heeft Hij nu geslagen! Drie! Een er van is gevallen, de anderen zijn gewond. Niet zoo erg!"

Goeri vermoedde dat het een goed teeken was dat de donderhand zoo vaak naast het doel trof: „Hij heeft haar niet langer in Zijn macht."

Nello en Membo hadden voortdurend gezwegen en geen meening durven uiten.

Tegen den avond dook Bambi plotseling op; zijn komst had een kalmeerenden invloed.

„Weest maar niet bang," sprak hij, „een jonge Hij zwerft door het bosch; Hij heeft een jonge donderhand, die Hij niet tegen ons en de onzen zal opheffen."

Faline, Nello en Membo herademden.

„Maar als Hij nu de kleinen wil dooden!" zei Goeri, „zij zijn toch onze vrienden!"

„Natuurlijk, mijn dochter, en daarom doet het mij ook verdriet, net als jou! Maar we moeten dit dragen."

„Zou Hij misschien onze wachters vervolgen?" opperde Geno.

„Nee, mijn zoon, de bunzing is niet bepaald een wachter en de marter al evenmin."

„Heeft Hij dien marter neergeslagen?" vroeg Goeri.

„De bunzing is er geweest," vertelde Bambi, „maar de marter kon ontsnappen, dat geloof ik tenminste."

Het gesprek tusschen Bambi en zijn kinderen verliep als onder volwassenen, doch in de stem van Goeri zoowel als in die van Geno lag een klank van vereerende liefde; zij beschouwden het als een onderscheiding dat Bambi hen als gelijken behandelde.

Alleen Faline was het in haar deemoedige toewijding niet heelemaal eens met de vertrouwelijkheid van de kinderen tegenover Bambi.

Nello en Membo bleven verlegen zwijgen.

„Hoe denk jij er over, Nello?" vroeg Bambi.

„Net als Geno en Goeri," fluisterde Nello en in antwoord op een vragenden blik van Bambi, bracht Membo met moeite uit: „P . . . p . . . pr . . . pre . . . cies . . . ee . . . een . . . der . . ."

Bambi, die ook nu weer plotseling verdwenen was, had de juiste oorzaak van het schieten geraden.

De jager wilde een nog jongen man in de geheimen van de jacht inwijden. Hij gaf hem daartoe allereerst een jachtgeweer en stond toe dat hij kleine vogels, zooals eksters, verschillende bosch-

roovers en eekhoorntjes zou neerknallen. In het begin had de jager hem vergezeld om hem verschillende aanwijzingen te geven; later liet hij hem alleen gaan, opdat hij door oefening zou leeren. In den overgrooten ijver van den beginneling echter schoot de jongeling op alles wat geoorloofd was en wat hij te zien kreeg. Omdat hij nog niet zeker was van zijn schot en vaak overijld te werk ging, miste hij vaak, hetgeen tot gevolg had dat enkele van zijn slachtoffers noodeloos moesten lijden.

Zooals aan de speeltafel iedere nieuweling geluk heeft, zoo is ook tijdens de jacht het lot den nieuweling gunstig.

Het jongmensch schoot op een bunzing, die meteen liggen bleef. Bij den marter echter had de vurige jager niet geheel hetzelfde resultaat.

Niettemin — hij had een marter onder schot gehad en dat was gedurende den zomer een heele zeldzaamheid.

Toen de marter bij het aanbreken van den morgen door de toppen sloop, schoot de jongeman dadelijk. Hij wist op dat oogenblik niet zeker wat het eigenlijk voor een dier was, dat daar boven half en half te zien was.

Het dichte loover dekte den marter, zoodat maar enkele hagelkorrels in zijn flanken drongen, waarop hij snel vluchtte.

Daarom meende de jongeling dat hij gemist had. Hij liep door, zonder zich verder om den marter te bekommeren.

Doch de gewonde kreeg het al gauw zeer te kwaad.

Hij miste de kracht om uit den boom naar beneden te klimmen en naar de plaats te gaan, waar hij gewoonlijk sliep.

Verschrikkelijke pijnen deden zijn lichaam schokken; hij kromde zich, bleef in den top zitten, waar hij getroffen werd, en drukte zich dicht tegen den stam. Duizelig, zag hij alles als door een mist. Zoo bleef hij langen tijd zitten, terwijl, later, wondkoorts zijn lichaam deed sidderen.

De marter zat langzaam te sterven, terwijl de fazanten, de eekhoorntjes en alle vogels nog beefden van angst voor hem.

Na nog geen twee dagen stortte hij uit den boom, waar hij zich niet langer meer overeind had kunnen houden en waaraan hij zich tevergeefs had vastgeklemd. Met trekkende pooten lag hij in het gras, waar de jager hem later vond — dood!

„Goed dat hij dood is," zei hij, „maar zijn zomervacht heeft geen waarde. Enfin, eer het winter is zou hij nog heel wat fazanten gekost hebben."

Perri brak zich het aardige kleine kopje over de vraag waar de marter toch gebleven kon zijn. „Hij is in geen velden of wegen meer te bekennen . . . en hij heeft geen slachtoffers meer gemaakt . . ."

„Misschien heeft de donderhand hem neergeslagen," opperde Geno.

„Ik wacht nog een poosje," besloot Perri, „als hij werkelijk verdwenen is, zal Hij hem wel uit den weg hebben geruimd. Dan ben ik vrij en gelukkig . . ."

„Dan is Hij dus weer de redder . . .," glimlachte Goeri.

„O," antwoordde Perri, „als Hij me met rust gelaten had, dan zou ik net als vroeger tegenover Hem staan."

Er kwam een einde aan het schieten.

De jager had zijn leerling verboden te jagen, opdat de reeën niet angstig zouden worden voor zij weer het doel van de jacht zouden worden.

In het bosch heerschte volslagen rust. Allen waren verheugd.

Doch het was de rust voor den aanval. Helaas kort.

Het riet ruischte, de lange stengels gingen heftig heen en weer, zoodat hun pluimen tegen elkander sloegen.

Op den vochtigen bodem werd strijd geleverd.

Voor de oude eend was het eigenlijk een doodsstrijd. Hij sloeg met zijn vleugels, die hem eenmaal hoog door de lucht hadden voortgedragen en waarmee hij nu alleen nog maar zwak kon fladderen.

Zijn pooten hadden hem tot nu toe in staat gesteld om welgemoed, zij het dan waggelend, rond te wandelen, hij had er mee door het water kunnen roeien; nu was dat allemaal voorbij en het eenige waartoe zij nog in staat waren was machteloos trappelen.

De vossekaken hielden hem afschuwelijk vast omklemd, de scherpe vossetanden beten een diep gat in zijn keel en braken hem den nek, zoodat zijn bloed langzaam wegvloeide.

Toen hield de vos rustig zijn maaltijd.

Het was dezelfde, dien de reiger een oog had uitgestoken.

Daarom haatte de vos dezen laatste vurig en dorstte hij hartstochtelijk naar wraak. Hij zag er echter tegenop ook zijn andere oog te wagen en vermeed den reiger zorgvuldig.

Hij had een paar verschrikkelijke weken gehad. De bloedige wonde veroorzaakte zulke helsche pijnen, dat hij nauwelijks voelde dat hij honger had.

Eenzaam, ongelukkig, diep tusschen de struiken verborgen, lag hij op zijn ziekbed te wachten tot de pijn zou afnemen. Hij voelde haar nog steeds, maar nu was de honger echter sterker en dus ging hij er op uit om te trachten iets te eten te vinden.

Verzwakt door de folterende pijn in de leege, bloederige oogholte, vervallen doordat hij al zóó lang niets gegeten had, groeide heel die wilde woede in hem van den laffen en gebrekkigen zwakkeling. Verbitterd lag hij op de loer.

In het begin ving hij niets anders dan muizen, moest hij zich zelfs menigmaal met kevers tevreden stellen, doch hij had tenminste nu niet langer behalve een leege oogholte ook nog een leege maag.

Af en toe lukte het hem zooveel muizen buit te maken dat hij zich bijna voldaan voelde.

Toen hij een van de gewonde eksters aanviel en deze naar zijn oog pikte, verviel hij in zoo'n razende woede dat hij hem binnen enkele minuten verscheurde.

Thans was het het tooneel van zijn nederlaag, dat hem aantrok.

Vaag, zonder een vast plan, leefde diep in hem de stille hoop dat hij zijn vijand het kwaad zou kunnen vergelden. Aan den oever der rivier, tusschen het riet, ontdekte hij de eenden.

Nadien haalde hij daar herhaaldelijk heerlijke buit, waarbij hij ware verwoestingen aanrichtte onder de jonge al half volwassen vogels en onder de moeders.

Zijn lafheid was nu veranderd in uiterste voorzichtigheid, in boosaardigheid en list. Doch zijn verbittering bleef, evenals het onophoudelijk waarschuwende steken van de leege oogholte; deze beide maakten hem tot den onbarmhartigste onder al degenen, die geen erbarmen kennen, zij maakten hem tot den bloeddorstigste onder de moordenaars.

De reiger nam geen notitie van hem en deed alsof hij den vos niet zag.

Sluipend, dicht langs den grond, gleed de vos zijn overwinnaar voorbij; ook hij deed alsof hij den ander niet zag.

Doch zoo vaak hij het onverschillig gelaat van den overwinnaar zag, kropte de woede in de borst van den vos.

Nu had hij weer een eend ter plaatse verorberd.

Hij wist dat het voorloopig de laatste zou zijn.
Want de eenden, verschrikt door de herhaalde overvallen, begonnen de plek te mijden en zochten hun heil aan den anderen oever. Zoo vluchtten zij zoolang het nog niet te laat was.
Van dien dag af besloop de eenoog de fazanten.
Het vangen op zichzelf bracht maar weinig moeilijkheden met zich, doch er was zeer groot gevaar aan verbonden.
Om de eenden van de rivier bekommerde de jager zich niet, daar kon je doen wat je wilde, zonder dat je ergens bang voor hoefde zijn.
Maar fazanten! Wanneer je die buit maakte bleven er midden in het jachtgebied resten achter.
Dat beteekende dat je tienmaal zoo omzichtig te werk moest gaan.
Daarom moest het moordenaarswerk op wijd uiteenliggende plaatsen geschieden, sporen diende je uit te wisschen en eventueele achtervolgers moest je om den tuin leiden.
Van toen af aan was er een stille veldslag gaande tusschen den jager en den vos.
De eerste had beenderen, vleeschresten, vleugels en staartveeren van de fazanten ontdekt en sporen van den vos rondom; nu loerde hij ijverig op den sluwen boosdoener.
De eenoog werd al gauw gewaar hoe de zaken er voor stonden en de achtervolger van weerlooze wezens werd nu achtervolgde.
Hij echter was heelemaal niet weerloos en streed met alle wapens van list, bedrog, misleiding en quasi-vlucht.
De jager nam het besluit het vossenhol in het bosch te vernietigen.
Hij was echter heelemaal niet weerloos en streed met alle wapens den eenen uitgang, begaf zich vervolgens met Hector naar den anderen en stak een bosje dorre takken in brand om het schadelijk heerschap te dwingen voor den dag te komen.
De vlammen verteerden echter wel het hout, doch de rook drong het hol niet binnen. Dan maar graven!
Met bijl en spade werd de bodem opengewoeld.
Zoodra de vos te voorschijn kwam, zou bijl of schop een eind aan zijn leven maken. Ieder oogenblik kon beslissend zijn.
Ook Hector stond gereed om den misdadiger te dooden.
De vos kwam niet te voorschijn.
Een afschuwelijke lucht steeg uit het geopende hol op; oude

beenderen van hazen, fazanten, jonge reeën lagen in groote hoeveelheden overal verspreid.
De jager legde nog een paar gangen bloot. Het nest had meer dan twee uitgangen gehad. En . . . het was sedert lang onbewoond.
Nadat deze poging mislukt was probeerde de jager het met een val. Weliswaar had de jager het niet erg op vallen en vangijzers voorzien en vermeed hij het bij voorkeur dieren te kwellen, doch in dit geval meende hij dat elk middel geoorloofd was.
Behoedzaam legde hij een doode kat als lokaas neer, waarna hij den reuk van menschen verdreef met behulp van een stuk haring.
Alles scheen in orde en als de zaak goed ging zou de vos weldra tusschen de ijzers zitten.
Doch de eenoog verijdelde ook dit plan.
Hij had geen blik voor het aas over. Veel liever bespotte hij den jager, door den haas, dien hij had buit gemaakt, dicht bij de val op te vreten en de overblijfselen ten groet achter te laten.
„Ik had het wel vooruit kunnen weten," dacht de jager een beetje beschaamd, „in dezen tijd van het jaar heeft een dergelijk heerschap versch vleesch genoeg."
Niemand kende het bosch zoo goed als de vos, zelfs Bambi niet, die jaren achtereen verscheidene gedeelten gemeden had en geheime paden volgde.
De eenoog en Bambi hadden echter een ding gemeen: zij volgden nimmer tweemaal denzelfden weg. Bij den vos was het — en dit gold vooral voor dit exemplaar — een gevolg van zijn aard. Bambi daarentegen handelde uit rijpe ervaring wanneer hij geen gewoon reeënpad — en trouwens niemands pad, zelfs niet zijn eigen, bewandelde. Steeds baande hij zich een weg dwars door het struikgewas, bij voorkeur daar, waar het het dichtst en het moeilijkst te doordringen was.
Hetzelfde deed de vos, voortdurend op roof uit, terwijl Bambi slechts zijn veiligheid beoogde.
Langzamerhand maakte de vos er een gewoonte van iederen dag zijn overvloedigen maaltijd te houden; den eenen keer een haas, dan weer een fazant en zoo nu en dan ook een eend.
Het kwam hem bijzonder te pas dat hij iedere plek, iedere oneffenheid in den bodem en iederen struik kende.
Wanneer hij muizen ving deed hij dat alleen uit tijdverdrijf, alleen uit jachtlust en verlangen om te dooden.

En regelmatig maakte hij ook houtduiven buit, die hem voortreffelijk smaakten.

Jonge reeën spaarde hij, hoe vurig hij er ook naar verlangde. Maar zij waren voor hem al te groot en ook uit andere overwegingen bemoeide hij zich daarmee niet. Iets in hem, dat hem zelf raadselachtig voorkwam, waarschuwde hem geen reeën aan te vallen. Onverschillig of zijn overval zou gelukken, kon deze ernstige gevolgen voor hem hebben.

Dank zij het uitnemende voedsel ging het den vos schitterend. Zijn lichaam werd rond en vet, zijn huid glanzend glad en zijn staart groeide uit tot een prachtigen pluim. Alleen zijn sluwe, ongeloofelijk schrandere kop zag er door de leege oogkas weliswaar karakteristiek, maar afstootelijk uit.

Overigens had de reiger het bij het rechte eind gehad toen hij voorspelde dat de verslagene ook met één oog genoeg schade zou aanrichten.

Nu zat de vos achter een kornoelje op de loer, want Perri kwam voortdurend meer naar beneden.

Perri was sinds het verdwijnen van den marter zorgeloos en zelfs driest geworden. In haar vergeetachtigheid dacht zij niet aan den vos, toen zij den hazelaar vlakbij wilde onderzoeken en daarvoor het risico van enkele sprongen over den grond wel durfde nemen. Reeds had zij den grond bereikt en maakte de eenoog zich gereed tot den sprong.

Toen klonk een diepe stem: „De vos!"

Buiten zichzelf van schrik raasde Perri onbeholpen rond, bereikte toen gelukkig den dichtstbijzijnden boom en snelde langs den stam naar boven.

Zonder nog om te kijken snorde hij met kloppend hart voort door de toppen.

De eenoog echter wendde zich woest om, ten einde te zien wie de spelbreker was, die zich ergens achter hem moest bevinden.

Dicht bij hem stond Bambi, die, den kop naar omlaag, hem zijn kroon voorhield.

Onmiddellijk verdween de woede van den vos.

„Ben jij het," knorde hij vriendelijk, „doe je kroon maar omhoog. Ik zal je niets doen."

„Ik laat me niets doen ....," antwoordde Bambi rustig.

„Waarom gunde je me dat eekhoorntje niet? Het is juist zoo'n lekker hapje."

„Met jouw lekkere hapjes heb ik niets te maken. Perri is de vriendin van mijn kinderen."

„En moet dat voor mij een belemmering zijn?" vroeg de vos met blinkende tanden.

„Je bent belemmerd," glimlachte Bambi, „veel van mijn vrienden vallen je ten offer zonder dat ik het kan voorkomen, onverzadigbare . . ."

„Tja!" antwoordde de vos knipoogend, „ik moet eten, hè! Jij soms niet?"

„Zeker . . . ik eet ook. Maar het kost niemand het leven als ik honger heb . . . Ik vervolg en dood niemand."

„Dat is het verschil tusschen ons tweeën," beweerde de vos, terwijl hij zijn lippen hoog optrok in een poging eveneens te glimlachen.

„Best mogelijk," zei Bambi, „doch ik raad je aan Perri en haar familie te ontzien."

„Zijn alle eekhoorntjes de vrienden van je kinderen?"

„En de mijne," knikte Bambi, „evenals ieder ander, die niet moordt!"

„Ongeloofelijk zoo bevriend jullie allemaal met elkander zijn," spotte de vos.

Bambi vroeg rustig: „Wie zijn jouw vrienden?"

„Wat heb je aan vrienden? Ik heb geen vrienden noodig!"

„Dat is het verschil tusschen ons tweeën," sprak Bambi zeer uit de hoogte.

De eenoog werd kleiner onder deze kalme waardigheid. „Wij praten vandaag voor het eerst met elkaar!"

„Zeker, het is de eerste keer," erkende Bambi, „maar ik ken je al langer . . ."

„Waarvan dan? Ik heb je nog nooit gezien! Hoe ken je mij?"

„Je hebt in mijn bed gelegen . . ."

„Welk bedoel je? Ik heb zooveel bedden, ik slaap bijna elken nacht ergens anders."

„Maar het mijne heb je vaak gebruikt. Het ligt verborgen in een holte van den bodem, onder vermolmde boomstammen en overdekt door dorre takken . . ."

„O, en er groeien varens en latuwen," viel de eenoog hem in de rede, „ja! Daar voel ik me altijd heel veilig."

„Het is mijn bed," verklaarde Bambi.

„Het jouwe? Maar nu is het van mij!" De eenoog grijnsde

schaamteloos: „Je hebt beslist niet den moed om mij er uit te verdrijven."

„Over moed wil ik niet spreken. Je was er nooit wanneer ik kwam. Maar je stank heeft mij genoeg verteld . . . ik raad je voor je eigen bestwil aan er niet weer te komen!"

„Stink ik dan zoo erg?"

„Ik heb je een keer naar buiten zien komen," vervolgde Bambi, zonder op de vraag te letten, „als ik je binnen betrapt had . . ."

„Nu? Wat dan?" riep de vos uitdagend.

„Je hebt nóg een oog te verliezen . . ." Bambi maakte een waarschuwende beweging met zijn kroon.

De eenoog had een heilig ontzag voor puntige wapenen. „Goed! Dat bed is van jou! Ik schenk het je!"

„Je kunt mij mijn eigendom niet schenken!" Er was een klank van verontwaardiging in Bambi's woorden.

„Ik wil alleen maar zeggen," zei de vos, bijdraaiend, „dat ik je bed niet meer . . ."

Bambi onderbrak hem: „Graaf toch een eigen nest en ga daar wonen net zooals al je soortgenooten . . ."

„Wonen? Dat zou voor mij een heel kort leven en een ellendige dood beteekenen!" zei de vos op klaaglijken toon.

„Je slechte geweten kwelt je."

„Geweten? Wat is dat? Ik weet niet wat een geweten is! Ik ben maar een arme vluchteling."

„Als Hij komt zijn wij in het bosch allemaal vluchtelingen," zei Bambi.

„Ja, maar jullie spaart Hij lang, Hij laat jullie maanden achtereen met rust. Voor jullie zorgt Hij in den winter! Maar ik? Ik word altijd opgejaagd, altijd vervolgd! Ik word nooit gespaard! Nooit. Ik heb nimmer rust!"

„Dat is het verschil tusschen ons beiden," glimlachte Bambi weer.

„Ons beiden? Ik haat je," blies de eenoog.

Nog steeds glimlachend antwoordde Bambi: „Dat is dan weer een verschil. Jij kent geen geweten en ik ken geen haat."

„Wij zullen elkander nooit begrijpen!" siste de vos.

„Nu roer je het eenige punt aan waarover wij het eens zijn, jij en ik . . ."

Bambi verdween.

Verbluft bleef de vos achter. Hij snuffelde, zocht, speurde. Tevergeefs. Hij kreeg een onbehaaglijk gevoel. Opeens klemde

hij zijn staart tusschen zijn pooten en sloop weg, sneller en sneller, totdat hij tenslotte voortrende.

Perri vluchtte tot ver van de plaats, waar zij haar avontuur had beleefd. Langzaam, heel langzaam kalmeerde zij en begon haar hartje regelmatiger te kloppen.
Zoodra zij Faline zag, die samen met Nello en Membo blaadjes van de struiken knabbelde, werd de drang in haar wakker om over het doorstane gevaar te vertellen.
Het eekhoorntje sloeg bijna over den kop, zoo vlug klom het naar beneden. „Bambi heeft mij gered!"
„Zoo?" antwoordde Faline, „heeft hij weer eens iemand het leven gered."
„Wa . . . w . . . was je d . . . d . . . d . . . dan i . . . i . . . ?"
„In gevaar?" vulde Nello aan.
„En of!" Perri vertelde uitvoerig wat er gebeurd was — zij pronkte er zelfs een beetje mee. „Bambi," besloot zij, „heb ik eigenlijk niet eens gezien, maar de stem . . ."
„Het is niemand anders geweest!" besliste Faline.
„O nee," riep Perri geestdriftig, „zoo iets kan alleen Bambi."
„Ook Geno zal het kunnen," verkondigde Faline met moederlijken trots. „Ook Geno zal het kunnen als hij eenmaal volwassen is en zijn vader heeft hem onderricht."
Intusschen wandelden Geno en Goeri langs stille paden.
Al spoedig voegde Ate zich bij hen, die echter hoofdzakelijk aandacht aan Goeri schonk.
Het tweetal schertste, babbelde en had het best naar zijn zin.
„Let op!" fluisterde Geno. Hij kwam naast hen loopen, waakzaam als steeds. „Pas op! Daar komt iemand."
Goeri en Ate hielden den pas in.
Zacht geknister en ruischen van bladeren kwam steeds dichter bij.
Toen glipte de eenoog hen voorbij, dwars door de struiken.
„Aha!" zei Ate minachtend, „de vos! Nu, daar hoeven we niet bang voor te zijn."
„Ik ben voortdurend voor zulke roovers op mijn hoede," beweerde Goeri opgewonden.
„Nu," stelde Ate haar gerust, „dat is heus niet noodig; toen de vos je aanviel was je nog maar een klein kind."

Zij hoorden alle drie dat de vos zich snel verwijderde.
„Hij is eigenlijk maar een opgejaagd schepsel," zei Geno peinzend, „je zou medelijden met hem hebben als je wist dat hij zoo iets zelf wel eens voelde . . ."
„Ik heb medelijden met ieder die achtervolgd wordt, zonder uitzondering," sprak Goeri, weer gekalmeerd. „Hoe ongevoeliger zij zelf zijn, des te beklagenswaardiger vind ik hen . . ."
„Die van zooeven schijnt geen aasje gevoel te hebben," zei Geno weer, „ik was er bij dat de reiger hem een oog uitstak. Ik zie het nog steeds voor me. Een wild, roekeloos heerschap. Maar misschien heb je gelijk, zus, al verdienen zij dan geen medelijden, in elk geval moeten zij hun bloeddorst duur betalen."
Het voorjaar ging nu over in den zomer. Overal fonkelden de witte sterretjes van het lieve-vrouwenbedstroo, dat bitter zoet geurde. Riddersporen, herderstaschjes, akelei en campanula's schoten op en bingelden en pronkten met hun vroolijke kleuren.
In het vlierboschje zwollen op groote schotels de bessen, groen nog, maar reeds met de zwartachtige strepen van beginnende rijpheid.
Het heele bosch weergalmde van het gejubel der vogels en dichte muggenzwermen dansten rond.
Gedurende den nacht verscheen Bambi.
„Nu moeten jullie op je hoede zijn," zei hij, „want vandaag of morgen zal de donderhand toeslaan! Voordat de merels gaan zingen moeten jullie naar huis teruggaan en 's avonds mogen jullie pas naar buiten komen als de merels zwijgen. Hoe de anderen zich ook gedragen, — trekt je er niets van aan, maar houdt je aan deze regels, dan zal jullie niets gebeuren."
Faline maakte van het zwijgen, dat op Bambi's woorden volgde, gebruik om aarzelend te vragen: „Niet waar Bambi, jij was het toch, die onlangs Perri redde?"
Er kwam geen antwoord, want Bambi was er niet meer, doch Faline en de kinderen waren daar niet bijzonder verbaasd over.
Geen van hen had er moeite mee zich aan Bambi's voorschriften te houden. Zij herinnerden zich allen vroeger al eens denzelfden raad van Vader te hebben gekregen.
Alleen Nello en Membo hoorden dien voor het eerst en zij waren vol aandacht.
Alsof het vanzelf sprak had Geno de leiding van den kleinen troep op zich genomen.

Zelfs Faline gehoorzaamde hem zonder tegenspreken.

Op een enkelen wenk van Geno keerden zij 's morgens naar de slaapplaats terug; daar wachtte men 's avonds tot Geno het teeken zou geven naar buiten te gaan.

Werkelijk knalde twee dagen later het eerste schot. Tamelijk vroeg gebeurde het, terwijl de schemering nog vaal en grijs was. Even later kwam Perri aansnellen.

„Een mooie prins," meldde zij, „de vuurhand heeft hem omgeworpen. Ik ken hem niet! Waarschijnlijk komt dat door den toestand, waarin hij verkeert."

„Hoe bedoel je, toestand?" vroeg Goeri. „Is hij dood?"

„O, verschrikkelijk!" Perri genoot van haar verhaal. „Hoe zou hij nog kunnen leven, de stakker! Zijn lichaam is heelemaal opengescheurd en de ingewanden heeft Hij er uit gehaald. Zijn oogen zijn gebroken ... zijn tong hangt ver uit zijn mond ... ik kon het niet langer aanzien."

Allen huiverden.

Veel later, toen het al heelemaal licht was, kwam Ate op bezoek.

„Goeden morgen," riep hij opgewekt, „ik wilde alleen maar even kijken of alles in orde was ..."

„Loop je om dezen tijd over weiden en open plekken?" schrok Goeri.

„Waarom niet?" glimlachte hij, „de vuurhand was ver weg."

„Je kunt nooit weten waar Hij op de loer staat!" waarschuwde Goeri.

„Dat mag je niet doen, Ate," zei Geno ernstig.

Maar Ate antwoordde vroolijk: „Je kunt je lessen voor je houden, kleintje ..."

Het was voor het eerst dat Ate zich er op beriep ouder te zijn.

Geno bleef ernstig. „Het zijn mijn lessen niet, maar die van mijn vader. Daar moet je aan denken!"

„Alle respect voor je vader," zei Ate, die zijn goede humeur behield, „neem het me niet kwalijk, maar ik ben er van overtuigd dat Hij me spaart! Ik ben Hem nog wat te jong."

„Niettemin, Ate, moet je me beloven ..." begon Geno weer.

Maar Ate liet hem niet uitspreken. „Ik beloof niets, heelemaal niets! Het is veel te fijn om in de ochtendzon te loopen! Het is heerlijk! Beloof me, Geno, dat je eens met me mee gaat ... vandaag niet, maar binnenkort!"

„Vandaag niet en nooit!" Geno schudde zijn kop, „ik weet hoe

heerlijk de morgenzon is, maar nu moeten wij het zonder haar stellen ..."

„Het is ook verrukkelijk," voegde Goeri er aan toe, „om veilig hier te liggen en te zien hoe de zon door het loover dringt en gouden tralies teekent op den grond."

Ate antwoordde lachend: „Slaap ze, allemaal!"

Opgewekt en elegant stapte hij naar het veld.

Geno keek hem bezorgd na, terwijl Goeri's blik iets anders verried. Want als dauw in de zon vervluchtigden haar zorgen wanneer de levenslustige Ate bij haar was.

Faline, Nello en Membo sluimerden vredig en ook Geno en Goeri wilden gaan slapen.

Daar knalde op korten afstand andermaal een schot; luid, met een fluitenden bijtoon.

Dat was het suizen van den kogel.

Ate had op zijn jeugd vertrouwd; dezen keer ontging hij zijn noodlot, omdat de struiken hem dekten toen het schot, dat een ander gold, viel.

Niettemin zou zijn goed vertrouwen Ate slecht bekomen.

Hij wist namelijk niets van het jongmensch, dat buiten op de loer stond en dat op alles schoot wat hem een bok leek; onverschillig of zijn slachtoffer de moeite waard was of niet.

Dit keer was Boso het doelwit.

De kogel schampte langs zijn borst.

Verrast en beduusd door den stoot van het voorbijvliegende projectiel, wankelde Boso zoo heftig, dat hij met zijn neus in het gras terecht kwam.

Hij herstelde zich, galoppeerde naar de struiken, terwijl hij merkte dat het bloed uit zijn wonde stroomde. Buiten zichzelf van schrik, verslagen door de brandende pijn, die de wonde veroorzaakte, liep hij doelloos en zonder op den weg te letten rond.

Op de bladeren van de struiken en op den bodem gaven roode droppels den weg aan, dien hij ging.

Hoe hij ook rende, hij kwam niet weg van den rand der open plek, waar het schot hem bijna gedood had.

Reeds wilde hij aan de opkomende zwakte toegeven, zoodat hij rondkeek naar een geschikt plekje om te liggen, toen Bambi voor hem stond.

„Niet gaan liggen, Boso!" sprak hij, „als je het nu opgeeft, ben je verloren. Dat hoeft heelemaal niet. Kom maar mee, arm kind!"

„Ach, wat begin . . . ," wees de jager hem terecht, „. . . je begin had beter moeten zijn! Je mag maar niet raak schieten op alles wat iets op zijn kop heeft! Ik heb het je nog zoo ingeprent: je mag pas schieten als je een zesender voor hebt, alleen dan . . . en niet eerder."

Terwijl hij een mes trok om den bok te ontweien, mompelde hij: „Knoeier, ellendeling! . . ."

Oogenschijnlijk met berouw liet de jongen de verwijten van den jager over zich gaan, maar innerlijk voelde hij groote voldoening over het feit dat zijn kogel zoo goed getroffen had; hij beschouwde zichzelf reeds als een volleerd schutter en het schamele gaffelgewei van den armen Ate als een trofee die er zijn mocht.

Perri was, nadat haar waarschuwingen vergeefsch waren gebleven, getuige van den dood van Ate.

Een oppervlakkige vertwijfeling maakte zich van haar meester. Zij had niet den moed de treurige tijding aan Geno en Goeri te gaan vertellen, maar kon den drang om het nieuws rond te brengen, toch ook moeilijk weerstaan.

Rusteloos dwaalde zij door den esch, waaronder de reeën sliepen, klom zoo ver mogelijk naar boven en daalde dan weer, om vervolgens opnieuw tot het uiterste topje te klimmen.

Gedreven door haar behoefte om te vertellen, weerhouden door het besef de reeën het ergste te moeten besparen, herhaalde zij deze wandeling talloozе malen. Haar onrust was oorzaak van een beetje lawaai: vlug bewegende takjes, knisterende bladeren.

„Ben jij daar, Perri?" riep Geno.

IJverig snelde Perri naar beneden. „Ja . . . . ik ben het!"

„Maakt Ate het goed?" vroeg Goeri met een keel, die door den angst bijna was dichtgesnoerd.

„Hoe weet je het eigenlijk?" Perri was heel verwonderd.

„Van den ekster . . . ," antwoordde Geno.

En Goeri voegde er aan toe: „Hij heeft alleen maar gezien dat Hij met de donderhand gooide en dat Ate in het struikgewas sprong . . ."

„Dan bleef de ekster de ergste aanblik bespaard . . . ," antwoordde Perri, die nu alle terughouding liet varen.

„Ate is dood!" schreeuwde Goeri.

Perri vertelde alles.

Zij besloot met de woorden: „Het was met hem gedaan zoodra hij het struikgewas bereikt had. Hij ging liggen en stierf."

Goeri huilde zacht. „Arme, goede Ate! Zoo vroolijk ... zoo jong ... Arme Ate! Goede, ongelukkige vriend ...!"
Ook Geno kreeg tranen in de oogen. „Ate, lieve Aate! Hij heeft niet willen luisteren! Hij heeft niet geloofd dat hij zou moeten sterven ...! Zorgeloos is hij het gevaar tegemoet gegaan."
„Ik heb hem hard geroepen," beweerde Perri, die haar beide voorpootjes treurig tegen haar borst drukte, „ik heb hem hard geroepen. Te laat!"
Geno had den kop gebogen: „Zelfs Vaders lessen konden Ate niet er toe brengen voorzichtiger te zijn ... En ik heb hem nog zoo gewaarschuwd!"
„Jullie vader is bij hem geweest," vertelde Perri.
Faline verbrak haar zwijgen. „Bambi ...?"
Nello en Membo hadden van ontroering geen woord kunnen spreken, doch nu luisterden zij gespannen.
„Zeker! Ik ken Bambi immers! Wie anders zou het na den donder van Zijn hand wagen naar den getroffene toe te gaan? Hij heeft Ate willen helpen, zooals hij Boso geholpen heeft ..."
„Boso?" onderbrak Geno haar, „was het heus Boso?"
Perri voltooide haar mededeeling: „Maar bij Ate kon hulp niet meer baten ..." Toen gaf zij Geno antwoord: „Ik weet heel precies dat het Boso geweest is. Ik heb hem wel niet zelf gezien, maar ik heb het van een familielid gehoord. Die kennen Boso zoo goed als men iemand kent, van wien men niet houdt. Ik heb heelemaal vergeten het jullie te vertellen. Het schiet me nu pas te binnen ..."
„Telkens ...," meende Faline, „telkens wordt er een gered die het heelemaal niet verdient ..."
„Of Boso het nu verdient of niet," zei Geno, „ik ben blij dat hij leeft."
Goeri zei op zachten toon: „Ik gun ieder dat hij gered wordt. Iedereen, zonder uitzondering!"
Ate werd oprecht en diep betreurd.
Wanneer Geno en Goeri over hem spraken — en dat deden zij den eersten tijd voortdurend — dan noemde Goeri hem „onzen goeden vriend!"
Voor Geno was hij „Mijn onvergetelijke kameraad".
Dagen en nachten gingen voorbij. De regen stroomde neer.
Korte onweersbuien, met bliksem en donder, verminderden de zomersche hitte.

Faline en haar kinderen bleven bij elkaar.
Al waren zij nog zoo doorweekt van den regen, nooit gingen zij naar buiten om zich in de zon te laten opdrogen.
Zij vreesden de donderhand, die zij herhaaldelijk hoorden, vooral wanneer na een regenbui de zon weer verleidelijk straalde.
Op een ochtend hinkte Rolla de slaapplaats van het gezin binnen; zij deed heel onstuimig.
Heel aarzelend kwam Lana achter haar.
En Boso, als laatste, liet zich weliswaar zien, doch hij aarzelde en scheen er niet toe te kunnen besluiten naderbij te komen.
„Faline!" begon Rolla levendig, „Faline ... ik kom je bedanken jou ... eigenlijk Bambi ... maar dien krijg ik nooit te zien ...!"
„Dag Rolla ..." Faline was opgestaan, de kinderen stonden al.
Opgewonden, niet te remmen, vervolgde Rolla: „Ik zou al veel eerder gekomen zijn om je te bedanken, ... al veel eerder zou ik je gevraagd hebben je man onzen dank over te brengen ... ik was bang slecht ontvangen te worden ... Ben je nog boos op mij? Geef me nu toch eens een goed woord ..."
„Lieve oude Rolla," kon Faline alleen maar heel zacht fluisteren, meer niet.
„Denk je niet meer dat het mijn schuld was dat Geno werd nagezeten?"
Faline schudde van neen.
„Hoe kwam je daar toch bij? Hoe kon je denken dat ik tot zoo'n laagheid in staat was?"
„Laten we er niet meer over praten!" Faline dwong Rolla naar haar te luisteren. „De angst om Geno maakte me heelemaal overstuur."
„Je hebt me bitter onrecht aangedaan, Faline, vreeselijk onrecht ..."
„Toen hadden onze zonen weer ruzie, maar Rolla, we zullen alles vergeten!"
„Onze zonen! Daar moet ook een eind aan gemaakt worden! Jouw Geno is steeds vriendelijk tegen Boso geweest, zelfs nadat zij gevochten hadden! Dat weet ik van Lana! En ik zou al veel eerder ... ik zou je al veel eerder hebben opgezocht ..., maar Boso wilde en wilde niet! O, heelemaal niet omdat hij te trotsch was! Dat is hij niet meer sinds Hij hem gewond heeft en Bambi hem redde! Boso schaamt zich zoo vreeselijk dat hij je niet onder oogen ..." Zij wendde zich om naar Boso, die nog steeds erg

verlegen op een afstand stond. „Kom toch hier! Kom dadelijk!"

Toen Geno echter Rolla's weifelenden zoon tegemoet ging en hem begroette, sloeg de gespannen stemming onmiddellijk om en voelden ze zich allemaal op hun gemak.

„Wij zijn erg blij, Boso, je weer eens bij ons te zien!"

Boso knikte hem even toe, sprong hem toen vlug voorbij en ging naast zijn moeder voor Faline staan. „Tante!" stamelde hij met gesmoorde stem, „tante, kunt u mij vergeven . . .?"

Faline streek hem liefkoozend over zijn rug. „Ik heb je al lang vergeven . . ."

„Ik heb dom en brutaal over onzen vorst gesproken . . .," zei Boso met moeite, „over hem, die mijn redder zou worden! Mijn redder . . .!"

„Ach, dat is al lang vergeten," glimlachte Faline, „ga maar naar de kinderen . . ."

Intusschen was Lana hartelijk begroet door Goeri en zij had kennis gemaakt met Nello en Membo. Nu bracht Geno Boso naar hen toe. Doch het was den laatste aan te zien dat hij vreeselijk verlegen was en een opwekkend woord dringend noodig had.

Zij namen hem allemaal als een goeden vriend in hun kringetje op; vooral Geno was erg hartelijk en Boso begon al gauw minder gedwongen te doen, zoodat hij tegen Nello en Membo zei:

„Wij kenden elkander toch al?"

„Wij hebben vluchtig kennis gemaakt," antwoordde Nello.

Membo stotterde: „. . . . I . . . ik k . . . ka . . . kan het m . . . m . . . m . . . me b . . . bij . . . n . . . na n . . . n . . . n . . . niet h . . . her . . . inne . . . ne . . . neren . . ."

Ze wachtten allemaal geduldig tot Membo uitgesproken had, toen zei Nello: „Maar nu zullen we pas goed kennis met elkaar maken!"

„E . . . e . . . en v . . . vr . . . ien . . . d . . . den zijn," bracht Membo met moeite uit.

Boso voelde zich opgelucht.

„Waar ben je gewond geweest?" wilde Goeri weten.

„Daar!" Met zijn kin maakte Boso een gebaar naar zijn borst.

„Dat is leelijk geweest . . .," meende Geno.

„Het was niet zoo erg . . .," weerde Boso bescheiden af.

„Je hebt nog een breed litteeken . . .," constateerde Geno.

Boso echter volhardde in zijn bescheidenheid: „Tja . . . de wond is vlug dichtgegaan."

„M . . . m . . . maa . . .r p . . . p . . . p . . . pijn . . .!"

Nello hielp zijn broer: „Pijn zal het wel gedaan hebben!"

„Een beetje," gaf Boso toe.

„Je had toch ook wel alleen weg kunnen loopen!" riep Goeri uit.

„O nee," ontkende Boso, „het ging niet alleen om het wegloopen. . . zonder de hulp van je vader had ik moeten sterven . . ."

„Heerlijk dat je leeft!" sprak Geno.

„In ieder geval!" Boso glimlachte voor het eerst, „in ieder geval is dat veel aangenamer . . ."

„Leven," verklaarde Goeri een beetje ernstig, maar tegelijk toch opgewekt, „leven blijft altijd het mooiste!" Maar zij had dit al zoo vaak gezegd en de anderen waren van de waarheid van deze woorden volkomen overtuigd, daarom maakten zij maar weinig indruk en eigenlijk schonk niemand er aandacht aan.

Eén gebeurtenis veroorzaakte een zeldzame opwinding, en gaf den reeën een triomfantelijk gevoel van veiligheid.

Alle bewoners van het bosch, van de kleinste musch af tot den kraai toe, van het nietigste muisje tot den vos, genoten van de gesprekken, waarin deze unieke gebeurtenis voortdurend werd aangedikt en bezongen.

Alleen de herten namen geen deel aan deze gesprekken.

De reeën kwamen niet te weten, of zij niets van deze wonderdaad hoorden, of zij het in hun koninklijke waardigheid beneden zich achtten zich er over uit te laten, of dat zij de heele geschiedenis onbelangrijk achtten, omdat er een sage bestond die vertelde dat in vervlogen tijden eenmaal een hert hetzelfde gewaagd had.

Deze drie mogelijkheden gaven weer aanleiding tot velerlei discussies.

Het grootsche feit vond voor dag en dauw plaats.

Het speelde zich in minder dan een minuut af.

Op de weide.

Sinds zij zich met elkander verzoend hadden begaven Rolla en Faline zich net als voorheen naar de weide, waar zij gezellig met elkander konden praten, terwijl de zes kinderen rond hen speelden en lawaaiden. Vier jonge bokken, twee jonge geiten en dan nog twee moeders, — een troepje dat er wezen mocht.

„Ik ben zoo gelukkig, Faline, dat we weer samen zijn," zei Rolla, toen zij na het eerste gemeenschappelijke uurtje op de weide afscheid namen.

„Laten we het verleden vergeten," antwoordde Faline, „laten we daarover niet langer spreken."

Rolla was een andere meening toegedaan: „Waarom niet, lieve Faline, het doet me goed te bedenken welk een dwaasheden ik overwonnen heb."

Ook Goeri maakte herhaaldelijk met een grap een einde aan het teerhartige gepraat van Lana, waarvan deze blijkbaar niet genoeg kon krijgen. „Wees toch vroolijk! Wij hebben immers alle reden vroolijk te zijn!"

Waarop Lana antwoordde: „Ik kan me van louter vreugde niet verheugen."

„Malle meid!" lachte Goeri.

„Jij hebt gemakkelijk praten, jij bent al die tijd naar de weide geweest," wierp Lana tegen, „maar ik! O, hoe heb ik die heerlijke wei gemist! De wei en jou, Geno en tante Faline! Jullie hebben je al vlug getroost."

„Je bedoelt Membo en Nello?"

„Ik ben zoo jaloersch geweest, Goeri . . ."

„Zijn ze dan niet aardig?"

„Ze zijn geweldig. Maar dat ze voor ons in de plaats kwamen . . ."

„Wat hadden we dan moeten doen? Jullie wilden niet weer goed worden . . ."

„Maar ik vond het zoo erg, Goeri, dat er in onze plaats anderen kwamen, zoo erg!"

„Houd nu eindelijk eens op, Lana! Je verveelt me!"

Lana schrok en deed alle moeite om opgewekt te schijnen.

Intusschen bekende Boso aan Geno: „Je moet weten dat ik er vreeselijk naar verlang je vader te zien, maar tegelijk zie ik er zoo tegenop!"

„Dat kan ik me voorstellen," knikte Nello.

„Nie . . . nie . . . nie . . . t h . . . hee . . . lem . . . m . . . m . . . maal,"

„Waarom kun je dat niet heelemaal begrijpen?" vroeg Boso.

Geno liet niemand aan het woord komen: „Dat je mijn vader zien wilt, begrijp ik. Je zou hem willen bedanken niet waar?"

„Ach ja, . . .!" zuchtte Boso.

„Wees niet bang voor mijn vader! Hij is de goedhartigste . . ."

„En de geweldigste, de grootste vorst," viel Nello hem in de rede.

„Dat is het juist!" riep Boso uit, „ik zal geen woord kunnen uitbrengen. Daarom ben ik bang om hem te ontmoeten . . ."

Geno zei: „Je zult dadelijk vertrouwen in hem stellen."

Nu liet Membo zich hooren en geen van de anderen onderbrak hem: „I . . . i . . . ik st . . . stel z . . . zoo . . . oo'n v . . . vertr . . . trouwen i . . . i . . . in hem, d . . . d . . . dat ik m . . . m . . . me t. . . t . . . tegen o . . . over h . . . hem m . . . m . . . mi . . . inder sch . . . sch . . . schaam voor m . . . m . . . mijn pr . . . pra . . . aten d . . . d . . . dan t . . . te . . . tegen . . . o . . . over j . . . j . . . jullie . . ."

Nello, die verdere toespraken van zijn broer wilde voorkomen, wendde zich vlug tot Boso: „Nu weet je dus, Boso, waarom mijn broer je niet heelemaal begrepen heeft . . ."

Een anderen keer begon Rolla over Nello en Membo: „Wat zijn dat twee gelukvogels, dat zij bij jullie zijn . . ."

„Misschien wel," gaf Faline toe, „maar wij zijn ook gelukkig met hen."

„Is dat niet een beetje te veel gezegd, Faline?"

„Nee zeker niet! Zij zijn zoo lief, zoo aanhankelijk."

„Jammer dat Membo stottert," meende Rolla.

„Jammer? Het hindert ons niet. Wij houden des te meer van hem!" Faline voorkwam daarmee iedere critiek.

Beide gezinnen hadden de gewoonte aangenomen, die Geno voorschreef.

Tot aan de eerste vale schemering liepen zij rond over de weide, maar zoodra het donker van den nacht bleeker werd gingen zij naar huis.

Vaak hoorden zij nog voor zij heelemaal sliepen het geluid van een schot, doch zij waren veilig geborgen tusschen het kreupelhout.

Soms kwam Perri hun vertellen wat gebeurd was, soms was het ook de ekster, die hen op de hoogte stelde.

Vaak zuchtte Geno als zij op het punt stonden te gaan liggen: „Was Ate toch maar op tijd naar huis gegaan . . ."

Regelmatig volgde dan van de zijde van Goeri een treurig: „Ach, Ate . . ."

Sinds het schot gevallen was, dat een eind maakte aan het jonge leven van Ate, had Bambi onafgebroken den schutter in het oog gehouden.

Hij bevond zich dicht achter hem, zoo vaak deze moordenaar zich in het bosch liet zien. Hij verloor hem niet uit het oog, maar volgde hem onder het voortsluipen op de hielen.

De jongeling was gewoonweg bezeten sinds hij zijn eersten bok had neergelegd. Een koortsachtige jachtlust had zich van hem

meester gemaakt. Hij verscheen iederen ochtend vroeger en verdween iederen avond later weer uit het bosch.

Verscheidene malen gelukte het Bambi de aanvallen van het jongmensch te dwarsboomen. Hij stuurde den ekster heel dicht naar den bedreigden bok toe om dezen te waarschuwen. Hij beval het eekhoorntje den een of ander van een gevaarlijke plek weg te halen.

Op onverklaarbare wijze mislukte het jongmensch opeens alles. Des te verbetener was hij er op uit succes te boeken.

Vandaag was hij er al voor dag en dauw en hij betrok tusschen de struiken aan den zoom van de weide zijn post.

Daar zag hij een heelen troep reeën.

Met zijn lichtsterken prismakijker wist hij de vale duisternis te doorboren.

Voortdurend op zijn hoede was Bambi achter hem. Daar buiten waren zijn kinderen, was Faline! Hij dacht weliswaar niet dat Hij bij deze duisternis zijn donderhand zou gooien, maar in dit geval had hij met een jongen Hij te doen.

Wantrouwend en bezorgd bewaakte Bambi hem.

De jongeman bekeek de reeën, ontdekte Geno's kroontje, maar vond het nog te zwak.

Allemaal kleine bokken.

Maar er waren ook twee groote, sterke reeën, twee prachtexemplaren. Argeloos veronderstelde hij dat er een bok bij zijn moest! Dat moest!

Zijn jachtlust en de duisternis waren oorzaak dat hij een machtig gewei zag. Hij liet zijn kijker los, zoodat deze aan den riem op zijn borst hing, en greep zijn geweer.

Bambi keek zoekend rond.

Geen ekster, geen eekhoorntje, niemand! Allen sliepen nog!

De uil, op het oogenblik Bambi's eenige hoop, zong op grooten afstand zijn klaaglijk, maar zoo mooie lied.

Nu bracht de jongeman het geweer aan zijn schouder.

Wanneer Bambi een ongeluk wilde voorkomen, dan mocht hij niet aarzelen.

Met heel zijn gewicht slingerde Bambi zich tegen den jongen aan en stiet hem zijn scherpe kroon in den rug.

De overrompelde sloeg voorover.

Een nooit gehoord geluid snerpte door het bosch: de angstkreet van een mensch, een kreet van pijn.

Terwijl hij viel ging het schot af, doch het lood ging steil omhoog.

Bambi sprong over den gevallene heen weg, snelde een eindweegs over de weide en verdween weer tusschen de struiken.

Uiteenstuivend zochten de reeën snel dekking. Zij hoorden hoe Goeri riep: „Vader!"

Binnen enkele seconden ontwaakte het heele bosch.

De menschelijke kreet, dien nog niemand eerder vernomen had, wekte iedereen; het schot maakte weliswaar eveneens alarm, maar toch niet zoo sterk als Zijn kreet.

Goeri had haar vader als het ware als een droombeeld, als een schim gezien, maar haar uitroep plantte zich op geheimzinnige wijze voort.

Heel langzaam aan begon men te beseffen wat gebeurd was.

Deze gebeurtenis was onvergelijkelijk.

De almachtige Hij was door Bambi overwonnen.

Bambi had den aanval gewaagd, dezen weergaloozen, dezen waanzinnig dapperen aanval.

En Hij had geen tegenstand kunnen bieden.

Perri, die verschrikt uit haar nest wegrende, ging den jongeman achterna, keerde terug en beschreef levendig hoe Hij strompelend het bosch was uitgegaan.

Eksters, merels, Vlaamsche gaaien — zij zagen hem op Zijn triesten terugtocht en bevestigden wat Perri verteld had; en allemaal wisten zij te vertellen dat Hij zichtbaar bevreesd was weggeslopen.

Nu fladderde een tsjirpend en schakerend jubelkoor rond Faline en haar kinderen.

Niemand was getuige geweest van het voorval. En juist daardoor werd het steeds grootscher, juist daardoor werd Bambi's daad iets fantastisch.

Het was een niet te loochenen feit dat Hij verslagen was teruggetrokken, vertelden zij allen triomfantelijk.

Bevend van geluk wendde Faline zich tot Goeri: „Heb je Vader herkend?"

„Ik zag hem maar heel even!" vertelde Goeri, „in een flits. Maar het was Vader!"

Rolla, die in de verwarring met haar kinderen eveneens naar Falines slaapplaats was gerend, zei, nog vóór Faline iets had kunnen zeggen: „Twijfel je?"

En Boso zei overtuigd: „Wie zou het anders geweest zijn? Wie anders zou tot zoo'n daad in staat zijn?"
Geno ging op haar toe: „Wees toch ook blij, Moeder . . ."
Faline keek hem aan: „Blij zijn? Dit gaat daar bovenuit! Misschien zal ik het later kunnen . . ."
Goeri zei, met een stem, die van ontroering trilde: „Niemand van ons weet wat gebeurd is . . .! Maar het was Vader! Vader . . .! Vader . . .!" Niet in staat nog een woord te uiten, zweeg zij.
Bambi liet zich niet zien.
Zij zochten hem, de eksters, de Vlaamsche gaaien, de merels, de hazen en zelfs de fazanten, maar geen van hen ontdekte hem.

Een volle week rustte het geweer van den jongen jager.
De jongeman was niet in staat te verklaren wat hem was overkomen. Uit schaamte om te bekennen wat hij wel wist, namelijk zijn schrik, en dat hij omvergeloopen was, verzon hij het verhaaltje dat hij gestruikeld was en tegen een boom gevallen, tengevolge waarvan hij pijn in zijn rug had. Omdat hij moeite had zich te bewegen moest hij van den jager een paar dagen in bed blijven, wat hij maar al te graag deed.
De jager verzorgde hem; maar tevens verbood hij hem om 's nachts en alleen er op uit te gaan. Zelf ging hij in dezen tijd nooit het bosch in.
Een volle week had het bosch rust.
Vandaar dat er des te meer over Bambi gesproken werd. Het wilde en wilde geen einde nemen.
De eenoog vond Bambi's spoor en volgde dit zoo lang en zoo hardnekkig, dat Bambi op een dag voor hem stond.
Dreigend, zijn kroon toornig omlaag, vroeg hij: „Waarom volg je mij? Je hebt van mij niets goeds te verwachten."
„O ja!" De vos trok zijn lippen op in een lach, „toch verwacht ik iets goeds van je! Bang hoef je niet te zijn . . ."
„Bang. . . . voor jou?" Bambi ging een stap op hem toe, nog altijd zijn kroon omlaag.
Langzaam achteruitgaande, glimlachte de vos nog sterker: „Je bent merkwaardig. Tusschen ons beiden heerscht toch vrede! Denk je dat ik dien vrede zou willen verstoren?"
„Ongetwijfeld," mopperde Bambi, „het zou voor jou geen verschil maken . . ."

„Ik denk er niet aan," verzekerde de eenoog, die zijn best deed openhartig te kijken, hetgeen hem totaal mislukte.
„Wat brengt je dan er toe mij na te sluipen?"
„Doe je kroon omhoog," vroeg de vos, „het hindert mij, want ik ben heel erg op mijn eenige oog gesteld!" En toen Bambi zijn kroon een beetje hooger hield, vleide de vos: „Het heele bosch praat over je en bewondert je. Men vertelt dingen, die ongeloofelijk zijn. Toe, vertel me eens wat er gebeurd is . . ."
„Er valt niets te vertellen . . ."
„Ben je werkelijk sterker dan Hij?"
„Op dat oogenblik was ik het."
„Hoe kwam je op het idee?"
„Omdat er niets anders opzat," aldus verwaardigde Bambi zich te antwoorden, „de jonge Hij bezit vele oogen . . ."
„Geluksvogel," zuchtte de eenoog nijdig.
„ . . . vele oogen, waarmee Hij de duisternis doordringt. Hij heeft de donderhand gegrepen en gericht . . . ik weet niet op wien . . . maar Faline en mijn kinderen stonden buiten. Toen moest ik wel . . ."
„Heerlijk!" riep de vos uit, „heerlijk! En is Hij toen gevallen?"
„Je weet nu genoeg," antwoordde Bambi, een onmerkbare beweging en hij was verdwenen.
De eenoog volgde hem niet, snuffelde slechts even.
„Een meester!" mompelde hij verbaasd, „een gevaarlijke meester!"
Hij verzonk in gepeins. „Zou ik ook nog eens een vrouw krijgen . . . En kinderen . . .? Je wordt er sterk door. Wat zou ik niet kunnen doen als ik echtgenoot was, en vader, als zoo'n zwak ree . . ."
Een paar avonden later ontmoette de vos Geno en Goeri.
Hij lag tusschen de vlier en loerde naar buit, toen het tweetal naderde.
De eenoog spitste zijn ooren, snoof en zijn tong ging langs zijn lippen.
„Dat zijn Bambi's kinderen," dacht hij, „wat zou er gebeuren als ik er een te pakken nam?"
De neiging zich op den hoogmoedige te wreken streed met zijn vrees voor Bambi's woedende kracht en diens waarschuwing kwam hem weer in gedachten.
Hij aarzelde, terwijl zijn staart licht bewoog.

Maar Goeri hield den pas in.
Zij had de lucht van den eenoog bespeurd.
Zij beefde.
Op hetzelfde oogenblik ving ook Geno den gehaten geur op, maar
merkwaardig genoeg bleef hij kalm, voelde hij zich volkomen
standvastig.
„Waarvoor ben je bang?"
„Laten wij vluchten eer het te laat is!" drong zij ademloos aan.
Glimlachend ging Geno, de voorzichtige, die anders steeds ge-
reed was om te vluchten, op den vlierstruik toe en riep: „Kom
eens voor den dag."
Goeri had zich al omgedraaid. Nu echter stond zij als aan den
grond genageld, want Geno's stem klonk opeens dieper, zeld-
zaam vastbesloten en mannelijk.
Verbluft zag zij hoe haar broer met de kroon omlaag voor den
vos stond.
„Ik ken je," siste de vos, „je vader is Bambi . . ."
„Ik ken jou ook!" antwoordde Geno, die den nog zwak, maar
spits gekroonden kop niet ophief, „ik ben er bij geweest toen de
reiger je . . . nou ja, je weet wel . . ."
De vos kromp ineen als onder een slag.
Ongeduldig schraapte Geno met zijn voorpooten: „Mag ik je
een raad geven . . .?"
Doch de eenoog wachtte zijn raad niet af. Hij blies even met
ontblootе tanden, toen draaide hij zich vlug om en maakte dat
hij weg kwam.
Toen Geno zich weer bij zijn zusje voegde, herinnerde zijn hou-
ding aan die van Vader.
„Waarom was je zoo bang, Goeri?"
„Ik weet het niet," antwoordde zij, „een vos jaagt me vaak den
doodschrik op het lijf."
„Zelfs dit armzalige exemplaar?"
„Misschien," zei Goeri, die langzaamaan weer zichzelf werd,
peinzend, „misschien komt het doordat ik dat litteken op mijn
rug heb . . ."
„Wij moeten niet altijd vluchten!" sprak Geno. „Wij zijn wel-
iswaar weerloos en om gegronde redenen aangewezen op de
vlucht en op waakzaamheid, maar soms beteekent het redding
wanneer men het gevaar het hoofd biedt."
Goeri zweeg.

Langzamerhand ontwaakte nu in Geno een blijde verbazing over
zichzelf. Het wonderlijke, verrassende gevoel zelfstandig te zijn,
volwassen, maakte zich meer en meer van hem meester.
Hij zweeg eveneens.
Er was veel veranderd met Bambi's kinderen; eerst langzaam en
nauwelijks merkbaar, allengs echter sneller en opvallend.
Nog spraken zij er niet over, Geno, noch Goeri. Geen van beiden
liet zich uit over de nieuwe verhouding tot hun moeder.
Het nieuwe van den toestand wond hen op. Echter heelemaal
niet zoo dat het dadelijk te zien was. En het ging voorbij en zij
schikten zich daarin, zooals zij zich in alle vanzelfsprekende
dingen geschikt hadden.
Doch sedert Geno's ontmoeting met den eenoog en sedert het
vreemde gevoelen, dat nadien in hem ontwaakt was en zich
meer en meer liet gelden, scheen het dat het hem moeilijk viel
langer een moederskind te zijn.
Hij wilde niets laten merken, want hij was zich zijn beginnende
rijpheid nog niet eens goed bewust, maar toch was het merkbaar.
Faline merkte het dan ook en zij deed haar best het van zich
af te zetten.
De broertjes en Goeri bemerkten eveneens hoe Geno veranderde,
zonder dat zij het echter begrepen.
Maar Bambi merkte en begreep alles.
Nu gebeurde het steeds vaker dat Geno en Goeri 's nachts rond-
zwierven, dat zij niet meer regelmatig Moeder op de weide ont-
moetten en tevens verschenen zij zoo nu en dan niet op de
gemeenschappelijke slaapplaats.
Ook Nello ging zijns weegs en apart van hem Membo.
Doch zij bleven Faline trouw. Ook zij hoorden geen enkel woord
van verwijt.
Faline was zonder de kinderen gaan liggen om te slapen, toen
opeens Bambi voor haar stond.
Hij hield zich niet zooals anders tusschen de struiken verborgen
en sprak niet, zooals voorheen zoo vaak, van achter het loover.
Vrij en zichtbaar dook hij opeens voor haar op.
Dadelijk ging Faline staan.
„Je bent alleen?" begon hij opgewekt, zacht en rustig.
„Ik ben alleen . . .," antwoordde Faline, „een toeval . . . dat zoo
nu en dan voorkomt . . ." Haar stem klonk kalm en zij deed haar
best opgewekt te schijnen.

Het gelukte haar maar half, doch zij onderdrukte met geweld het gevoel van weemoed in haar borst.

„Het wordt tijd, Faline!" Zijn toon was nu een tikje ernstiger.

„Ja . . . ik weet dat het tijd wordt . . ."

Deelnemend vroeg hij: „Hoe sta je er tegenover?"

„Zooals moet . . .," antwoordde zij op vasten toon.

„Dat verwachtte ik ook van je," knikte hij, „. . . kost het je veel verdriet, van dit alles afstand te moeten doen?"

„Niet zooveel als jij veronderstelt, Bambi. Niet zooveel als ik in het begin voelde! Wat komen moet is immers onvermijdelijk. Wie mag of kan dat tegenhouden?"

„Goed zoo, Faline. Het is een natuurwet."

Even toch trilde leed in Falines stem, toen zij antwoordde:

„Dat ik mijn kinderen ter wereld bracht, was een natuurwet . . . dat ik hen grootbracht geschiedde eveneens volgens een liefelijke wet . . . maar niet alle natuurwetten zijn zoo. Vaak beteekenen zij ook leed."

„Wil je het hun zeggen . . .?"

Faline aarzelde: „Doe jij het liever . . ."

„Jij bent hun moeder, jij bent hun nader . . ."

„Ach, Bambi, naast jou . . . wie zou hun nader zijn . . .?"

„Nee, dat zie je verkeerd . . . in deze dingen blijft de moeder het allernaast, blijft zij de eenige, die het juiste woord weet te vinden. Wil je het hun zeggen?"

„Laat me tijd," vroeg Faline, „het zal me nu nog zoo moeilijk vallen . . . ik ben nog niet zeker van mezelf . . ."

„Aarzel niet te lang. De kinderen zouden zelf kunnen spreken!"

„Bambi!" Faline schrok.

Hij glimlachte. „Ja zie je, wat een moeder rustig en zacht zegt, klinkt van de lippen harer kinderen hard en bitter."

„Dat zal nooit mogen gebeuren!" Faline was opeens vastbesloten.

Hij knikte. „Je hebt steeds getoond dapper en flink te zijn . . ."

„Laat me niet alleen . . .," smeekte zij.

„Wees kalm, Faline, ik kom heel spoedig naar je toe, dan zal ik je helpen zooveel in mijn vermogen ligt."

Deemoedig ontving zij zijn kus.

Dit keer nam hij afscheid: „Vaarwel . . . tot weerziens . . ."

Faline fluisterde alleen maar: „Vaarwel . . ."

Dit keer verdween hij niet zooals anders; met langzame schreden, den kop fier geheven, ging hij weg.

Zij keek hem gerustgesteld na.

Het duurde enkele dagen en nachten voor alle kinderen bijeen waren.

Faline was intusschen het ergste te boven en zij voelde zich nu in staat alles op milde wijze te zeggen.

„Het komt goed uit," begon zij, „dat ik jullie weer eens bij me heb . . . ik ben het toeval dankbaar."

„Is dat een verwijt, Moeder?" vroeg Geno in zijn wiek geschoten.

„Geen verwijt, mijn beste Geno," antwoordde Faline. „Geen van jullie verdient ook maar het geringste verwijt . . ."

Teeder vlijde Goeri zich tegen haar aan: „U bent de goedheid zelf, Moeder . . ."

„Jullie maakt het me gemakkelijk goed te zijn! Hoe zou ik anders kunnen?"

„Wij hebben u lief, Moeder!" beweerde Nello.

En Membo stamelde enthousiast: „V . . . v . . . van h . . . h . . . ha . . . ar . . . te . . ."

„Luistert, kinderen, jullie zijn nu volwassen. Jullie mogen en willen niet langer meer steeds bij mij zijn. Maakt jullie van mij los! Ik verlang heelemaal niet van jullie dat je net als vroeger bij me blijft."

„Ik heb geweten dat er zoo iets zou komen . . .," zei Geno ontroerd.

„Het moest komen," antwoordde Faline, „. . . jullie zijn al eigen wegen gegaan . . ."

„Vergeef ons, Moeder!" onderbrak Goeri haar.

„Wat valt er te vergeven? Het is immers vanzelfsprekend!" glimlachte Faline, „omdat jullie van je recht gebruik maken. Vergeven jullie liever mij dat ik jullie nu pas vrijheid geef en dat ik jullie vandaag pas zeg te gaan waar je wilt . . ."

„Stuurt u ons weg?" Goeri keek haar Moeder bedroefd aan.

„Ik geef jullie, wat jullie anders zouden nemen. Jullie zijn reeds vanzelf weggegaan en hebben je zelf reeds er op voorbereid een eigen leven te leven, zooals het behoort. Als ik jullie nu vertel dat je je niet schuldig hoeft te voelen, als ik nu verklaar dat jullie mij niets verplicht zijn, heelemaal tot niets, dan doe ik slechts wat ik behoor te doen . . ."

Geno trad op haar toe: „Hartelijk, hartelijk dank, Moeder," zei hij heel zacht.

Faline antwoordde: „Ik dank jou, mijn zoon. Je bent lief geweest,

méér dan lief. Ik zal je avontuur nooit vergeten. Je houding ten
opzichte van Boso was je vader waardig . . ."
„Wij nemen toch geen afscheid?" vroeg Goeri zacht.
„Nee," zei Geno, „van moeder in geen geval. Maar van onze
kindsheid. Die is nu voorbij."
„Jij, mijn kleine Goeri," richtte Faline zich nu tot haar dochter,
„jij moet goed vinden dat ik je zelfs terwijl je volwassen bent
mijn kleine Goeri noem . . ."
„Dat blijf ik altijd voor u, evengoed als u mijn moeder blijft."
„Goerikind, je hebt veel erge dingen meegemaakt, je hebt een
vreeselijk, een smartelijk verlies geleden . . ."
„Ate . . .!" fluisterde Goeri.
„Voor jou ben ik niet bang. Jij hebt de gave gekregen om alles
wat het leven je brengen zal goed en opgewekt te dragen. Ver-
trouw op je broer . . ."
„En wij?" vroeg Nello.
Membo, niet in staat een woord te uiten, knikte heftig.
„Het is," zei Faline tegen hen, „het is alsof ik jullie ter wereld
gebracht heb. Jullie voelt hoe jullie bij mij hoort en ik bij
jullie . . ."
Tot aller verbazing wendde zij zich af en scheen van plan weg
te gaan. Niemand waagde het een woord te zeggen.
„Waarheen, Moeder?" riep Goeri. Zij herstelde zich het eerst.
„Onze dank . . .," riep Geno.
Faline bleef even staan: „Dank? Als jullie meenen dank ver-
schuldigd te zijn, kunnen jullie dien het best aan jullie kinderen
betalen."
Na deze woorden ging zij heen.
„Onze kinderen . . .?" Goerri kon er niets aan doen, maar zij
moest lachen.
„Schitterend is Moeder!" zei Nello waardeerend.
„Pr . . . pr . . . pra . . . achtig . . .!" prees Membo.
„Onze kinderen . . .?" Goeri genoot van Moeders wenk alsof
het een gezellig sprookje was.
„Zij, Moeder, heeft getoond eerlijk en verstandig te zijn," be-
sloot Geno, „zij heeft op het juiste oogenblik gezegd wat noodig
was!" Hij herademde: „Wij waren natuurlijk toch wel al vrij,
maar nu zijn we het pas heelemaal."
Opeens sprong Goeri weg, terwijl zij juichend riep: „Wij zullen
Moeder vaak zien!"

Geno liep bedachtzaam voort.
Nello en Membo wachtten nog even, toen haastten ook zij zich
om hun oude tehuis te verlaten.
Goeri ontmoette Lana in een boschje jong eikenhout.
„Hallo," zei Lana, „heelemaal alleen?"
„Jij bent toch ook alleen," antwoordde Goeri.
„Ik ben vaak alleen tegenwoordig," antwoordde Lana, „ik heb
geen flauw idee waar mijn moeder is en nog veel minder weet
ik waar Boso uithangt."
Goeri vertelde heel precies wat er was voorgevallen.
Verbaasd bekende Lana: „Dat was bij ons absoluut overbodig.
Mijn broer en ik werden vanzelf vrij. Wij zijn gewoon wegge-
gaan . . . hebben niet op toestemming gewacht . . ."
„Toestemming zouden wij ook niet noodig gehad hebben,"
wilde Goerri uitleggen, „maar het was toch heerlijk, het heeft
ons goed gedaan dat Moeder . . ."
„Je kunt je mond wel houden," zei Lana overmoedig, „van dat
gedoe begrijp ik niets."
Langen tijd wisten Nello en Membo niets met hun vrijheid aan
te vangen. Den laatsten tijd waren zij herhaaldelijk op eigen
houtje rondgetrokken, maar meestal waren zij toch òf in gezel-
schap van Goeri, òf in dat van Geno geweest. Nu hadden zij
opeens hun eigen leven voor zich en zij zagen er radeloos
tegenop.
„Zonder Geno is het niets gedaan," vond Nello somber.
Membo voegde er aan toe: „E . . . e . . . en z . . . zo . . . zon . . .
d . . . der Goe . . . Goe . . . Goeri!"
Zij hadden niet den moed Geno of Goeri te gaan zoeken. Zij
verveelden zich.
Boso verloste hen.
Hij wist al door Lana van de kleine afscheidsplechtigheid en
begreep alles, ja, hij bewonderde Faline er om.
Nu trok hij zich het lot van de beide broers graag aan.
Geno was eenzaam op pad. Hij had Boso vluchtig gezien, zonder
hem echter iets te zeggen. Van allemaal ging hij als eerste en
gedurende korten tijd zelfs als eenige naar Moeder, rustte naast
haar uit en liefkoosde haar.
Nu was hij op zoek naar een slaapplaats. Hij zocht zorgvuldig,
net zoo lang tot hij er een gevonden had waarmee hij tevreden
was. Hij beschouwde deze plek als geschikt. Zij lag diep tusschen

het kreupelhout verborgen, een nauwe ruimte, die nauwelijks
groot genoeg voor hem was, doch die hem volstrekte veilig-
heid bood. Toen hij zich voor den derden of vierden keer er heen
begaf, was zijn vader er. Bambi keek hem welwillend aan.
„Je hebt goed gekozen, mijn zoon," sprak Bambi, „trouwens,
alles wat je doet doe je goed!"
„Die lof is . . ."
Bambi viel hem in de rede: „Kom, mijn zoon, het is nog
vroeg . . ." En toen hij Geno's korte aarzeling bemerkte, glim-
lachte hij: „Je aarzelen bevalt mij. Het is nog vroeg! Geloof me
maar. Voor jou was het weliswaar tijd, maar ik zal je leiden!"
Gewillig volgde Geno hem.
Hij leerde van Vader door de struiken voort te sluipen, leerde
hoe hij zonder geluid te maken door het loover kon glippen.
„Ik wil leeren verdwijnen," drong Geno aan, „zoo raadselachtig
verdwijnen als u."
„Ik zal je alles laten zien," zei Bambi, „alles! Maar je moet
geduld hebben, want de kwestie is niet eenvoudig. Ik heb jaren
noodig gehad voor ik dat en nog vele andere dingen beheerschte."
„Geduld? . . . Geduld, Vader, daaraan zal het mij niet man-
keeren."
„Wij houden allebei van de eenzaamheid . . ."
„Ja, Vader . . ."
„Wacht dus, zoo nu en dan kom ik je halen . . ."
Voor Geno er op bedacht was, liet Bambi hem alleen.
Alleen was ook Faline.
Doch in haar hart gevoelde zij een zeldzame, bevrijdende rust.
Want zij zag Bambi vaker dan gewoonlijk; zij kreeg ook, hoe-
wel steeds minder vaak, bezoek van haar kinderen. De gesprek-
ken met hen waren onbevangen, vriendelijk en opgewekt.
Nu ging zij tegen het aanbreken van den dag voorbij een boom.
„Hij komt niet! Hij komt niet!" klaagde een fijn vogelstemmetje.
„Nu weet ik dat hij niet komt!"
„Wees maar kalm. Wacht maar geduldig!" antwoordde een
andere stem.
Faline keek naar boven.
Daar zat een vinkenpaar naast elkaar.
De vink jammerde: „Onze zoon! Onze zoon heeft ons verlaten."
Het vinkenvrouwtje riep: „Mijn man gelooft niet dat onze zoon
terugkomt. Maar ik heb nog steeds hoop!"

„Doe dat niet," sprak de vink haar tegen, „hij is weg! Ach, wat
was het toch een heerlijke zoon! Hij was veel grooter dan wij
tweeën bij elkaar. De aanzienlijkste vink, die ooit geleefd
heeft . . ."
„Wij zijn allebei trotsch op hem . . ." zei het vinkenvrouwtje.
„Trotsch ja! Maar wij hebben hem lief en liefde is meer dan
trots! Ik verlang zoo naar hem!" De vink was volkomen van
streek.
„Opeens was hij er niet meer . . ." Het wijfje werd nu ook
huilerig.
„Hij moet, hij moet toch terugkomen!" riep de vink.
Faline zei: „Sommigen komen, anderen niet . . . Kinderen verlaten
ons. Zoo is het altijd en overal."
„Verlaten? Ik wil niet verlaten worden!" snikte de vink.
„Daar moet men zich in schikken . . . ," sprak Faline, „zoo is
's werelds beloop! Jullie zijn de eenigen niet. Het is 's werelds
beloop!"
Zij liep vlug verder.
Enkele weken later kon men Faline weer met een zoontje op de
weide zien. Het was pas geboren.
De jonge Ferto wankelde nog als hij liep, zijn lichaam vertoonde
nog de lichte plekken, die kenmerkend zijn voor de vroege
jeugd.
Verborgen achter het loover keek Bambi, zooals ook lang geleden
eenmaal, naar zijn nieuwen spruit.
„Weer een zoon!"
Faline dacht niet langer aan het dwaze vinkenpaar. Zij had zich
geschikt en zij zou zich opnieuw weten te schikken.
De reeks zette zich voort. Het leven ging verder.
Het bosch weerklonk van den roep van den ondankbaren jongen
koekoek.